ian rankin

de-a v-ați
ascunselea

PALADIN

CRIME MASTERS

IAN

RANKIN

CRIME MASTERS

„Ca întotdeauna, Rankin se dovedeşte a fi un maestru al literaturii poliţiste, aducând la viaţă Edinburghul ascuns şi întunecat... Talentul lui constă mai ales în modul în care împleteşte fire narative disparate într-un întreg."

Daily Mail

„Un thriller de primă clasă."

Yorkshire Evening Post

„Poveste, dialog şi personaje excepţionale."

Literary Review

„Birocraţia poliţiei şi corupţia la nivel înalt sunt descrise cu o asemenea acurateţe încât îţi îngheaţă sângele în vine. Romanul ar trebui să conţină un avertisment: poate provoca disconfort termic!"

Daily Telegraph

„Un romancier care dă dovadă de profunzime şi forţă."

Jonathan Kellerman

„Limita dintre viaţă reală şi ficţiune este estompată. Fiecare secundă de lectură e o plăcere."

Daily Mirror

„Rebus este o creaţie de maestru... Rankin ocupă un binemeritat loc în topul scriitorilor de ficţiune poliţistă."

Observer

„Rankin scrie thrillere laconice, sofisticate, atent construite."

Scotsman

IAN
RANKIN

De-a v-ați ascunselea

Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Hrib

PALADIN

Redactor: Ela-Evelina Jianu
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Ionuț Bănuță
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RANKIN, IAN

De-a v-ați ascunselea / Ian Rankin; trad. de Bogdan Hrib. – București: Paladin, 2016

ISBN 978-606-8673-14-1

I. Hrib, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Ian Rankin
Hide and Seek
Copyright © John Rebus Limited 1990

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Toate personajele din această carte sunt fictive şi orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau nu, este o simplă coincidenţă.

Lui Michael Shaw,
nu înainte de timp

Demonul meu fusese multă vreme închis
în cuşcă şi, ieşind, răgea dezlănţuit.

Robert Louis Stevenson,
Straniul caz al doctorului Jekyll
şi al domnului Hyde

— Ascunde-te!

Urla acum, înnebunit, alb la față. Fata era în capul scărilor și se năpusti spre ea, trăgând-o de brațe, împingând-o pe trepte în jos, cu forță nemăsurată, încât se temu că vor cădea amândoi.

— Ronnie! De cine să ne ascundem?

— Ascunde-te! urlă din nou. Ascunde-te! Vin! Vin!

O împinse până în fața ușii de la intrare. Îl mai văzuse destul de prăjit și înainte, dar niciodată atât de rău. O doză l-ar fi ajutat, știa că da. Mai știa și că avea tot ce-i trebuia sus, în dormitor. Sudoarea rece i se scurgea din părul lăsat mai lung la spate. Cu doar două minute în urmă, cea mai importantă decizie a vieții ei fusese dacă să îndrăznească sau nu să facă o excursie până la toaleta adăpostului. Dar acum...

— Vin, repetă el în șoaptă. Ascunde-te.

— Ronnie, mă sperii.

O fixă cu privirea, ochii părând că aproape o recunosc. Apoi se uită în gol, spre o depărtare numai a lui. Cuvântul răsună ca un sâsâit de șarpe:

— Ascunde-te!

Și cu asta trânti ușa de perete. Afară ploua și fata rămase în cumpănă. Însă frica puse stăpânire pe ea și era gata să treacă pragul. El o prinse de braț și o trase din nou înăuntru. O îmbrățișă, transpirația lui era ca sarea de mare, corpul îi tremura. Gura îi era aproape de urechea ei, respirația fierbinte.

— M-au ucis, spuse el.

Apoi, cu o furie neașteptată, o împinse din nou și de data asta ea rămase afară și ușa se închise zgomotos, lăsându-l singur în casă. Singur cu el însuși. Fata rămase pe alee, holbându-se la ușă, încercând să se decidă: să bată sau nu.

N-ar fi contat prea mult. Știa asta. Așa că începu să plângă. Capul îi alunecă în piept într-o demonstrație neobișnuită de autocompătimire și plânse un minut întreg înainte ca, respirând adânc de trei ori, să se întoarcă și să traverseze rapid grădina (sau ce mai rămăsese din ea). Cineva ar putut să o ducă înăuntru. Cineva ar fi putut să o consoleze și să-i alunge frica și să-i usuce hainele.

Cineva o făcea întotdeauna.

John Rebus se uita fix în farfuria din fața lui, total absent la conversația din jurul mesei, la muzica de fundal și lumânările pâlpâitoare. Chiar nu-l interesau prețurile caselor în Barnton sau cele mai noi magazine gourmet deschise în Grassmarket. Nu-și dorea prea mult să converseze cu ceilalți musafiri – o femeie lector universitar în dreapta lui, un librar în stânga – despre... mă rog, despre orice ar fi discutat.

Da, era o petrecere perfectă de seară, cu o conversație la fel de picantă ca aperitivul și era bucuros că Rian îl invitase. Bineînțeles că era. Dar cu cât se holba la jumătatea de homar din farfurie, cu atât mai mult creștea în el o disperare fără țintă. Ce avea el în comun cu toți oamenii ăștia? Ar râde ei dacă le-ar spune povestea cu alsacianul poliției și capul tăiat? Nu, n-ar râde. Ar zâmbi politicos, apoi și-ar îndrepta privirile spre propriile farfurii, dându-și seama că el este... ei bine, *diferit*.

— Legume, John?

Era vocea ei, a lui Rian, avertizându-l că nu *ia parte*, că nu *conversează* şi nici măcar nu pare interesat. John acceptă cu un zâmbet platoul oval uriaş, dar îi evită privirea.

Era o fată drăguţă. Chiar o apariţie, într-un anumit fel. Păr roşcat-deschis, tuns scurt, băieţeşte. Ochi misterioşi, teribil de verzi. Buze subţiri, dar promiţătoare. O, da, îi plăcea de ea. Altfel nici nu i-ar fi acceptat invitaţia. Pescui de pe platou o bucată de broccoli care să nu se împrăştie într-o mie de bucăţele atunci când şi l-ar fi pus în farfurie.

— Minunată mâncare, Rian, spuse librarul, şi ea zâmbi, înroşindu-se uşor, acceptând complimentul.

Atât era suficient, John. Era suficient să spui asta pentru a o face fericită pe fata asta. Ştia că dacă ar fi spus-o, ar fi sunat sarcastic. Tonul vocii sale nu era ceva ce putea fi aruncat brusc ca o haină. Era o parte din el, hrănită de-a lungul anilor. Aşa că atunci când femeia lector universitar îi dădu dreptate librarului, John Rebus nu reuşi decât să zâmbească şi să dea din cap, un zâmbet cam strâmb, o încuviinţare cu o secundă sau două prea lungă, aşa că iar se uitau cu toţii la el. Bucata de broccoli se despică în două jumătăţi identice deasupra farfuriei lui şi se împrăştie pe faţa de masă.

— Rahat! spuse el, ştiind că vorba scăpată printre buze nu era chiar potrivită, nu era chiar cuvântul *adecvat* pentru ocazie.

Bine, dar la urma urmei, ce era el, un bărbat sau un dicţionar?

— Scuze, spuse John.

— Se mai întâmplă, zise Rian.

Dumnezeule, vocea ei era glacială.

Era finalul perfect al unui sfârşit de săptămână perfect. John fusese la cumpărături sâmbătă, teoretic pentru un costum pe care să-l poarte în seara asta. Dar preţurile îl făcuseră

să cumpere, în loc de haine, câteva cărți, dintre care pe una intenționa să i-o dea cadou lui Rian: *Doctor Jivago*. Apoi hotărâse că i-ar fi plăcut lui să o citească mai întâi, așa că, în schimb, îi luase flori și bomboane de ciocolată, uitând de aversiunea ei pentru liliac (oare știuse vreodată?) și de chinurile începutului de dietă prin care trecea. La dracu'. Și ca să pună capac la toate, fusese la o biserică nouă în dimineața asta, un alt lăcaș al Bisericii Scoției, nu prea departe de apartamentul lui. Ultima biserică pe care o încercase i se păruse insuportabil de rece, promițând nimic altceva decât păcat și căință, dar aceasta din urmă fusese copleșitor de diferită: atâta dragoste și bucurie și, oricum, ce mai era de iertat, până la urmă? Așadar, a cântat imnurile, apoi a plecat, luându-și rămas-bun de la pastor cu o strângere de mână în dreptul ușii și promisiunea că se va întoarce.

— Mai vrei vin, John?

Era librarul, oferindu-i sticla pe care o cumpărase chiar el. De fapt, nu era un vinișor chiar prost, dar librarul îl lăudase atât de mândru, încât Rebus se simți obligat să refuze. Bărbatul se încruntă, dar apoi se lumină la față realizând că refuzul lăsa tot ce mai rămăsese pentru el. Își umplu paharul cu hotărâre.

— Noroc! spuse el.

Conversația se întorsese la cât de aglomerat părea Edinburghul zilele astea. Iată un lucru asupra căruia Rebus putea cădea de acord. Fiind sfârșit de mai, se apropia sezonul turiștilor. Dar era mai mult decât atât. Dacă cineva i-ar fi spus cu cinci ani în urmă, că în 1989 lumea va migra în nord, plecând din sudul Angliei spre lothieni[1], ar fi râs în hohote. Acum era o realitate și un subiect numai bun pentru cină.

[1] Lothian – zonă tradițională a Scoției, parte a fostului Regat Northumbria; Edinburghul este principala așezare a regiunii.

Târziu, mult mai târziu, după ce cuplul plecase, Rebus o ajuta pe Rian cu farfuriile.

— Ce-i cu tine? îl întrebă, dar el nu se putea gândi decât la salutul pastorului, acea strângere de mână plină de încredere care indica garanţia unei vieţi de apoi.

— Nimic, spuse el. Hai să lăsăm astea pentru mâine dimineaţă.

Rian aruncă o privire prin bucătărie, numărând vasele folosite, carapacele de homar pe jumătate mâncat, paharele de vin mânjite cu grăsime.

— Bine, zise ea. Ce-ai de gând să facem în loc de asta?

El ridică uşor din sprâncene, apoi le coborî încet. Buzele i se destinseră într-un zâmbet care-i întregea privirea poftitoare. Ea se intimidă.

— Ei, inspectore, zise Rian. Ăsta ar trebui să fie un fel de indiciu?

— Uite un altul, spuse John şi se îndreptă spre ea, îmbrăţişând-o, ascunzându-şi faţa în gâtul ei.

Ea chicoti, lovindu-l în spate cu pumnii strânşi.

— Abuz al poliţiei! icni Rian. Ajutor, poliţia, ajutor!

— Da, doamnă? zise John, conducând-o de talie afară din bucătărie, spre locul unde aşteptau în umbră dormitorul şi sfârşitul weekendului.

Seară târzie pe un şantier de construcţii de la periferia Edinburghului. Contractul prevedea ridicarea unei clădiri de birouri. Un gard înalt de cinci metri separa lucrările de drumul principal. Drumul, de asemenea, părea destul de recent, realizat pentru a ajuta la descongestionarea traficului în jurul oraşului. Construit pentru ca navetiştii să poată călători cu uşurinţă de la locuinţele lor de la ţară până la locurile de muncă din centrul oraşului.

În seara asta nu erau maşini pe şosea. Singurul zgomot era uruitul încet al unei betoniere de pe şantier. Un bărbat

o umplea cu nisip cenuşiu, amintindu-şi de zilele de demult când lucrase pe un şantier de construcţii. Fusese o muncă grea, dar cinstită.

Alţi doi bărbaţi stăteau lângă o groapă, cu privirile aţintite în jos.

— Cred că e îndeajuns de adâncă, zise unul.

— Da, consimţi celălalt.

Se întoarseră la maşină, un Mercedes violet cam vechi.

— Sigur că are ceva pile. Vreau să zic, să ne dea cheile de la locul ăsta, să aranjeze toate astea. Are ceva relaţii...

— Treaba noastră e să nu punem întrebări, ştii asta!

Bărbatul care vorbise era cel mai vârstnic dintre cei trei şi singurul de religie calvină. Deschise portbagajul maşinii. Înăuntru era corpul încovoiat al unui adolescent plăpând, evident mort. Pielea lui avea culoarea umbrelor desenate de un creion, mai închisă în zona acoperită de vânătăi.

— Ce pierdere, zise calvinul.

— Mda, încuviinţă celălalt.

Împreună săltară cadavrul din portbagaj şi-l duseră cu grijă spre groapă. Căzu uşurel pe fundul gropii, cu un picior înţepenindu-se în peretele de lut lipicios; un crac al pantalonilor alunecă şi dezgoli o gleznă.

— E-n regulă, zise calvinul către betonist. Acoperă-l şi hai să mergem. Mor de foame.

LUNI

Şi timp de aproape o generaţie nimeni nu se ivise pentru a-i alunga pe acei oaspeţi de pripas sau pentru a repara stricăciunile făcute de aceştia.[1]

Halal început de săptămână de lucru!

Ansamblul de locuinţe, atât cât vedea din el prin parbrizul biciuit de ploaie, se întorcea încet spre starea de paragină care existase aici înainte de sosirea constructorilor, cu mulţi ani în urmă. Nu avea nicio îndoială că în anii '60 acesta, la fel ca ansamblurile asemănătoare grupate în jurul Edinburghului, păruse soluţia perfectă pentru viitoarele nevoi locative. Şi se întreba dacă proiectanţii învăţaseră până la urmă ceva din asta, altfel decât privind retrospectiv. Dacă nu, atunci probabil că soluţiile „ideale" de astăzi se vor dovedi la fel.

Privelişte zonei consta în iarbă înaltă şi o mulţime de buruieni, în timp ce locurile de joacă ale copiilor, cândva pavate cu macadam şi acoperite cu bitum, deveniseră cratere de bombe, cioburile de sticlă aşteptând vreun genunchi împiedicat sau o mână încercând să-şi găsească echilibrul. Majoritatea caselor aveau ferestre acoperite cu scânduri, burlane de scurgere sparte din care apa de ploaie se revărsa în vârtejuri, grădini noroioase, cu garduri rupte şi porţi lipsă. Se gândi că într-o zi însorită locul ăsta ar arăta şi mai deprimant.

---

[1] Citatele de la începutul tuturor capitolelor sunt din *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde*, Editura Minerva, 2005, traducere de Carmen Chirculescu (n. red.).

Totuşi, în apropiere, cam la câteva sute de metri sau aşa ceva, un dezvoltator oarecare începuse să construiască blocuri de apartamente. Pancarta aşezată în faţa şantierului numea viitoarea construcţie ANSAMBLU DE LUX şi dădea ca adresă MUIR VILLAGE. Rebus nu se lăsase prostit, dar se întreba câţi tineri cumpărători vor fi păcăliţi. Aici era Pilmuir[1] şi va fi întotdeauna. Aici era groapa de gunoi.

Nu avea nicio îndoială legată de casa pe care o căuta. Două maşini de poliţie şi o ambulanţă erau deja acolo, parcate lângă o rablă de Fort Cortina. Dar chiar dacă nu ar fi fost această punere în scenă, Rebus ar fi recunoscut casa. Da, avea ferestrele acoperite, la fel cum erau şi la casele învecinate, dar avea în plus o uşă deschisă spre întunericul dinăuntru. Şi într-o zi ca asta, oare ce casă ar fi avut uşa dată de perete dacă înăuntru n-ar fi fost un cadavru şi dacă cei vii n-ar simţi o groază superstiţioasă de a rămâne închişi cu el?

Neputând parca atât de aproape de uşă cum şi-ar fi dorit, Rebus înjură în barbă şi deschise portiera, trăgându-şi haina de ploaie peste cap, în timp ce se repezea prin ploaia pătrunzătoare. Îi căzu ceva din buzunar pe bordură. O hârtie de aruncat, dar el o ridică oricum şi o îndesă în buzunar în timp ce alerga. Aleea care ducea spre uşa deschisă era crăpată şi plină de buruieni, şi Rebus era cât pe ce să alunece şi să cadă, dar ajunse cu bine la prag, scuturându-se de apă, aşteptând să fie întâmpinat.

Un poliţist scoase capul pe uşă, încruntându-se.

— Detectiv inspector Rebus, se prezentă John.

— Aici înăuntru, domnule.

— Ajung într-o clipă.

---

[1] Pilmuir – suburbie imaginară, inventată de Rankin, având la bază două zone rezidenţiale învecinate: Pilton şi Muirhouse.

Capul dispăru din nou şi Rebus se uită în jur prin hol. Fâşiile din tapet erau singurele mărturii despre ceea ce fusese odată o locuinţă. Domnea o duhoare insuportabilă de tencuială umedă şi lemn putrezit. În plus, se adăuga şi senzaţia că aici era mai mult o peşteră decât o casă, o formă primitivă de adăpost temporar, forţat.

Pe măsură ce pătrundea mai departe în casă, trecând de stâlpul tocit al scării, întunericul îl îmbrăţişă. Pe toate ramele ferestrelor erau bătute scânduri care împiedicau pătrunderea luminii. Intenţia, bănui Rebus, fusese să oprească invadatorii, dar armata de oameni ai străzii din Edinburgh era prea mare şi prea isteaţă. Se strecuraseră înăuntru prin subsolul casei. O transformaseră în vizuina lor. Şi unul dintre ei murise aici.

Camera în care intră era surprinzător de mare, dar cu plafonul jos. Doi agenţi cu lanterne uriaşe cauciucate încercau să lumineze spaţiul, aruncând umbre mişcătoare pe pereţii de rigips. Efectul era ca o pictură a lui Caravaggio, un centru iluminat înconjurat de nuanţe întunecate. Pe pardoseala goală erau două lumânări mari care arseseră până la capăt, semănând acum cu nişte ouă-ochiuri, iar între ele zăcea trupul – cu picioarele apropiate, şi mâinile desfăcute în lateral. O cruce fără cuie – cadavrul era dezbrăcat de la mijloc în sus. Lângă el era un borcan, în care cândva fusese ceva nevinovat, cafea-instant, dar care acum conţinea o colecţie de seringi de unică folosinţă. „Crucifix fixat cu heroină", se gândi Rebus cu un surâs de vinovăţie.

Legistul poliţiei, o fiinţă sfrijită şi nefericită, stătea în genunchi lângă cadavru ca şi când se pregătea să-i spună ultimele rugăciuni. Lângă peretele din faţă era un fotograf care se străduia să vadă ceva pe exponometru. Rebus se apropie de cadavru, venind lângă doctor.

— Dă-ne o lanternă! îi ceru el celui mai apropiat dintre agenți.

Lumină în jos spre corp, începând de la picioarele desculțe, apoi blugii, pieptul slăbănog, cu coastele ieșind prin pielea străvezie. Apoi mai sus, pe gât și față. Gura deschisă, ochii închiși. Sudoarea părea că se uscase pe frunte și în păr. Dar, ia stai... Ce este umezeala din jurul gurii, de pe buze? O picătură de apă căzu deodată, de nicăieri, în gura deschisă. Rebus tresări așteptându-se ca omul să înghită, să-și lingă buzele uscate și să revină la viață. Nu o făcu.

— Crăpătură în acoperiș, explică doctorul, fără să-și ia privirea de la ceea ce făcea.

Rebus îndreptă lanterna spre plafon și văzu pata umedă care era sursa picăturilor. Cam peste tot era la fel.

— Scuze că mi-a luat atât de mult să ajung aici, zise el, încercând să nu vorbească prea tare. Deci care-i verdictul?

— Supradoză, spuse doctorul calm. Heroină.

Clătină o punguță de plastic spre Rebus.

— Conținutul acestui pliculeț, dacă nu mă înșel. Mai are unul plin în mâna dreaptă.

Rebus îndreptă raza lanternei spre mâna neînsufletită care ascundea pe jumătate un pachețel cu pulbere albă.

— Foarte plauzibil, zise. Am crezut că toată lumea fumează zilele astea, nu se mai înțeapă.

În sfârșit, doctorul privi în sus spre el.

— Un punct de vedere foarte naiv, inspectore. Du-te să întrebi la Royal Infirmary. Îți vor spune câți dependenți de droguri injectabile sunt în Edinburgh. Probabil sute. D-asta suntem capitala SIDA a Marii Britanii.

— Da, ne mândrim cu recordurile noastre, nu-i așa? Boli de inimă, plăci dentare și acum SIDA.

Doctorul zâmbi.

— Ceva ce te-ar putea interesa, spuse el. Are vânătăi pe corp. Nu se disting prea bine în lumina asta, dar sunt acolo.

Rebus se aşeză pe vine şi îndreptă din nou lanterna spre pieptul gol. Da, erau vânătăi. O mulţime de vânătăi.

— Mai ales pe coaste, continuă doctorul. Dar are câteva şi pe faţă.

— Poate a căzut, sugeră Rebus.

— Poate, zise doctorul.

— Domnule? spuse un agent.

Rebus se întoarse spre el.

— Da, băiete.

— Veniţi să vedeţi asta.

Rebus era mai mult decât fericit să găsească o scuză pentru a se îndepărta de doctor şi de pacientul lui. Poliţistul îl conduse spre peretele din faţă, luminându-l cu lanterna. Deodată Rebus observă de ce.

Pe perete era un desen. O stea în cinci colţuri, înconjurată de două cercuri concentrice, cel mai mare dintre ele având cam un metru şi şaptezeci în diametru. Totul fusese bine desenat, liniile drepte ale stelei, cercurile aproape perfecte. În rest, peretele era gol.

— Ce credeţi, domnule? întrebă agentul.

— Păi, nu e chiar un graffiti obişnuit, asta-i sigur.

— Vrăjitorie?

— Sau astrologie. O mulţime de drogaţi se bagă în tot felul de chestii mistice sau oculte. Nu e ceva neobişnuit.

— Lumânările...

— Hai să nu ne pripim cu concluziile, băiete. N-o să ajungi niciodată detectiv criminalist în felul ăsta. Spune-mi, de ce avem toţi lanterne?

— Pentru că este tăiat curentul.

— Corect. Ergo, nevoia de lumânări.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule...

— Așa spun, băiete. Cine a găsit cadavrul?

— Eu, domnule. A fost un apel telefonic anonim, o voce de femeie, probabil una dintre ceilalți boschetari. Se pare c-au spălat putina în grabă.

— Deci nu mai era nimeni aici când ai ajuns?

— Nu, domnule.

— Aveți până acum vreo idee despre cine e?

Rebus îndreptă lanterna spre cadavru.

— Nu, domnule. Și celelalte case sunt toate adăposturi pentru boschetari, așa că mă îndoiesc că o să reușim să scoatem ceva de la ei.

— Din contră. Dacă cineva cunoaște identitatea decedatului, ei sunt aceia. Ia-ți amicul și bate la câteva uși. Dar fii relaxat, ai grijă să nu creadă că ai de gând să-i evacuezi sau ceva.

— Da, domnule.

Polițistul părea cam neîncrezător în ceea ce privea treaba asta. Pe de o parte, era sigur că avea să iasă cu scandal. Pe de altă parte, încă ploua puternic.

— Dă-i drumul, îl mustră Rebus, dar cu blândețe.

Agentul plecă târșâindu-și picioarele, luându-l din drum și pe colegul său.

Rebus se apropie de fotograf.

— Tragi o mulțime de cadre, zise el.

— Trebuie, în lumina asta, să fiu sigur că măcar câteva ies bine.

— Ai ajuns cam repejor aici, nu-i așa?

— Ordine de la inspectorul-șef Watson. Vrea imagini de la orice incident care are vreo legătură cu drogurile. Face parte din campania lui.

— Un pic macabru, nu ți se pare?

Rebus îl cunoştea pe noul inspector-şef, îl întâlnise. Plin de idei pentru conştientizare socială şi implicare comunitară. Plin de idei bune şi lipsindu-i forţa de muncă pentru a le realiza. Lui Rebus îi trecu ceva prin minte.

— Auzi, dacă tot eşti aici, trage-mi şi mie un cadru sau două cu peretele ăla din spate, vrei?

— Nicio problemă.

— Mulţam.

Rebus se întoarse la doctor.

— Cât de repede aflăm ce-i în pachetul ăla plin?

— Azi ceva mai încolo, cel târziu mâine dimineaţă.

Rebus încuviinţă pentru el însuşi. Care era problema lui? Poate ziua nesuferită sau atmosfera din casă sau poziţia în care fusese găsit cadavrul. Ştia doar că presimţea ceva. Şi dacă se dovedea doar o durere reumatică de oase, ei bine, perfect plauzibil. Ieşi din cameră şi făcu un tur al restului casei.

Adevărata oroare era în baie.

Toaleta probabil că era înfundată de săptămâni întregi. O pompă zăcea pe pardoseală, ca şi când avusese loc o tentativă superficială de desfundare, dar fără rezultat. În schimb, chiuveta mică şi pătată devenise pisoar, în timp ce cada era groapă comună pentru rahat, pe care zbârnâiau o mulţime de muşte negre, uriaşe. Baia ajunsese şi un container de deşeuri, plină de saci de gunoi, bucăţi de lemn... Rebus renunţă să mai dea târcoale şi trase uşa după el. Nu-i invidia pe muncitorii de la primărie care, în cele din urmă, aveau să vină şi să ducă nobila bătălie împotriva acestei dărăpănături.

Un dormitor era complet gol, dar celălalt se lăuda cu un sac de dormit, umezit de picăturile care cădeau din tavan. Camera avea un soi de identitate proprie care-i fusese imprimată prin agăţarea unor imagini pe pereţi. Uitându-se

de aproape, Rebus observă că erau fotografii originale și că alcătuiau un fel de portofoliu. Cu siguranță erau fotografii bune, chiar și pentru ochii lui neexperimentați. Câteva reprezentau Castelul din Edinburgh în zile umede, cețoase. Arăta mai degrabă sumbru. Altele îl arătau în razele puternice ale soarelui. Tot sumbru arăta. Una sau două fotografii erau cu o fată de vârstă incertă. Poza, dar surâdea larg, fără să ia în serios ce făcea.

Lângă sacul de dormit era un sacoșă de plastic pe jumătate plină cu haine, iar lângă ea un teanc de cărți, în format de buzunar, cu colțurile îndoite: Harlan Ellison, Clive Barker, Ramsey Campbell. Science-fiction și horror. Rebus lăsă cărțile acolo unde erau și se întoarse la parter.

— Am terminat, zise fotograful. O să vă dau pozele alea mâine.

— Mulțam.

— Apropo, mă ocup și de portrete. O fotografie frumoasă de familie pentru bunici? Fii și fiice? Uitați, vă dau cartea mea de vizită.

Rebus acceptă cartonașul și își îmbrăcă din nou haina de ploaie, îndreptându-se spre mașină. Nu-i plăceau fotografiile, mai ales cele cu el însuși. Nu doar pentru că nu era fotogenic. Nu, era mai mult decât atât.

Suspiciunea ascunsă că fotografiile chiar pot să-ți fure sufletul.

Pe drumul înapoi spre secție, în timp ce conducea prin traficul leneș de la amiază, Rebus se gândea la cum ar arăta o fotografie de grup cu el, cu soția lui și fiica lor. Dar nu, nu putea să și-o imagineze. Se îndepărtaseră atât de mult unii de alții, mai ales de când Rhona o luase pe Samantha să locuiască la Londra. Sammy încă-i mai scria, dar Rebus

era prea leneş cu răspunsurile şi ea părea jignită de asta, scriindu-i la rândul ei din ce în ce mai puţin. În ultima scrisoare, îi spusese că spera că el şi Gill erau fericiţi.

Nu avea curajul să-i spună că Gill Templer îl părăsise acum câteva luni. Să-i povestească Samanthei n-ar fi fost o problemă, dar n-ar fi suportat ideea ca Rhona să afle asta. Încă o crestătură pe răbojul relaţiilor lui ratate. Gill reluase o poveste cu un DJ de la un post local de radio, un bărbat a cărui voce entuziasmată i se părea lui Rebus că o aude peste tot, în magazine sau în benzinării sau când trecea prin faţa unei ferestre deschise dintr-un bloc de chiriaşi. Bineînţeles, o mai vedea pe Gill o dată sau de două ori pe săptămână, la sedinţe şi în secţie, precum şi la locurile crimelor. Mai ales că acum fusese avansat la acelaşi grad ca ea.

Detectiv inspector John Rebus.

Bine, dar le luase destul de mult, nu-i aşa? Şi cazul care îi adusese promovarea fusese lung, greu, plin de suferinţă personală. Era sigur de asta.

Era sigur, de asemenea, că n-o să se mai vadă cu Rian. Nu după petrecerea din seara trecută, nu după partida de amor total lipsită de succes. După *încă* o partidă ratată. Îşi dăduse brusc seama, când stătuse întins lângă Rian, că ochii ei erau aproape identici cu cei ai inspectorului Gill Templer. Un surogat? Cu siguranţă era prea bătrân pentru asta.

— Îmbătrâneşti, John, îşi spuse.

Încă un lucru cert: i se făcuse foame, şi era un local imediat după următorul semafor. Ce dracu' merita şi el o pauză de prânz.

Barul Sutherland era liniştit. Lunea la vremea prânzului era momentul cel mai prost al săptămânii. Toţi banii cheltuiţi şi nicio aşteptare. Şi, bineînţeles, aşa cum barmanul îi reaminti

rapid lui Rebus, Sutherland nu era cel mai bun furnizor pentru clientelă la vremea prânzului.

— N-avem mâncare caldă, spuse el, şi nici sandviciuri.

— O plăcintă atunci, imploră Rebus. *Orice*. Ca să alunece berea.

— Dacă vreţi mâncare, e plin de restaurante pe-aici. În barul ăsta se vinde bere şi tărie. N-avem bufet aici.

— Dar nişte chipsuri?

Barmanul îl fixă cu privirea pentru o clipă.

— Ce aromă?

— Brânză şi ceapă.

— Nu mai avem.

— Bine, atunci cu sare.

— Nu, nici din astea.

Barmanul se înveselise din nou.

— Bine, zise Rebus din ce în ce mai frustrat, dar pentru numele lui Dumnezeu ce aveţi?

— Două arome. Curry sau ouă, şuncă şi roşii.

— *Ouă?* exclamă Rebus. Bine, dă-mi o pungă din fiecare.

Barmanul dispăru sub tejghea pentru a lua cele mai mici punguţe posibile, expirate dacă se putea.

— Nişte alune?

Era ultima speranţă disperată. Barmanul privi în sus.

— Prăjite fără ulei, sare şi oţet, aromă de chilli, enumeră el.

— Una din fiecare, atunci, spuse Rebus resemnându-se cu perspectiva unei morţi timpurii. Şi încă o halbă de optzeci de şilingi.

Tocmai îşi termina a doua halbă când uşa barului se zgudui şi se deschise şi o figură pe care o recunoscu imediat intră, făcând semn cu mâna după o băutură înainte de a fi

ajuns la jumătatea drumului spre bar. Îl văzu pe Rebus, zâmbi şi se aşeză lângă el pe unul dintre scaunele înalte.

— Bună, John.

— Salutare, Tony.

Inspectorul Anthony McCall încercă să-şi echilibreze greutatea pe micuţa circumferinţă a scaunului de bar, apoi se răzgândi şi rămase în picioare, sprijinindu-şi un pantof pe suportul de la baza tejghelii şi coatele pe suprafaţa proaspăt ştearsă a barului. Înfometat, îi aruncă o privire lui Rebus.

— Dă-mi nişte chipsuri de la tine.

Când i se oferi punga, luă o mână plină şi şi le îndesă în gură.

— Unde ai fost azi-dimineaţă? întrebă Rebus. A trebuit să răspund la unul dintre apelurile pentru tine.

— Cel din Pilmuir? Of, scuze, John. Am avut o noapte grea. Am fost cam mahmur de dimineaţă.

Barmanul îi aşeză în faţă o halbă de bere neagră.

— Ca să mă dreg, explică el şi luă patru înghiţituri lente, reducând cantitatea de lichid la un sfert.

— Bine, oricum nu aveam nimic mai bun de făcut, zise Rebus, sorbind şi el din bere. Isuse, casele alea de acolo sunt o jale.

McCall încuviinţă din cap.

— N-a fost întotdeauna aşa, John. M-am născut acolo.

— Chiar?

— Bine, ca să fiu exact, m-am născut în cartierul care era acolo înainte de ăsta. Era aşa de rău, se spunea, că a trebuit să fie demolat şi au construit Pilmuir în loc. Acum e iadul pe pământ.

— Ciudat că spui asta, spuse Rebus. Unul dintre tinereii în uniformă credea că pe acolo ar fi nişte chestii oculte.

McCall ridică privirea.

— Era un desen de magie neagră pe un perete, explică Rebus. Şi lumânări pe podea.

— Ca un sacrificiu? îşi dădu cu presupusul McCall, chicotind. Nevastă-mea e înnebunită după filmele horror. Le ia de la centrul de închirieri video. Cred că se uită toată ziua când lipsesc eu.

— Presupun că se va merge mai departe, venerarea diavolului, vrăjitorie. Nu se poate să fie *totul* în imaginaţia jurnaliştilor care fac suplimentele de duminică.

— Ştiu cum ai putea să te descurci.

— Cum?

— Universitatea, zise McCall.

Rebus se încruntă neîncrezător.

— Vorbesc serios. Au un fel de departament care studiază fantomele şi alte din astea. Pus pe picioare cu bani de la nu ştiu ce scriitor mort.

McCall clătină din cap

— Incredibil ce poate face lumea.

Rebus dădu din cap afirmativ.

— Chiar am citit despre asta, acum că ai pomenit. Banii lui Arthur Koestler, aşa-i?

— Mie-mi place mai mult Arthur Daley[1], ridică McCall din umeri, golindu-şi halba.

Rebus studia teancul de documente de pe birou când sună telefonul.

— Detectiv inspector Rebus.

— Mi s-a spus că sunteţi omul cu care ar trebui să vorbesc.

Vocea era tânără, feminină, şi răzbătea din ea o vagă neîncredere.

---

[1] Personaj principal din serialul britanic de comedie *Minder*.

— Probabil că aveau dreptate. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară...?

— Tracy...

Vocea se transformă într-o şoaptă, când rosti ultima silabă a numelui. Fusese deja păcălită să se deconspire.

— Nu contează cine sunt!

Devenise brusc isterică, dar se calmă la fel de repede.

— Telefonez în legătură cu adăpostul din Pilmuir, cel în care au găsit...

Vocea se pierdu din nou.

— A, da.

Rebus se îndreptă de spate şi începu să fie atent.

— Dumneavoastră aţi sunat şi prima dată?

— Ce?

— Să ne anunţaţi că a murit cineva acolo.

— Da, eu am fost. Bietul Ronnie...

— Ronnie fiind decedatul?

Rebus mâzgăli numele pe spatele unuia dintre dosarele din tăviţa de documente. Lângă el scrise: „Tracy – apelant".

— Da.

Vocea se înecă din nou, de data asta gata să izbucnească-n lacrimi.

— Puteţi să-mi spuneţi un nume de familie pentru Ronnie?

— Nu, zise ea şi făcu o pauză. Nu l-am ştiut niciodată. Nu sunt sigură nici că Ronnie era numele lui adevărat. Foarte rar îşi foloseşte cineva numele adevărat.

— Tracy, aş vrea să discut cu tine despre Ronnie. Putem să facem asta la telefon, dar aş prefera ca discuţia să fie faţă-n faţă. Nu-ţi face griji, nu ai nicio problemă.

— Ba *am*. D-asta am sunat. Ştii, Ronnie mi-a zis.

— Ce ţi-a zis, Tracy?

— Mi-a zis că a fost omorât.

Deodată, în jurul lui Rebus, camera păru că dispare. Rămăseseră doar această voce fără trup, telefonul şi cu el.

— Ţi-a spus el asta, Tracy?

— Da.

Plângea acum, încercând să-şi înăbuşe lacrimile nevăzute. Rebus vizualiză o fetiţă înfricoşată, abia ieşită de la şcoală, stând într-o cabină telefonică îndepărtată.

— Trebuie să mă ascund, zise ea în cele din urmă. Ronnie a repetat întruna că ar trebui să mă ascund.

— Să vin cu maşina şi să te iau? Spune-mi doar unde eşti.

— Nu!

— Atunci spune-mi cum a fost omorât Ronnie. Ştii cum l-am găsit?

— Întins pe jos lângă fereastră. Acolo era.

— Nu chiar.

— Ba da, acolo era. Lângă fereastră. Stătea ghem. Credeam că doarme. Dar când i-am atins braţul, era rece... M-am dus să-l caut pe Charlie, dar dispăruse. Aşa că m-am panicat.

— Zici că Ronnie zăcea ghemuit?

Rebus începuse să deseneze cercuri cu creionul pe spatele dosarului.

— Da.

— Şi era în camera de zi?

Fata păru nedumerită.

— Ce? Nu, nu în camera de zi. Era sus, în dormitorul lui.

— Înţeleg.

Rebus continuă să deseneze absent cercuri. Încerca să şi-l imagineze pe Ronnie murind, dar nu mort de-adevăratelea, târându-se în jos pe scări, după ce Tracy dispăruse, şi sfârşind în camera de zi. Asta ar fi putut explica vânătăile. Dar lumânările... Stătea atât de perfect poziţionat între ele.

— Și când a fost asta?

— Noaptea trecută, târziu, nu știu exact când. M-am panicat. Când m-am liniștit, am sunat la poliție.

— Cât era ceasul când ai sunat?

Ea făcu o pauză, gândindu-se.

— În jur de șapte, azi-dimineață.

— Tracy, te-ar deranja să povestești toate astea și altor persoane?

— De ce?

— O să-ți spun când ne vedem. Spune-mi doar unde ești.

Încă o pauză, cât timp ea cântări posibilitatea.

— M-am întors în Pilmuir, zise în cele din urmă. M-am mutat în alt adăpost.

— Bine, spuse Rebus, nu vrei să vin acolo, nu-i așa? Dar trebuie să fii destul de aproape de Shore Road. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

— Păi...

— E un bar acolo, Dock Leaf, continuă Rebus, fără să-i lase timp să protesteze. Îl știi?

— M-au dat afară de câteva ori de acolo.

— Și pe mine. Ne vedem într-o oră în față. E-n regulă?

— În regulă.

Nu părea prea convinsă și Rebus se întreba dacă o să apară la întâlnire. Bine, și dacă da? Părea destul de normală, dar putea fi doar o altă victimă, încercând să atragă atenția asupra ei ca să-și facă viața mai interesantă decât era.

Dar avusese o presimțire, nu-i așa?

— În regulă, spuse ea și legătura telefonică se întrerupse.

Shore Road era o autostradă care înconjura coasta de nord a oraşului. Fabrici, uzine şi uriaşe magazine de bricolaj şi decoraţiuni interioare o mărgineau, iar dincolo de ele se întindea Firth of Forth[1], liniştit şi cenuşiu. În cele mai multe zile, coasta lui Fife[2] se vedea de la depărtare, dar nu azi, când o pâclă rece plutea deasupra apei. De cealaltă parte a şoselei, vizavi de depozite, se aflau proprietăţile de închiriat, predecesoarele de patru etaje ale blocurilor-turn din beton. Erau o mulţime de chioşcuri pentru trecători, unde se întâlneau vecinii şi ştirile circulau de la unul la altul şi mai erau câteva localuri nemodernizate unde străinii nu rămâneau neobservaţi prea mult.

Dock Leaf adăpostise o generaţie de drojdieri şi descoperise o alta. Obişnuiţii localului erau acum tineri, şomeri şi locuiau câte şase într-o casă închiriată cu trei dormitoare, închiriată, pe marginea lui Shore Road. Totuşi, micile găinării nu erau o problemă aici. Nu faci mizerie în propriul cuib. Vechile valori ale comunităţii se păstraseră.

Rebus, ajuns devreme la întâlnire, avusese timp exact cât să bea o halbă în cârciumă. Berea era ieftină, dar leşinată, şi cu toţii păreau să ştie, dacă nu cine este, măcar *ce* este, aşa că vocile lor coborâseră spre şoapte, iar ochii se fereau prevenitori. Când ieşi afară, la 15.30, lumina bruscă a zilei îl făcu să-şi mijească ochii.

— Tu eşti poliţistul?

— Exact, Tracy.

Stătea sprijinită de zidul exterior al localului. El îşi puse mâna streaşină la ochi, încercând să-i vadă faţa şi fu surprins să-şi dea seama că se uita la o femeie între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Vârsta i se citea pe faţă, cu toate că stilul ei o

[1] Estuarul râului scoţian Forth la vărsarea în Marea Nordului.

[2] Regiune istorică a Scoţiei la nordul estuarului Firth of Forth.

prezenta ca pe o eternă rebelă: păr tuns scurt, oxigenat, doi cercei cu şurub în urechea stângă (dar niciunul în dreapta), tricou spălat-vopsit, strâmt, blugi prespălaţi şi tenişi roşii. Era înaltă, la fel de înaltă ca Rebus. Când ochii i se adaptară la lumină, el văzu dârele de lacrimi de pe obrajii ei şi vechile urme de acnee. Dar şi ridurile laba-gâştii de la colţul ochilor, dovadă a unei vieţi pline de râs, cu toate că acum nu mai era nicio urmă de amuzament în acei ochi verzi-măslinii. Undeva de-a lungul vieţii, Tracy cotise într-o direcţie greşită şi Rebus era de părere că încă mai încerca să se întoarcă la acea răscruce.

Ultima dată când o văzuse, Tracy râdea. Râdea în fotografia de pe peretele dormitorului lui Ronnie. Ea era fata din poze.

— Tracy e numele tău adevărat?

— Oarecum.

O luară din loc. Fata traversă strada pe la zebră, fără să se sinchisească să se asigure dacă se apropia vreo maşină, şi Rebus o urmă până lângă un zid unde se oprise, privind spre Forth. Îşi cuprinse corpul cu braţele, uitându-se la pâcla care se ridica.

— E al doilea nume, zise ea.

Rebus se sprijini cu umărul de zid.

— De când îl ştii pe Ronnie?

— Trei luni. De când stau în Pilmuir.

— Cine mai locuia în casa aia?

Ea ridică din umeri.

— Veneau şi plecau. Noi eram acolo doar de câteva săptămâni. Câteodată coboram scările dimineaţa şi găseam şi câte şase străini dormind pe podea. Nu se supăra nimeni. Eram ca o mare familie.

— Ce te face să crezi că cineva l-a omorât pe Ronnie?

Se întoarse spre el furioasă, dar cu ochii în lacrimi.

— Ţi-am spus la telefon! El mi-a zis. Fusese undeva pe-afară şi se-ntorsese cu ceva marfă. Dar nu arăta bine. De obicei, când îşi lua un pic de praf, era ca un copil de Crăciun. Dar nu şi acum. Era speriat, mergea ca un robot sau cam aşa. Îmi tot spunea să mă ascund, îmi spunea că veneau după el.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Asta era după ce consumase praful?

— Nu, d-asta e aşa o nebunie. Asta se întâmpla *înainte*. Avea pachetul în mână. M-a împins pe uşă afară.

— Nu ai fost acolo când a luat-o?

— Dumnezeule, nu. Urăsc asta.

Îl sfredeli cu privirea.

— Nu-s vreo drogată, să ştii. Adică mai fumez din când în când, dar niciodată... Înţelegi...

— Ai mai observat şi altceva la Ronnie?

— Cum ar fi?

— Păi, starea în care se afla.

— Te referi la vânătăi?

— Da.

— Se întorcea de multe ori aşa. Nu vorbea niciodată despre asta.

— Căpătate într-o mulţime de bătăi, bănuiesc. Îşi ieşea repede din fire?

— Nu cu mine.

Rebus îşi afundă mâinile în buzunare. Simţi un vânt rece venind dinspre apă şi se întrebă dacă nu cumva lui Tracy îi era frig. N-avea cum să nu observe că sfârcurile ei se reliefau prin ţesătura de bumbac a tricoului.

— Vrei haina mea? o întrebă.

— Doar cu tot cu portofel, zise ea cu un surâs fugar.

Îi zâmbi la rândul lui şi-i oferi o ţigară în loc, pe care ea o primi. Nu-şi luă una şi pentru el. Mai erau doar trei rămase din porţia zilnică şi îl aştepta seara.

— Ştii cine era dealerul lui Ronnie? o întrebă ca din întâmplare, ajutând-o să-şi aprindă ţigara.

Cu fruntea ascunsă în haina lui larg deschisă şi bricheta tremurându-i în mână, femeia clătină din cap. În cele din urmă, adăpostul de vânt îşi făcu datoria şi ea trase adânc din filtru.

— N-am ştiut niciodată sigur, îi răspunse ea. Era alt lucru despre care el nu vorbea.

— Dar despre ce vorbea?

Rămase puţin pe gânduri şi zâmbi din nou.

— Nu despre multe lucruri, acum că mă gândesc mai bine. Asta-mi plăcea la el. Întotdeauna simţeai că e mai mult, dincolo de ceea ce te lăsa să vezi.

— Cum ar fi?

Ea ridică din umeri.

— S-ar putea să mai fi fost ceva, s-ar putea să nu mai fi fost nimic.

Treaba asta era mai grea decât anticipase Rebus şi deja începea să-i fie frig. Era timpul să grăbească lucrurile.

— Era în dormitor când l-ai găsit?

— Da.

— Şi adăpostul era gol în momentul ăla?

— Da. Mai devreme, fusese ceva lume pe acolo, dar plecaseră toţi. Unul dintre ei fusese sus în camera lui Ronnie, dar nu-l cunoşteam. Şi mai fusese şi Charlie.

— Ai pomenit de el la telefon.

— Da, păi, după ce l-am găsit pe Ronnie, m-am dus să-l caut pe Charlie. De obicei e prin preajmă, într-unul

din celelalte adăposturi, ori prin oraş la cerşit. Isuse, e un tip cam ciudat.

— În ce sens?

— Ai văzut ce era pe peretele camerei de zi?

— Te referi la stea?

— Da, e opera lui Charlie. El a pictat-o.

— Pasionat de ocultism, aşadar?

— Foarte.

— Dar Ronnie?

— Ronnie? Isuse, nu. Nu suporta nici măcar să se uite la filme horror. Îl speriau.

— Dar avea toate cărţile alea horror în dormitor.

— Erau ale lui Charlie, încerca să-l atragă pe Ronnie. Doar îi dădeau coşmaruri. Şi-l făceau să ia mai multe prafuri.

— Cum făcea rost de bani pentru obiceiul ăsta?

Rebus se uita la o mică ambarcaţiune care se apropia lunecând prin pâclă. Ceva căzu din ea în apă, dar n-ar fi putut spune ce.

— Nu eram contabila lui.

— Dar cine era?

Ambarcaţiunea întoarse în curbă, alunecând spre vest, către Queensferry.

— Nimeni nu vrea să ştie de unde vin banii, ăsta-i adevărul. Te transformă într-un complice, nu-i aşa?

— Depinde.

Rebus se zgribuli.

— Ei bine, eu n-am vrut să ştiu. Dacă a încercat să-mi spună, mi-am pus mâinele pe urechi.

— Atunci înseamnă că n-a avut niciodată o slujbă?

— Nu ştiu. Spunea că e fotograf. Asta-şi pusese în minte atunci când a abandonat şcoala. Era singurul lucru pe care nu l-ar fi amanetat, nici măcar ca să-şi cumpere doza.

Rebus nu înţelegea.

— Ce anume?

— Aparatul foto. L-a costat o avere, fiecare bănuţ economisit din ajutorul de şomaj.

Ajutorul de şomaj: asta era o expresie. Dar Rebus era sigur că nu văzuse niciun aparat foto în dormitorul lui Ronnie. Aşadar, trebuia să adauge furtul pe listă.

— Tracy, am nevoie de o declaraţie.

Imediat deveni suspicioasă.

— Pentru ce?

— Doar ca s-o am la dosar, ca să putem face ceva în legătură cu moartea lui Ronnie. Mă ajuţi?

Urmă o pauză lungă până încuviinţă. Ambarcaţiunea dispăruse. Nu mai plutea nimic pe apă, nimic nu mai rămăsese în siajul ei. Rebus puse o mână pe umărul lui Tracy, dar cu blândeţe.

— Mulţumesc, zise el. Maşina e într-acolo.

După ce fata dădu declaraţia, Rebus insistă să o conducă acasă, lăsând-o la câteva străzi distanţă de destinaţie, dar ştiindu-i adresa acum.

— Nu e ca şi cum aş putea jura că voi fi aici următorii zece ani, spusese ea.

Nu conta. El îi dăduse numerele de telefon de la serviciu şi de acasă. Era sigur că aveau să ţină legătura.

— Încă ceva, îi zise chiar când Tracy se pregătea să închidă portiera. Ronnie tot ţipa: „Vin!" La cine crezi că se referea?

Ea ridică din umeri. Apoi îngheţă, amintindu-şi scena.

— Era prăjit, inspectore. Poate se referea la şerpi şi păianjeni.

„Da", se gândi, după ce Tracy închise portiera, şi porni maşina. Poate se referea la şerpii şi păianjenii care-l aprovizionau.

La secția Greater London Road, îl aștepta mesajul că inspectorul-șef Watson voia să-l vadă. Rebus sună la biroul superiorului său.

— Vin acum, dacă se poate.

Asistentul verifică și-i confirmă că era în ordine.

Rebus se întâlnise din întâmplare în mai multe ocazii cu inspectorul-șef de când mutarea sa în interes de serviciu îl adusese din îndepărtatul nord la Edinburgh. Părea un om de treabă, chiar dacă, ei bine, un pic rural pentru unele gusturi. Circulau deja o mulțime de bancuri prin secție, referitoare la originea sa din Aberdeen, și dobândise porecla șoptită de Fermierul Watson.

— Intră, John, intră.

Inspectorul-șef se ridicase din spatele biroului său îndeajuns de mult ca să-i indice lui Rebus direcția aproximativă a unui scaun. Rebus observă că biroul era aranjat cu meticulozitate, hârtiile ordonate în teancuri pe două tăvițe, iar în fața lui Watson nu era decât un dosar nou, gros și două creioane ascuțite. Lângă dosar era o fotografie cu doi copii mici.

— Copiii mei, explică Watson. Acum sunt un pic mai mari, dar tot o pacoste.

Watson era un bărbat solid, adeverind expresia „gros ca butoiul". Era roșu la față și avea părul rar și argintiu pe la tâmple. Da, Rebus ar fi putut să și-l imagineze în cizme și cu pălărie de pescar, legănându-se în drum spre chei, cu un collie ascultător alături. Dar ce voia de la Rebus? Oare își dorea un collie uman?

— Ai fost azi-dimineață la locul unde s-a întâmplat cazul de supradoză.

Era o enunțare a unui fapt, așa că Rebus nu se deranjă să răspundă.

— Ar fi trebuit să răspundă la apel inspectorul McCall, dar el era... în fine, acolo unde era.

— E un poliţist bun, domnule.

Watson îl fixă cu privirea, apoi zâmbi.

— Nu discutăm despre calităţile inspectorului McCall. Nu de asta eşti aici. Dar prezenţa ta la locul crimei mi-a dat o idee. Ştii probabil că sunt interesat de problemele oraşului legate de droguri. Sincer, statisticile mă îngrozesc. Nu e ceva ce am întâlnit în Aberdeen, poate cu excepţia câtorva petrolişti. Dar atunci erau în general şefi, cei pe care îi trimiteau din Statele Unite. Îşi aduceau obiceiurile, dacă îmi ierţi jocul de cuvinte, cu ei. Dar aici...

Deschise dosarul şi începu să pună de-o parte câteva dintre foi.

— Aici, inspectore, e iadul. Pur şi simplu.

— Da, domnule.

— Eşti credincios practicant?

— Domnule?

Rebus se foi neliniştit pe scaun.

— E o întrebare destul de simplă, nu-i aşa? Te duci la biserică?

— Nu regulat, domnule. Dar câteodată, da, mă duc.

„Ca ieri", se gândi Rebus. Din nou se simţi ca şi când ar fi vrut să dispară.

— Aşa zicea cineva. Atunci ar trebui să ştii despre ce vorbesc atunci când spun că oraşul se transformă în iad.

Watson era mai roşu la faţă ca oricând.

— La spital au fost trataţi dependenţi de unsprezece şi doisprezece ani. Propriul tău frate ispăşeşte o pedeapsă pentru trafic de droguri[1].

---

[1] Aluzie la romanul *X şi Zero*, primul din serie, apărut la Editura Paladin.

Watson ridică din nou privirea, aşteptându-se probabil ca Rebus să pară ruşinat. Numai că ochii lui Rebus erau gheaţă aprinsă, iar obrajii, roşii, dar nu de jenă.

— Cu tot respectul, domnule, zise John, însă cu vocea încordată ca un arc, ce legătură are asta cu mine?

— Doar asta.

Watson închise dosarul şi se aşeză mai bine în scaun.

— Pun la punct o nouă campanie antidrog. Conştientizare publică şi chestii din astea, împreună cu finanţare pentru informaţii confidenţiale. Am găsit sprijinul şi, mai mult, am găsit banii. Un grup de oameni de afaceri din oraş sunt pregătiţi să bage cincizeci de mii de lire în campanie.

— Cât spirit social din partea lor, domnule.

Faţa lui Watson se întunecă. Se aplecă în faţă pe scaun, acoperind orizontul lui Rebus.

— Ar fi bine să crezi dracului, zise el.

— Dar tot nu văd ce...

— John, spuse el cu o voce calmă acum. Tu ai... experienţă. Experienţă personală. Aş vrea să mă ajuţi cu partea publică a campaniei.

— Nu, domnule, chiar...

— Bun. Atunci am convenit.

Watson deja era în picioare. Rebus încercă să se ridice şi el, dar picioarele îşi pierduseră toată vlaga. Se împinse cu mâinile în braţele scaunului şi reuşi să se salte. Ăsta era preţul pe care-l cereau? Ispăşire publică pentru că avea un nenorocit de frate? Watson deschisese uşa.

— O să mai stăm de vorbă, o să punem la punct detaliile. Dar deocamdată, încearcă să pui cap la cap ce lucrezi, datele de până acum despre caz, lucruri de felul ăsta. Spune-mi ce nu poţi duce la bun sfârşit şi o să găsim pe cineva să ţi le ia de pe cap.

— Da, domnule.

Rebus strânse cu putere mâna ce-i fusese oferită. Era ca oţelul, rece, uscată şi strivitoare.

— La revedere, domnule, zise Rebus, acum aflat pe hol, unei uşi care se închisese deja după el.

În seara aceea, încă amorţit, se plictisi să se tot uite la televizor şi ieşi din apartament, plănuind să dea o mică tură la volan, fără vreo ţintă anume. Marchmont era liniştit, dar, pe de altă parte, aşa era întotdeauna. Maşina lui stătea pe trotuarul din faţa casei. O porni şi plecă, îndreptându-se spre centrul oraşului, traversând apoi către New Town. La Canonmills se opri la o benzinărie, făcu plinul şi cumpără şi o lanternă, nişte baterii şi câteva batoane de ciocolată, plătind cu cardul.

Mâncă ciocolata în timp ce conducea, încercând să nu se gândească la raţia de ţigări din ziua următoare şi ascultând radioul din maşină. Iubitul lui Gill Templer, Calum McCallum, îşi începu emisiunea la 20.30 şi-l ascultă vreo câteva minute. Era destul. Vocea zeflemitoare care se voia spirituală, bancurile atât de leşinate că aveau nevoie de cărucioare, selecţia previzibilă de şlagăre vechi şi telefonul ascultătorului... Rebus răsuci butonul pentru frecvenţe până găsi Radio Trei. Recunoscând acordurile lui Mozart, dădu volumul mai tare.

Bineînţeles, ştiuse că va ajunge aici. Conduse pe străzile întortocheate şi prost luminate, urmându-şi firul prin labirint. Un lacăt nou fusese montat la uşa casei, dar Rebus avea în buzunar o dublură a cheii. Aprinse lanterna şi intră silenţios în camera de zi. Nu era nimic pe podea. Nu era niciun indiciu că un cadavru zăcuse aici doar cu zece ore în urmă. Borcanul cu seringi dispăruse şi el, la fel şi lumânările. Ignorând peretele din spate, Rebus ieşi din cameră şi se îndreptă spre scări.

Împinse uşa dormitorului lui Ronnie şi intră, îndreptându-se spre fereastră. Aici spusese Tracy că găsise cadavrul. Rebus se aşează pe vine şi lumină cu atenţie podeaua. Nici urmă de aparat. Nimic. N-avea să fie uşor cazul ăsta. Presupunând că era vorba de un caz.

Până la urmă, doar spusele lui Tracy susţineau varianta asta.

Merse înapoi pe propriile-i urme, ieşi din cameră şi înaintă spre scări. Ceva scânteia în capătul lor, chiar în colţ. Rebus ridică obiectul şi-l examină. Era o bucăţică de metal, ca un clips de la o broşă ieftină. Îl băgă în buzunar pentru orice eventualitate şi se uită din nou spre scară, încercând să-şi imagineze cum şi-a recăpătat Ronnie cunoştinţa şi a reuşit să ajungă până la parter.

Posibil. Foarte posibil. Dar să sfârşească într-o asemenea poziţie...? Prea puţin probabil.

Şi de ce să ducă borcanul cu seringi jos cu el? Rebus clătină din cap, sigur fiind că rătăcea prin labirint în ceea ce părea a fi direcţia bună. Coborî scările din nou şi se duse în camera de zi. Se simţea un iz de mucegai dintr-un borcan vechi de gem, miros de pământ, dar în acelaşi timp dulceag. Pământul sterp, dulceaţa greţoasă. Se duse până la peretele din spate şi-l lumină cu lanterna.

Şi-atunci o-ncurcă şi inima-ncepu să-i bată cu putere. Cercurile erau tot acolo şi steaua cu cinci colţuri circumscrisă în ele. Apăruseră însă şi adăugiri proaspete, semne zodiacale şi alte simboluri desenate cu vopsea roşie între cele două cercuri. Atinse vopseaua. Era lipicioasă. Îndepărtându-şi degetele de perete, lumină cu lanterna zidul mai sus şi citi un mesaj din care se scurgea încă vopseaua:

SALUT, RONNIE.

Superstiţios până-n măduva oaselor, Rebus se întoarse pe călcâie şi o luă la goană, fără să-şi mai bată capul să încuie uşa după el. Grăbindu-se spre maşină, întoarse privirea spre casă, se ciocni de cineva şi se poticni. Celălalt individ se prăbuşi stângaci, apoi se ridică încet. Rebus aprinse lanterna şi văzu un adolescent cu ochii scânteietori şi faţa plină de vânătăi şi tăieturi.

— Cristoase, băiete, şopti el, ce s-a întâmplat cu tine?

— Am încasat-o rău, zise băiatul, şi se îndepărtă târşâindu-şi un picior rănit.

Rebus ajunse cumva până la maşină, cu nervii slabi ca nişte şireturi vechi. Înăuntru, blocă portierele, se lăsă pe spate şi închise ochii, respirând greu. „Calmează-te, John", îşi spuse. „Calmează-te." În curând era chiar în stare să zâmbească gândindu-se la temporara pierdere a curajului. O să se întoarcă mâine. Pe lumină.

Deocamdată văzuse destul.

MARȚI

Am avut motive să mă conving că mult mai adânc în natura umană trebuia căutată cauza și că ea depindea de un principiu mai nobil decât cel al urii.

Somnul nu veni ușor, dar, în cele din urmă, prăbușit în fotoliul lui preferat, cu o carte deschisă în poală, probabil că aţipise, pentru că fusese nevoie de un apel la ora 9.00 ca să-l aducă la viaţă.

Spatele, picioarele și brațele îi erau amorțite și-l dureau când bâjbâi pe podea după noul lui telefon fără fir.

— Da?

— Aici laboratorul, inspectore Rebus. Aţi spus să vă sunăm la prima oră.

— Ce-aţi aflat?

Rebus se prăbuși înapoi în fotoliul cald, frecându-se la ochi cu mâna liberă, încercând să le obţină ajutorul în această lume proaspătă și trează. Aruncă o privire la ceas și abia atunci își dădu seama cât de mult dormise.

— Ei bine, nu e cea mai pură heroină de pe stradă.

Rebus dădu din cap ca pentru sine, știind că următoarea întrebare era mai degrabă inutilă:

— L-ar fi omorât pe cel care și-ar fi injectat-o?

Răspunsul pe care-l primi îl făcu să sară în picioare.

— Deloc. De fapt e foarte curată, dacă luăm în considerare toate aspectele. Un pic diluată față de forma pură, dar nu e ceva neobișnuit. De fapt, e obligatoriu.

— Dar ar fi bună de folosit?

— Îmi imaginez că ar fi foarte bună.

— Înţeleg. Bine, mulţumesc.

Rebus închise telefonul. Fusese atât de sigur. Atât de sigur... Căută prin buzunar, găsi numărul de care avea nevoie şi formă rapid cele şapte cifre, înainte ca gândul la cafeaua de dimineaţă să-l copleşească.

— Inspectorul Rebus pentru doctorul Enfield.

Aşteptă.

— Doctore? Bine, mulţumesc. Dar tu? Bine, bine. Ascultă, cadavrul ăla de ieri, drogatul din zona Pilmuir, ceva veşti?

Ascultă.

— Da, o să aştept.

Pilmuir. Ce spusese Tony McCall? Fusese un loc minunat, un loc al inocenţei, cam aşa ceva. Vremurile apuse sunt întotdeauna aşa, nu? Memoria netezea marginile ascuţite ale amintirilor, aşa cum Rebus însuşi ştia foarte bine.

— Alo? zise în telefon. Da, exact.

În fundal se auzea foşnet de hârtii dincolo de vocea liniştită a lui Enfield.

— Vânătăi pe corp. Destul de extinse. Rezultatul unei căzături dure şi al unei confruntări fizice. Stomacul era aproape complet gol. HIV negativ, ceea ce e ceva. Cât despre cauza morţii, ei bine...

— Heroina? îl întrerupse Rebus.

— Mmm. Nouăzeci şi cinci la sută impură.

— Chiar aşa? se învioră Rebus. Cu ce a fost diluată?

— Încă lucrăm la asta, inspectore. Dar o presupunere de cunoscător ar fi: orice, de la aspirină pisată la otravă de şobolani, cu accentul pe produse pentru controlul rozătoarelor.

— Deci era letală?

— Of, absolut. Cine a vândut marfa vindea eutanasiere. Dacă e mai mult decât atât... ei bine, mi-e frică să gândesc.

„Mai mult decât atât?" Gândul făcea să i se ridice părul în cap. Şi dacă cineva otrăvea drogaţi? Dar ce era cu pachetul bun? Unul bun, unul cât se poate de otrăvitor. N-avea sens.

— Mulţumesc, doctore Enfield.

Aşeză telefonul pe braţul fotoliului. Tracy avusese dreptate cel puţin într-o privinţă. Îl *omorâseră* pe Ronnie. Oricine ar fi fost *ei*. Şi Ronnie ştiuse, ştiuse imediat ce folosise marfa... Nu, stai... Ştiuse *înainte* să folosească marfa? Era posibil aşa ceva? Rebus trebuia să găsească dealerul. Trebuia să afle de ce Ronnie fusese ales să moară. Fusese, într-adevăr, sacrificat...

Curtea din spatele casei lui Tony McCall. Da, deci se mutase din Pilmuir. În cele din urmă contractase o ipotecă paralizantă pe care unii oameni o numeau casă. Chiar era o casă frumoasă. Ştia asta pentru că soţia lui îi spusese că este. Îi spunea încontinuu. Nu înţelegea de ce el petrecea atât de puţin timp acolo. În fond, aşa cum îi spusese, era şi casa lui.

Casă. Pentru soţia lui McCall era un palat. Cuvântul „casă" nu era tocmai suficient. Şi cei doi copii, fiu şi fiică, fuseseră educaţi să meargă în vârful picioarelor înăuntru, să nu lase firimituri sau urme de degete, fără dezordine, fără stricăciuni. Lui McCall, care avusese o copilărie plină de jelanii, împreună cu fratele lui, Tommy, toate astea nu i se păreau normale. Copiii lui crescuseră cu frică şi cu o dragoste restricţionată – o combinaţie proastă. Acum Craig avea paisprezece ani, iar Isabel, unsprezece. Amândoi erau timizi, introvertiţi, poate chiar un pic ciudaţi. Ca un fum dispăruse visul lui McCall ca fiul lui să devină un fotbalist

profesionist, ca fiica lui să fie actriţă. Craig juca mult şah, dar nu practica sporturi fizice. (Câştigase o plachetă la un turneu la şcoală. După asta, McCall încercase să înveţe să joace, dar eşuase.) Isabelei îi plăcea să tricoteze. Stăteau amândoi în prea-perfecta cameră de zi creată de mama lor, aproape fără să scoată o vorbă. Clinchetul andrelelor, mişcarea uşoară a pieselor de şah.

Cristoase, era de mirare că se ţinea departe?

Aşadar, era în Pilmuir acum, fără să caute ceva anume, doar plimbându-se. Lua aer. De la cartierul lui ultramodern, cu case ca nişte cutii de pantofi izolate şi Volvouri, trebuia să traverseze un teren părăsit, să evite traficul de pe o arteră aglomerată, să străbată terenul de joacă al unei şcoli şi să-şi facă loc printre câteva fabrici pentru a ajunge în Pilmuir. Dar merita efortul. Cunoştea locul, cunoştea minţile care putrezeau aici.

El era una dintre ele, la urma urmei.

— Salut, Tony.

Se întoarse fără să recunoască vocea, aşteptându-se la o dispută. John Rebus stătea acolo, zâmbindu-i, cu mâinile în buzunare.

— John! Cristoase, m-ai speriat.

— Scuze. Am avut noroc să dau de tine.

Rebus se uită în jur, de parcă ar fi căutat pe cineva.

— Am încercat să te sun, dar mi-au spus că e ziua ta liberă.

— Mda, aşa e.

— Atunci ce faci aici?

— Mă plimb. Locuiesc în direcţia aia.

Făcu semn din cap spre sud-vest.

— Nu e departe. În plus, nu uita, ăsta e teritoriul meu. Trebuie să stau cu ochii pe băieţi şi fete.

— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

— Oh?

Rebus începu să meargă de-a lungul trotuarului și McCall, încă buimăcit de apariția lui neașteptată, îl urmă.

— Da, spuse Rebus, voiam să te întreb dacă nu cumva cunoști pe cineva, un amic al decedatului. Îl cheamă Charlie.

— Doat atât? Charlie?

Rebus ridică din umeri.

— Cum arată?

Rebus ridică din umeri din nou.

— Habar n-am, Tony. Tracy, prietena lui Ronnie, mi-a pomenit despre el.

— Ronnie? Tracy? întrebă McCall încruntându-se. Cine dracu' sunt ăștia?

— Ronnie este decedatul. Drogatul pe care l-am găsit în cartier.

Deodată totul se limpezi în mintea lui McCall. Clătină încet din cap.

— Te miști repede, zise.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Iubita lui Ronnie mi-a povestit lucruri interesante.

— Da?

— A zis că Ronnie a fost ucis.

Rebus mergea mai departe, dar McCall se oprise.

— Stai o secundă!

Îl prinse pe Rebus din urmă.

— Omorât? Haide, John, doar l-ai văzut pe tip.

— Adevărat. Cu venele pline de otravă de șobolani.

McCall fluieră ușurel.

— Cristoase.

– Chiar aşa, zise Rebus. Şi acum trebuie să vorbesc cu Charlie. E tânăr, poate un pic speriat şi interesat de ocultism.

McCall frunzări în minte câteva dosare.

– Cred că ar fi unul sau două locuri pe unde am putea încerca să căutăm, spuse el în cele din urmă. Dar ar putea fi o corvoadă. Ideea de poliţişti de cartier nu e prea răspândită pe aici.

– Vrei să spui că nu vom fi prea bine-veniţi?

– Cam aşa ceva.

– Bine, dă-mi doar adresele şi indică-mi direcţia. E totuşi ziua ta liberă.

McCall părea ofensat.

– Nu prea ai ţinere de minte, John. Ăsta e teritoriul meu. De drept, ăsta ar fi trebuit să fie cazul meu, dacă este un caz.

– Ar fi fost cazul tău dacă n-ai fi avut mahmureala aia.

Zâmbiră amândoi, dar Rebus se întrebă: Oare Tony McCall ar fi considerat că e ceva de investigat aici dacă ar fi preluat el cazul? Sau ar fi lăsat cazul să-i alunece printre degete? Oare şi el, Rebus, ar trebui să-l lase să-i alunece printre degete?

– Oricum, încercă McCall o aluzie, sigur ai şi altceva mai bun de făcut...

Rebus clătină din cap.

– Nimic. Toată munca mea a fost arendată, cu accent pe *arendată*.

– Te referi la inspectorul-şef Watson?

– Vrea să lucrez pentru campania lui antidrog. Tocmai pe mine m-a găsit, pentru numele lui Dumnezeu.

– Asta poate fi un pic neplăcut.

– Ştiu. Dar cretinul se gândeşte că am avut o *experienţă personală*.

— Are dreptate într-un fel, presupun.

Rebus se pregătea să-l contrazică, dar McCall vorbi primul:

— Deci n-ai nimic de făcut?

— Până nu sunt convocat de Fermierul Watson, nu.

— Nenorocit norocos ce eşti. Bine, asta schimbă lucrurile un pic, dar nu suficient, îmi pare rău s-o spun. Eşti oaspetele meu aici şi o să trebuiască să mă înghiţi. Până mă plictisesc, adică.

Rebus zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Tony.

Aruncă o privire în jur.

— Încotro, mai întâi?

McCall arătă din cap înapoi spre direcţia din care abia veniseră. Se întoarseră şi porniră într-acolo.

— Deci spune-mi, zise Rebus, ce-i atât de îngrozitor acasă de te-ai gândit să vii aici în ziua ta liberă?

— E atât de evident? spuse McCall râzând.

— Doar pentru cineva care a trecut prin asta.

— Ah, nu ştiu, John. Mi se pare că am tot ce nu mi-am dorit niciodată.

— Şi tot nu e suficient.

Era doar o observaţie personală.

— Vreau să zic, Sheila e o mamă minunată şi aşa mai departe, iar copiii nu intră niciodată în bucluc, dar...

— Iarba e întotdeauna mai verde în curtea vecinilor, zise Rebus, gândindu-se la propria lui căsnicie ratată, la cât de rece era apartamentul când ajungea acasă, la felul în care uşa se închidea cu un sunet sec în spatele lui.

— Apoi Tommy, fratele meu, mi se părea un om care-a reuşit în viaţă. Plin de bani, casă cu jacuzzi, garaj cu telecomandă...

McCall văzu că Rebus zâmbea şi zâmbi şi el.

— Jaluzele electrice, continuă Rebus, plăcuţă de înmatriculare personalizată, telefon de maşină...

— Cotă dintr-o casă de vacanţă în Malaga, zise McCall, gata să izbucnească în râs, bucătărie cu blat de marmură.

Prea era ridicol. Hohotiră cu poftă în timp ce mergeau, tot adăugând lucruri pe listă. Dar apoi Rebus îşi dădu seama unde se aflau şi se opriră. Era locul unde voiau să ajungă. Îşi pipăi lanterna din buzunarul jachetei.

— Haide, Tony, zise el sobru. Vreau să-ţi arăt ceva aici.

— A fost găsit aici, spuse Rebus, luminând podeaua. Picioarele apropiate, întins pe spate, mâinile desfăcute. Nu cred că a ajuns în poziţia aia din întâmplare, ce zici?

McCall privi atent locul. Acum erau amândoi profesionişti şi se purtau aproape ca nişte străini.

— Şi iubita zice că l-a găsit sus?

— Exact.

— O crezi?

— De ce ar minţi?

— Pot fi o sută de motive, John. Oare o cunosc pe fată?

— Nu e de mult timp în Pilmuir. Un pic mai mare decât te-ai gândi, în jur de douăzeci şi cinci de ani, poate mai mult.

— Deci acest Ronnie e deja mort şi o ia pe scări în jos şi se întinde cu lumânările şi toate celelalte.

— Exact.

— Încep să înţeleg de ce ai nevoie de un prieten care se ocupă de ocultism.

— Exact. Acum vino şi uită-te la asta.

Rebus îl conduse pe McCall spre peretele din spate şi îndreptă lanterna spre pentagramă, apoi ceva mai sus.

— „Salut, Ronnie", citi McCall cu voce tare.

— Şi asta nu era aici ieri.

— Pe bune? întrebă McCall părând surprins. Copiii, John, asta-i tot.

— Pentagrama nu e desenată de nişte copii.

— Nu, de acord.

— Charlie a desenat pentagrama.

— Corect.

McCall îşi băgă mâinile în buzunare şi se îndreptă de spate.

— Punct ochit, punct lovit, inspectore. Să mergem la vânătoare prin adăposturi.

Dar puţinii indivizi pe care-i găsiră păreau să nu ştie nimic şi să le pese şi mai puţin. Aşa cum spusese McCall, nu era momentul potrivit al zilei. Toată lumea din adăposturi era în centru, furând portofele din genţi, cerşind, furând din magazine, livrând marfă. Fără tragere de inimă, Rebus admise că îşi pierdeau timpul.

De vreme ce McCall voia să asculte înregistrarea discuţiei lui Rebus cu Tracy, porniră înapoi spre Great London Road. McCall se gândea că pe bandă ar putea găsi unele indicii care i-ar conduce la Charlie, ceva ce l-ar ajuta să-l localizeze pe individ, ceva ce-i scăpase lui Rebus.

Rebus mergea cu un pas obosit, sau poate doi, în faţa lui McCall, urcând treptele spre uşa grea de lemn de la intrarea în secţie. Un nou agent de serviciu intrase în tură, şi încă îşi mai aranja nervos gulerul cămăşii şi cravata cu clips. „Simplu, dar ingenios", se gândi Rebus. Simplu, dar ingenios. Toţi agenţii în uniformă purtau cravate cu clips, pentru ca într-o confruntare, dacă atacatorul încerca să smucească spre el capul agentului, să-i rămână în mână

doar cravata. În plus, ochelarii agentului de serviciu aveau lentile speciale, care, dacă erau lovite, alunecau din rame fără să se sfărâme. Simplu, dar ingenios. Rebus spera ca totul să fie la fel de simplu şi în cazul drogatului crucificat.

Nu se simţea foarte ingenios.

— Salut, Arthur, zise el, trecând pe lângă birou şi îndreptându-se spre scări. Ceva mesaje pentru mine?

— Las-o baltă, John. Sunt doar de două minute aici.

— În regulă.

Rebus îşi împinse mâinile adânc în buzunare, unde degetele mâinii drepte atinseră ceva străin, metalic. Scoase clipsul şi îl studie. Apoi îngheţă.

McCall se uită la el, derutat.

— Du-te sus înainte, îi zise Rebus. Ajung şi eu într-o secundă.

— Cum zici tu, John.

Întors la biroul de la intrare, Rebus întinse mâna stângă spre sergent.

— Fă-mi un serviciu, Arthur. Dă-mi cravata ta.

— Ce?

— M-ai auzit.

Ştiind că aşa va avea o poveste de spus diseară la cantină, sergentul de serviciu îşi scoase cravata. În timp ce se desprindea de cămaşă, clipsul produse un singur ţăcănit. Simplu, dar ingenios, se gândi Rebus, ţinând cravata între arătător şi degetul mare.

— Mulţam, Arthur, zise el.

— Oricând, John, spuse sergentul, uitându-se cu precauţie la Rebus care se întorcea spre scări. Oricând.

— Ştii ce-i asta, Tony?

McCall se aşezase în scaunul lui Rebus, în spatele biroului. Băgase o mână într-un sertar şi ridică privirea uimit.

Rebus îi întinsese cravata să o vadă. McCall dădu din cap, apoi își scose mâna din sertar. Ținea o sticlă de whisky.

— E o cravată, zise el. Ai niște pahare?

Rebus așeză cravata pe birou. Se duse spre un dulăpior cu dosare și căută prin mulțimea de cești neglijate și nespălate de pe el. În final, una păru să-l mulțumească și o aduse la birou. McCall studia coperta unui dosar.

— „Ronnie", citi tare, „Tracy – apelant". Văd că notițele tale despre caz sunt la fel de precise ca întotdeauna.

Rebus îi întinse ceașca.

— Și tu? întrebă McCall, arătând spre ceașcă.

— N-am chef de băut. Ca să fiu sincer, abia mă mai ating de băutură.

Rebus făcu semn spre sticlă.

— Asta-i pentru vizitatori.

McCall se bosumflă, făcând ochii mari.

— În plus, continuă Rebus, am mama și tata durerilor de cap. Și rude prin alianță. Copii, vecini, de la oraș și de la țară.

Observă un plic mare pe birou: „FOTOGRAFII – A NU SE ÎNDOI".

— Știi, Tony, pe vremea când eram sergent, trebuia să aștept zile întregi până primeam fotografiile. Gradul de inspector e ca și când aș face parte din casa regală.

Deschise plicul și scoase un set de fotografii, 18/24, alb-negru. Îi întinse una lui McCall.

— Uite, zise Rebus, niciun scris pe perete. Și pentagrama neterminată. Azi era completă.

McCall clătină din cap și Rebus luă înapoi poza, întinzându-i alta în loc.

— Victima.

— Bietul amărât, zise McCall. Putea fi unul dintre copiii noştri, nu, John?

— Nu, spuse ferm Rebus.

Rulă plicul în forma unui tub şi-l puse în buzunarul hainei.

McCall luă cravata. O flutură spre Rebus, cerând o explicaţie.

— Ai purtat vreodată una dintr-asta? întrebă Rebus.

— Sigur, la nuntă, la vreo înmormântare sau vreun botez...

— Ca asta, vreau să spun. Cu clips. Ţin minte, când eram copil, tata ajunsese la concluzia că îmi stătea bine în kilt. Îmi cumpărase tot setul, inclusiv un mic papion din stofă scoţeză. Era cu clips.

— Am purtat odată, zise McCall. Toţi au purtat. Cu toţii am avansat grad după grad, nu-i aşa?

— Nu, spuse Rebus. Şi acum dă-te naibii de pe scaunul meu.

McCall găsi un alt scaun, şi-l târî de la perete până la birou. Între timp, Rebus se aşeză, luând cravata în mână.

— Modelul poliţiei.

— Ce?

— Cravatele cu clips, zise Rebus. Cine altcineva le mai poartă?

— Cristoase, habar n-am, John.

Rebus aruncă clipsul spre McCall, care reacţionă prea lent. Clipsul căzu pe pardoseală, de unde îl recuperă.

— E un clips, zise el.

— L-am găsit în casa lui Ronnie, spuse Rebus. În capul scărilor.

— Şi?

— Înseamnă că s-a rupt cravata cuiva. Poate atunci când îl târau pe Ronnie pe scări în jos. Poate vreunul dintre subofițeri.

— Crezi că unul dintre noi...

— E doar o idee, zise Rebus. Bineînțeles, îi poate aparține unuia dintre băieții care au găsit cadavrul.

Întinse mâna și McCall îi dădu înapoi clipsul.

— Poate că o să vorbesc cu ei.

— John, ce naiba...

McCall se opri cu un fel de sunet sufocat, nefiind în stare să-și găsească vorbele pentru întrebarea pe care voia să o exprime.

— Bea-ți wkisky-ul, zise Rebus preocupat. Apoi poți să asculți banda, să vezi dacă ți se pare că Tracy spune adevărul.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu.

Puse cravata sergentului în buzunar.

— Poate că mai pun câte ceva cap la cap.

McCall își mai turna o altă porție de whisky când plecă Rebus, dar ultima replică strigată de pe scări se auzi destul de tare:

— Poate că mă duc doar la dracu'!

— Da, o simplă pentagramă.

Psihologul, profesorul doctor Poole, care nu era chiar psiholog, ci mai degrabă, așa cum explicase, lector în psihologie, ceva cu totul diferit, studiase fotografiile cu atenție, acoperindu-și buza de sus cu buza de jos în semn de concentrare. Rebus se juca absent cu plicul gol și se uita pe fereastra biroului. Era o zi senină și câțiva studenți se întinseseră în George Square Gardens, împărțind sticle de vin, dând uitării cărțile.

Rebus se simţea stânjenit. Instituţiile de educaţie superioară, de la simplele colegii până la zidurile Universităţii din Edinburgh, îl făceau să se simtă prost. Simţea că fiecare mişcare şi fiecare exprimare îi erau evaluate şi interpretate, fiind catalogat drept un om deştept care ar fi putut fi mai deştept, dacă i s-ar fi oferit şansa.

— Când m-am întors la casă, zise el, cineva desenase nişte simboluri între cele două cercuri. Semne zodiacale, ceva de genul ăsta.

Rebus îl privi pe psiholog cum se îndreaptă spre rafturi şi începe să răsfoiască un volum. Îl găsise uşor pe individul ăsta. Să se folosească de el putea fi mai greu.

— Probabil o arcană obişnuită, spuse profesorul Poole, găsind pagina pe care o voia şi aducând-o la birou ca să i-o arate lui Rebus. Cam aşa ceva?

— Da, asta e.

Rebus studie ilustraţia. Pentagrama nu era identică cu cea pe care o văzuse, dar diferenţele erau neînsemnate.

— Spuneţi-mi, sunt multe persoane interesate de ocultism?

— Vreţi să spuneţi în Edinburgh?

Poole stătea jos din nou, împingându-şi ochelarii în sus, pe nas.

— Oh, da. O mulţime. Uitaţi-vă ce încasări au filmele despre diavol.

Rebus zâmbi.

— Da, îmi plăceau şi mie filmele horror. Dar vreau să spun un interes *activ*.

Poole zâmbi la rândul lui.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Am făcut o glumă proastă. Multă lume crede că despre asta e vorba în ocultism – să-l aducem la viaţă pe bătrânul diavol. Implică mult mai mult

decât atât, credeți-mă, inspectore. Sau mult mai puțin de atât, depinde din ce parte privești.

Rebus încerca să înțeleagă ce însemna asta.

— Cunoașteți ocultiști? zise între timp.

— Știu lucruri *despre* ocultiști, despre secte care practică magie albă și neagră.

— Aici? În Edinburgh?

Poole surâse din nou.

— O, da. Chiar aici. Există șase secte active în Edinburgh și-n împrejurimi.

Se opri și Rebus îl așteptă să numere din nou în minte.

— Șapte, poate. Din fericire, cele mai multe dintre ele practică magie albă.

— Asta e folosirea ocultismului ca o presupusă forță a binelui, corect?

— Destul de corect.

— Și magia neagră...?

Profesorul oftă. Deveni brusc interesat de priveliștea de la fereastră. O zi de vară. Rebus își aminti ceva. Cu mult timp în urmă, cumpărase un album de picturi ale lui H. R. Giger, picturi cu Satana flancat de vestale păcătoase... Nu putea spune de ce făcuse asta, dar sigur îl mai avea pe undeva în apartament. Își aminti că îl ascunsese de Rhona...

— Există o sectă în Edinburgh, spuse Poole. O sectă de magie neagră.

— Spuneți-mi, fac... fac sacrificii?

Profesorul Poole ridică din umeri.

— Cu toții facem sacrificii.

Dar văzând că Rebus nu râde la mica lui poantă, se îndreptă în scaun, cu o expresie mai serioasă.

— Probabil că fac, dar sacrificii simbolice. Vreun şobolan, sau şoarece, sau pui. Poate nici nu merg atât de departe. Poate că folosesc efectiv ceva simbolic, chiar nu ştiu.

Rebus atinse una dintre fotografiile răsfirate de-a lungul biroului.

— În casa în care am găsit această pentagramă, am găsit şi un corp. Un corp neînsufleţit, în cazul în care vă întrebaţi.

Scoase fotografiile cu cadavrul. Profesorul Poole se încruntă în timp ce se uita la ele.

— A murit din cauza unei supradoze de heroină. Întins pe jos cu picioarele alăturate şi braţele depărtate. Corpul era aşezat între două lumânări, care arseseră complet. Vă spune ceva?

Poole părea îngrozit.

— Nu, zise el. Dar credeţi că sataniştii...

— Nu cred nimic, domnule. Încerc doar să pun toate piesele la un loc, luând în considerare toate posibilităţile.

Poole se gândi o clipă.

— Unul dintre studenţii noştri ar putea să vă fie mai de folos decât mine. Nu ştiam că vorbim despre moartea cuiva...

— Un student?

— Da. Îl ştiu vag. Pare foarte interesat de ocultism, a scris un eseu destul de lung şi bine informat sesiunea asta. Vrea să facă un proiect despre demonism. E student în anul doi. Au de făcut un proiect peste vară. Da, poate că el vă poate fi de mai mult ajutor decât mine.

— Şi numele lui e...?

— Păi, numele de familie îmi scapă pe moment. Se prezintă de obicei cu numele mic. Charles.

— Charles?

— Sau poate Charlie. Da, Charlie, ăsta e.

Numele prietenului lui Ronnie. Lui Rebus începu să i se ridice părul pe ceafă.

— Exact aşa, Charlie, confirmă Poole pentru el însuşi, dând din cap. Un pic cam excentric. Probabil că îl puteţi găsi într-una dintre clădirile sindicatului studenţesc. Cred că e dependent de jocurile video...

Nu, nu de jocuri video. Ci de pinball. Jocurile de pinball cu toate îmbunătăţirile, cu toate acele mici trucuri şi recompense care fac jocul distractiv. Charlie le iubea la nebunie. Era acel tip de pasiune care devine tot mai înflăcărată cu cât apare mai târziu în viaţă. În fond, el avea nouăsprezece ani, simţea că viaţa trece ca un torent şi voia să se agaţe de orice buturugă putea. Nu fusese pasionat de pinball în adolescenţă. Adolescenţa şi-o dedicase cărţilor şi muzicii. În plus, nu erau jocuri de pinball la internat.

Acum, simţindu-se liber la universitate, voia să trăiască. Şi să joace pinball. Şi să facă toate acele lucruri care-i lipsiseră de-a lungul anilor de şcoală pregătitoare, când scria eseuri sensibile şi practica introspecţia. Charlie voia să alerge mai repede decât oricine altcineva, să trăiască nu o viaţă, ci două sau trei sau patru. Când bila argintie făcu contact cu lamela stângă a flipperului, se lansă peste maşinărie cu adevărată ferocitate. Urmă o pauză în timp ce bila se aşeză într-unul dintre craterele cu bonusuri, adunând încă o mie de puncte. Puse mâna pe sticla de bere, luă o duşcă şi apoi se întoarse la butoane. În alte zece minute, urma să aibă cel mai mare scor al zilei.

— Charlie?

Se întoarse auzindu-şi numele. O greşeală nasoală, o greşeală naivă. Se întoarse înapoi spre joc, dar era prea

târziu. Omul se îndrepta cu paşi mari spre el. Omul serios. Omul fără zâmbet.

— Aş vrea să schimbăm două vorbe, Charlie.

— Bine, ce zici de „carbohidrat". A fost întotdeauna unul dintre cuvintele mele preferate.

Zâmbetul lui John Rebus dură mai puţin de o secundă.

— Foarte isteţ, zise el. Da, ăsta-i ceea ce noi numim un răspuns impertinent.

— Noi?

— Direcţia Criminalistică din Lothian. Eu sunt inspectorul Rebus.

— Mă bucur să te cunosc.

— La fel, Charlie.

— Nu, te înşeli. Numele meu nu e Charlie. Totuşi, trece pe aici câteodată. O să-i spun că l-ai căutat.

Charlie era cât pe ce să atingă scorul cel mare, cu cinci minute mai devreme decât se aştepta, când Rebus îl apucă de umăr şi îl învârti. Nu mai erau alţi studenţi în sala de jocuri, aşa că îl strânse în continuare de umăr în timp ce-i vorbea.

— Eşti cam la fel de nostim ca un sandvici cu viermi, Charlie, iar răbdarea nu este jocul meu favorit. Aşa că te rog să mă scuzi dacă devin iritabil, irascibil, chestii din astea.

— Ia mâna de pe mine!

Chipul lui Charlie căpătase o nouă strălucire, dar nu de frică.

— Ronnie, zise Rebus, calm acum, eliberând din strânsoare umărul tânărului.

Faţa lui Charlie era golită de orice culoare.

— Ce-i cu el?

— E mort.

— Da.

Vocea lui Charlie era liniştită, ochii lui priveau în gol.

— Am auzit.

Rebus dădu din cap.

— Tracy a încercat să dea de tine.

— Tracy.

Tonul lui era plin de venin.

— Ea nu înţelege, nu înţelege nimic. Ai văzut-o?

Rebus confirmă.

— Bleah, ce ratată e femeia aia. Nu l-a înţeles niciodată pe Ronnie. Nici măcar n-a încercat.

În timp ce Charlie vorbea, Rebus afla mai multe despre el. Avea un accent de şcoală scoţiană particulară, ceea ce îl surprinse în primă fază. Rebus nu ştia la ce se aşteptase. Ştia doar că nu se aşteptase la asta. Charlie era şi bine făcut, ca urmare a orelor de rugby. Avea părul şaten închis, cârlionţat, tuns nu prea lung şi era îmbrăcat în ţinuta studenţească de vară: pantofi de sport, blugi şi un tricou negru cu mâneci rupte.

— Deci, spuse Charlie, Ronnie a făcut marele salt, ei? Păi, e o vârstă bună pentru a muri. Trăieşti din plin, mori tânăr.

— Tu vrei să mori tânăr, Charlie?

— Eu?

Charlie râse, un guiţat pe ton înalt, ca un animal mic.

— La dracu', vreau să trăiesc până la o sută. Nu vreau să mor niciodată.

Se uită la Rebus şi ceva îi scăpără în ochi.

— Dar tu?

Rebus chibzui la întrebare, dar nu avea de gând să răspundă. Era aici cu treabă, nu să discute despre dorinţa de a muri. Lectorul, profesorul Poole, îi vorbise despre asta.

— Vreau să-mi spui ce ştii despre Ronnie.

– Asta înseamnă că vrei să mă iei de aici pentru interogatoriu?

– Dacă vrei. Putem discuta şi aici dacă preferi...

– Nu, nu. Vreau să merg la secţia de poliţie. Hai, du-mă acolo.

Era o ardoare bruscă la Charlie care-l făcea să pară mai tânăr. Cine naiba ar *vrea* să meargă la secţia de poliţie pentru interogatoriu?

Pe drum spre parcare şi spre maşina lui Rebus, Charlie insistă să meargă cu câţiva paşi în faţa lui Rebus, cu mâinile la spate şi capul lăsat. Rebus îşi dădu seama că Charlie pretindea că era încătuşat. Îşi juca bine rolul, atrăgând atenţia asupra lui Rebus şi a lui însuşi. Cineva chiar îi strigă „bastardule" lui Rebus. Dar cuvântul îşi pierduse întreaga semnificaţie de-a lungul vremii. L-ar fi deranjat mai mult dacă i-ar fi urat o călătorie plăcută.

– Pot să cumpăr vreo două dintr-astea? întrebă Charlie, examinând fotografiile operei sale, pentagrama.

Camera de interogatorii era sumbră. Scopul ei era să fie sumbră. Dar Charlie se instalase de parcă avea de gând s-o închirieze.

– Nu, zise Rebus, aprinzându-şi o ţigară fără să-i ofere una şi lui Charlie. Aşadar, de ce ai pictat-o?

– Pentru că e frumoasă.

Încă studia fotografiile.

– Nu crezi? Atât de plină de înţelesuri.

– De când îl cunoşti pe Ronnie?

Charlie ridică din umeri. Pentru prima dată, se uită spre reportofon. Rebus îl întrebase dacă avea ceva împotrivă ca dialogul să fie înregistrat, iar Charlie ridicase şi atunci din umeri. Acum părea un pic gânditor.

— Poate de un an, zise el. Da, de un an. L-am întâlnit în timpul sesiunii din anul întâi. Cam pe când începusem să fiu interesat de *adevăratul* Edinburgh.

— Adevăratul Edinburgh?

— Da. Nu doar cimpoierul de pe metereze sau Royal Mile sau Scott Monument.

— Am văzut câteva poze pe peretele din dormitorul lui Ronnie.

Charlie se strâmbă.

— Dumnezeule, alea. Credea că o să ajungă fotograf profesionist. Trăgea cadre nenorocite ca alea din cărţile poştale pentru turişti. N-a ţinut prea mult. Ca mai toate combinaţiile lui Ronnie.

— Totuşi avea un aparat drăguţ.

— Ce? A, da, aparatul. Da, era mândria şi bucuria lui.

Charlie îşi încrucişă picioarele. Rebus continua să privească ţintă în ochii tânărului, dar Charlie era ocupat să privească fotografiile pentagramei.

— Aşadar, ce ziceai despre *adevăratul* Edinburgh?

— Diaconul Brodie[1], zise Charlie, recăpătându-şi interesul brusc. Burke şi Hare, adevăraţi nenorociţi, toată gaşca. Dar, vezi, totul a fost curăţat pentru turişti. Şi credeam, agăţându-mă de-un fir, că toată această viaţă subterană din Lowland încă mai există. Atunci am început să colind ansamblurile de locuinţe, Wester Hailes, Oxgangs, Craigmillar, Pilmuir. Şi, cum era de aşteptat, totul este încă acolo, trecutul se repetă în prezent.

— Deci ai început să pierzi vremea prin Pilmuir?

— Da.

---

[1] Deacon Brodie – figură celebră a oraşului, ziua om de afaceri şi membru al Consiliului orăşenesc, de aici titlul de Diacon / *Deacon*, noaptea infractor şi împătimit cartofor, în secolul al XVIII-lea.

– Cu alte cuvinte, erai tu însuţi un fel de turist?

Rebus mai cunoscuse oameni ca Charlie, cu toate că de obicei era vorba de modelul mai vârstnic, omul de afaceri prosper care se pervertea pentru droguri, vizitând încăperi soioase pentru o doză de plăcere. Nu-i plăcea specia.

– Nu am fost turist! izbucni Charlie mânios, ca un păstrăv frângând o râmă în cârlig. Am fost acolo pentru că am vrut să fiu acolo şi ei m-au vrut acolo.

Avea o voce de copil îmbufnat.

– Acolo e locul meu.

– Ba deloc, locul tău e undeva într-o casă mare cu părinţi interesaţi de cariera ta universitară.

– Căcat.

Charlie împinse scaunul, se duse la perete şi îşi lipi fruntea de el. Rebus crezu pentru o clipă că va încerca să se lovească singur până îşi va pierde cunoştinţa, pentru ca apoi să reclame violenţa poliţiei. Dar se pare că avea doar nevoie de ceva rece pe faţă.

Camera de interogatorii era înăbuşitoare. Rebus îşi scoase haina. Îşi suflecă mânecile înainte de a strivi ţigara.

– Bine, Charlie.

Tânărul era moale acum, docil. Era momentul perfect pentru a pune nişte întrebări.

– În noaptea cu supradoza erai în casă cu Ronnie, corect?

– Exact. Pentru scurt timp.

– Cine mai era acolo?

– Tracy era acolo. Era acolo când am plecat.

– Altcineva?

– Mai trecuse un tip la începutul serii. N-a stat mult. L-am mai văzut cu Ronnie de câteva ori. Când erau împreună, n-aveau nevoie de companie.

— Crezi că tipul ăsta era dealerul lui?

— Nu. Ronnie putea oricând să facă rost de marfă. Bine, până de curând. În ultimele două săptămâni, o găsea greu. Totuşi păreau destul de apropiaţi. Foarte apropiaţi, dacă înţelegi unde bat.

— Continuă.

— Apropiaţi, adică iubiţi. Adică *gay*.

— Dar Tracy...?

— Mda, dar ce dovedeşte asta, hm? Doar ştii cum fac rost de bani majoritatea drogaţilor.

— Cum? Furt?

— Mda, furt, jafuri, orice. Şi făcând un pic de treabă pe Calton Hill.

Calton Hill, mare, lată şi lungă, se întindea la est de Princes Street. Da, Rebus ştia totul despre Calton Hill şi despre maşinile parcate noaptea la poalele colinei, de-a lungul lui Regent Road. Ştia, de asemenea, despre Cimitirul Calton şi despre ce se întâmpla acolo...

— Adică vrei să spui că Ronnie era un băiat de închiriat?

Fraza suna ridicol spusă cu voce tare. Era un limbaj de tabloid.

— Spun că obişnuia să se învârtă pe acolo cu o grămadă de alţi tipi şi spun că întotdeauna avea bani dimineaţa.

Charlie înghiţi în sec.

— Bani şi probabil ceva vânătăi.

— Isuse.

Rebus adăugă această informaţie la dosarul din capul său. Cât de adânc te-ai scufunda pentru o doză? Răspunsul era: până la fund. Şi apoi un pic mai jos. Mai aprinse o ţigară.

— Ştii asta cu certitudine? întrebă el.

— Nu.

– Apropo, Ronnie era din Edinburgh?

– Din Stirling.

– Şi numele de familie era...

– McGrath, cred.

– Şi tipul care era atât de intim cu el? Ai un nume pentru el?

– Îşi spunea Neil. Ronnie îi zicea Neilly.

– Neilly? Ţi se părea că se cunoşteau de ceva vreme?

– Mda, de ceva mai multă vreme. O aşa poreclă e un semn de afecţiune, nu?

Dintr-odată Rebus îl privi pe Charlie admirativ.

– Nu fac psihologia de pomană, inspectore.

– Corect.

Rebus verifică dacă micul reportofon mai avea bandă pentru înregistrare.

– Îmi faci o descriere fizică a acestui tip, Neil?

– Înalt, slab, păr scurt, şaten. O faţă cam pătată, dar întotdeauna curat. De obicei purta blugi şi geacă de blugi. Avea cu el un sac de voiaj mare şi negru.

– Ai idee ce era în el?

– Mi-a lăsat impresia că doar haine.

– Bine.

– Altceva?

– Să vorbim despre pentagramă. Cineva s-a întors în casă şi a adăugat ceva la ea din momentul în care au fost făcute aceste fotografii.

Charlie nu zise nimic, dar nu părea surprins.

– Tu ai fost, nu-i aşa?

Charlie aprobă din cap.

– Cum ai pătruns înăuntru?

— Prin fereastra de la parter. Printre şipcile alea de lemn ar încăpea şi-un elefant. E ca o uşă în plus. Multă lume intra în casă în felul ăsta.

— De ce te-ai dus înapoi?

— Nu terminasem pentagrama. Am vrut să adaug simbolurile.

— Şi mesajul.

Charlie zâmbi pentru el însuşi.

— Da, mesajul.

— „Salut Ronnie", cită Rebus. Ce înseamnă asta?

— Exact ce am spus. Spiritul lui este încă în casă, sufletul lui e încă acolo. Doar îi spuneam salut. Îmi rămăsese nişte vopsea. În plus, m-am gândit că aş putea băga pe cineva în sperieţi.

Rebus îşi aminti propriul lui şoc la vederea mâzgăliturii. Îşi simţi obrajii înroşindu-se uşor, dar ascunse asta cu o întrebare.

— Îţi aminteşti lumânările?

Charlie confirmă, dar începu să devină neliniştit. Să ajute poliţia în derularea investigaţiilor nu era chiar atât de amuzant cum îşi închipuise.

— Dar proiectul tău? zise Rebus, schimbând placa.

— Ce-i cu el?

— E despre demonism, nu-i aşa?

— Poate. Nu m-am hotărât încă.

— Ce aspect al demonismului?

— Nu ştiu. Poate mitologia populară. Cum vechile frici se transformă în frici noi, cam aşa ceva.

— Cunoşti vreuna dintre sectele din Edinburgh?

— Cunosc lume care pretinde că face parte din ele.

— Dar niciodată nu ai făcut parte din vreuna?

— Nu, ghinion.

Deodată Charlie păru trezit la viaţă.

— Auzi, ce înseamnă toate astea? Ronnie a luat o supradoză. E de domeniul trecutului acum. De ce atâtea întrebări?

— Ce poţi să-mi spui despre lumânări?

Charlie explodă:

— Ce să-ţi spun *despre* lumânări?

Rebus era extrem de calm. Expiră fumul înainte de a răspunde.

— Erau lumânări în camera de zi.

Era gata să-i spună lui Charlie ceva ce Charlie părea că nu ştie. Pe toată durata interogatoriului se apropiase pe ocolite de momentul ăsta.

— Exact. Lumânări mari. Ronnie le-a luat de la un magazin specializat în lumânări. Lui îi *plăceau* lumânările. Erau pentru *ambianţă*.

— Tracy l-a găsit pe Ronnie în dormitor. Ea crede că era deja mort.

Vocea lui Rebus devenea tot mai joasă şi la fel de plată ca biroul.

— Între momentul în care ne-a sunat ea şi cel în care a ajuns un agent în casă, corpul lui Ronnie a fost mutat la parter. A fost expus între două lumânări, care au ars până la capăt.

— Oricum nu mai era mult din lumânările alea nici când am plecat.

— Când ai plecat?

— Chiar înainte de miezul nopţii. Auzisem de o petrecere undeva în cartier. M-am gândit că aş putea să trec pe acolo.

— Cât timp ar fi ars lumânările?

— O oră, două ore, Dumnezeu ştie.

— Cât praf avea Ronnie?

— Cristoase, nu ştiu.

— Bine, cât de mult folosea în mod normal o dată?

— Chiar nu știu. Eu nu-s consumator, știi. Urăsc toate chestiile astea. Am avut doi prieteni într-a unșpea. Amândoi sunt acum în clinici private.

— Plăcut pentru ei.

— Așa cum am zis, Ronnie nu mai reușise să facă rost de marfă de zile întregi. El era un pic amețit, gata s-o ia razna. Pe urmă a venit înapoi cu ceva. Sfârșitul poveștii.

— Nu se mai găsea marfă în ultima vreme?

— Din câte știu, era din belșug, dar nu m-am deranjat să întreb nume.

— Dar dacă era din belșug, cum de Ronnie găsea atât de greu?

— Habar n-am. Nici el nu știa ce vrea. Se comporta cam ciudat. Apoi și-a revenit și-a primit pachetul.

Acum era momentul. Rebus își curăță o scamă invizibilă de pe cămașă și zise:

— A fost ucis. Direct sau indirect.

Charlie deschise gura. Se albi brusc la față, de parcă cineva ar apăsat un buton.

— Ce?

— A fost ucis. Avea otravă de șobolani în sânge. Autoinjectată, dar a fost aprovizionat de cineva care probabil știa că e letală. Cineva i-a așezat cadavrul într-un fel de poziție ritualică în camera de zi. Unde se află pentagrama ta.

— Hei, așteaptă...

— Câte secte sunt în Edinburgh, Charlie?

— Ce? Șase, șapte, nu știu. Uite...

— Le cunoști? Pe vreuna dintre ele? Vreau să zic personal?

— Doamne, omule, doar nu vrei să-mi pui mie în spate chestia asta!

— De ce nu?

Rebus strivi ţigara.

– Pentru că e o nebunie.

– Mi se pare că totul se potriveşte, Charlie.

„Fă-l să vorbească", se gândea Rebus. Nervii lui Charlie erau întinşi la maximum, gata să cedeze.

– Sau poate mă poţi convinge că lucrurile nu stau aşa.

Charlie se îndreptă hotărât către uşă, apoi se opri.

– Du-te, strigă Rebus, nu e încuiat. Ieşi de aici dacă vrei. Atunci o să ştiu că ai ceva de-a face cu asta.

Charlie se întoarse. În penumbră, ochii lui păreau umezi. O rază de soare dinspre fereastră zăbrelită pătrundea prin geamul mat, lumina fire de praf şi le făcea să danseze cu încetinitorul. Charlie merse printre firele de praf şi se întoarse la masă.

– N-am nimic de-a face cu asta, pe bune.

– Stai jos, zise Rebus, ca un unchi binevoitor. Hai să mai stăm un pic de vorbă.

Dar lui Charlie nu-i plăceau unchii. Nu avusese niciodată vreun unchi. Îşi puse mâinile pe birou şi se aplecă ameninţător spre Rebus. Ceva din interior îl îndârjise. Când vorbi părea că dinţii-i sclipeau de venin.

– Du-te dracu', Rebus. Văd ce vrei să faci şi să fiu al dracului dacă o să-ţi fac jocul. Arestează-mă dacă vrei, dar nu mă insulta cu trucuri ieftine. Am învăţat despre asta în semestrul întâi.

Apoi plecă şi de data asta deschise uşa şi o lăsă deschisă în urma lui. Rebus se ridică de la birou şi închise reportofonul, scoase caseta şi o puse în buzunar, apoi ieşi din încăpere. Până ajunse în holul de la intrare, Charlie dispăruse. Se apropie de recepţie. Sergentul de serviciu îşi ridică privirea din hârtii.

– Tocmai l-ai ratat, zise el.

Rebus dădu din cap.

— Nu contează.

— Nu părea prea fericit.

— Nu mi-aş face treaba dacă toţi ar pleca de aici sărind într-un picior şi râzând.

Sergentul zâmbi.

— Presupun că nu. Deci, cu ce pot să te-ajut?

— Supradoza din Pilmuir. Am aflat numele victimei. Ronnie McGrath. Din Stirling. Vezi dacă poţi să-i găseşti părinţii, bine?

Sergentul mâzgăli numele pe un carneţel.

— Sunt sigur că vor fi încântaţi să audă cu ce se ocupa fiul lor în marele oraş.

— Da, zise Rebus, privind în gol spre uşa principală a secţiei de poliţie. Sunt sigur că vor fi.

John Rebus se simţea în apartamentul lui ca într-un castel. De îndată ce trecea de uşă, cobora podul mobil şi îşi elibera mintea, detaşându-se pentru cât mai mult timp. Îşi turna ceva de băut, punea un solo de saxofon la casetofon şi lua o carte. Cu multe săptămâni în urmă, într-o criză nebună de virtute, pusese rafturi de-a lungul unuia dintre pereţii camerei de zi, intenţionând să-şi aşeze acolo colecţia de cărţi. Dar cumva cărţile reuşiseră să se răspândească pe pardoseală şi Rebus ajunsese să calce pe ele, aşa că le folosea acum ca dale de caldarâm pe hol şi în dormitor.

Rebus călca peste ele acum, în drum spre bovindou unde coborî jaluzelele veneţiene prăfuite. Le lăsă întredeschise, pentru ca urmele purpurii ale luminii de seară de culoarea căpşunelor să răzbată printre ele, amintindu-i de camera de interogatoriu...

Nu, nu, nu, nu trebuia să facă asta. Începea să fie iar obsedat de muncă. Trebuia să-şi limpezească mintea, să găsească vreo carte care să-l înghită în micul ei univers, departe de priveliştile şi miresmele Edinburghului. Călcă hotărât peste exemplare din Cehov, Heller, Rimbaud şi Kerouac croindu-şi drum spre bucătărie, căutând o sticlă de vin.

Sub blatul din bucătărie erau două cutii de carton care ocupau spaţiul unde fusese odată maşina de spălat. Rhona luase maşina de spălat, ceea ce fusese destul de corect. Rebus folosise spaţiul rezultat pentru „pivniţa lui de vin" şi din când în când comanda o ladă mixtă de la un magazinaş şic, de după colţ. Băgă o mână într-una dintre cutii şi scoase o sticlă pe care scria „Château Potensac". Da, mai băuse o sticlă din asta cândva. Era destul de bună.

Turnă o treime din sticlă într-un pahar mare şi se întoarse în camera de zi, culegând din mers una dintre cărţile de pe podea. Se aşeză în fotoliu înainte să se uite la copertă: *Prânzul dezgolit*. Nu, proastă alegere. O aruncă pe jos şi bâjbâi după alta. *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde*. Foarte convenabil, se gândise s-o recitească de ceva vreme, şi mai era şi minunat de scurtă. Sorbi din vin, plimbându-l prin gură înainte de a-l înghiţi, şi deschise cartea.

Cu o sincronizare de piesă de teatru, se auzi o bătaie uşoară la uşa de la intrare. Rebus scoate un sunet aflat undeva între un oftat şi un mârâit. Aşeză cartea în echilibru, cu copertele desfăcute, pe braţele fotoliului şi se ridică în picioare. Probabil că era doamna Cochrane de la parter, care venea să-i spună că este rândul lui să spele casa scării. Probabil avea la ea cartonul uriaş, imperativ, pe care scria: „E RÂNDUL DVS. SĂ SPĂLAŢI SCĂRILE". De ce nu-l putea agăţa de clanţă, aşa cum făceau toţi ceilalţi?

În timp ce deschidea ușa, încercă să-și pună pe față un zâmbet forțat, ca pentru vecini, dar actorul din el își luase liber pentru restul serii. Așa că-i reuși ceva ce aducea mai degrabă a rictus de durere când dădu cu ochii de vizitatorul din prag.

Era Tracy.

Avea fața roșie și lacrimi în ochi, dar roșeața nu era de la plâns. Părea extenuată și avea părul plin de transpirație.

— Pot să intru?

În vocea ei se simțea un efort vizibil. Pe Rebus nu-l lăsa inima să spună nu. Îi deschise larg ușa și Tracy se împletici pe lângă el, mergând direct spre camera de zi ca și când mai venise aici de o sută de ori. Rebus verifică dacă pe casa scării nu era vreun vecin iscoditor, apoi închise ușa. Îl trecu un fior, îl încerca un sentiment neplăcut: nu-i plăcea ca lumea să-l viziteze acasă.

Și nu-i plăcea când serviciul îl urmărea până acasă.

Până ajunse el în camera de zi, Tracy terminase vinul și respira ușurată, cu setea potolită. Rebus simți disconfortul din el crescând până aproape de insuportabil.

— Cum dracu' ai găsit locul ăsta? întrebă el, stând în cadrul ușii ca și când s-ar fi așteptat s-o vadă plecând.

— Nu ușor, zise ea cu o voce un pic mai calmă. Mi-ai spus că locuiești în Marchmont, așa că m-am tot învârtit pe aici uitându-mă după mașina ta. Apoi ți-am găsit numele pe soneria de la parter.

Trebuia s-o recunoască, Tracy ar fi putut fi un bun detectiv. Munca de teren era esențială.

— M-a urmărit cineva, spuse ea. M-am speriat.

— Te-a urmărit?

Rebus intră în cameră, curios, începând să nu mai resimtă sentimentul de violare a spațiului.

— Da, doi bărbaţi. Cred că au fost doi. M-au urmărit toată după-amiaza. M-am plimbat pe Princes Street şi m-au urmărit încontinuu la mică distanţă în spatele meu. Sigur ştiau că îi văd.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am pierdut. Am intrat în Marks and Spencer, am rupt-o la fugă pe ieşirea din Rose Street, şi-apoi m-am ascuns într-o toaletă pentru femei într-un bar. Am stat acolo vreo oră. Şi se pare că aşa am reuşit să scap de ei. Apoi am venit încoace.

— De ce nu m-ai sunat?

— N-aveam bani. De aia m-am dus pe Princes Street la început.

Tracy se aşezase pe scaunul lui şi-şi lăsase braţele să-i atârne. Rebus făcu semn spre paharul gol.

— Mai vrei unul?

— Nu, mulţam. Nu prea îmi place poşirca, dar mi-era groaznic de sete. Totuşi aş vrea o cană de ceai.

— Ceai, sigur.

„Poşircă", auzi la ea! Se întoarse şi se duse la bucătărie, cu creierul setat jumătate pe ideea de ceai, jumătate pe povestea ei. Într-unul dintre dulapurile aproape goale găsi o cutie nedesfăcută cu pliculeţe de ceai. Nu mai avea lapte proaspăt în frigider, dar într-o cutie veche de metal îşi găsiseră adăpost o lingură sau două de lapte praf. Acum, zahăr... Deodată începu să răsune din camera de zi o interpretare zgomotoasă a unei piese de pe discul *The White Album*. Dumnezeule, uitase că mai avea caseta asta veche. Deschise sertarul de tacâmuri, uitându-se după nimic altceva decât o linguriţă de ceai şi găsi mai multe pliculeţe de zahăr, furate de la cantină cândva, la un moment dat. Noroc chior. Ceainicul începu să fiarbă.

— Apartamentul ăsta-i uriaş.

Îl sperie, nu era obişnuit cu alte voci în spaţiul lui. Se întoarse şi se uită la Tracy, care cum stătea rezemată de tocul uşii, cu capul înclinat într-o parte.

— Zici? întrebă el, cu o cană în mână.

— Dumnezeule, da. Uite ce înalt e tavanul. În adăpostul lui Ronnie aproape puteam să ating tavanul.

Se ridică pe vârfuri şi îşi întinse braţele în sus, fluturând mâna. Rebus se temea ca nu cumva să fi luat ceva, nişte pastile sau prafuri, în timp ce el fusese pe urmele pliculeţului de ceai rătăcit. Tracy păru să-i citească gândurile şi zâmbi.

— Pur şi simplu mă simt uşurată, zise ea. Sunt cam ameţită din cauză că am alergat atâta. Şi din cauză că m-am speriat, bănuiesc. Dar acum mă simt în siguranţă.

— Cum arătau bărbaţii ăia?

— Nu ştiu. Cred că semănau un pic cu tine, spuse ea zâmbind din nou. Unul avea mustaţă. Avea o burtă cam mare, dar era ascuţit la faţă; şi nu era bătrân. Pe celălalt nu mi-l amintesc. Nu avea nimic special, presupun.

Rebus turnă apă în cană şi adăugă pliculeţul de ceai.

— Lapte?

— Nu, doar zahăr dacă ai.

Rebus adăugă un pliculeţ de zahăr.

— Minunat.

Înapoi în camera de zi, Rebus se duse la combină şi o opri.

— Scuze, spuse ea, aşezată din nou pe scaun, sorbind din ceai, cu picioarele ascunse sub ea.

— N-am de gând să aflu dacă vecinii pot auzi combina sau nu, zise Rebus, ca o scuză pentru gestul său. Pereţii sunt destul de groşi, dar tavanul, nu.

Ea dădu din cap şi suflă în ceai, aburul acoperindu-i faţa ca un voal.

— Aşadar, zise Rebus, scoţându-şi scaunul pliant de regizor de sub o masă şi aşezându-se. Ce putem face cu oamenii ăştia care te-au urmărit?

— Nu ştiu. Tu eşti poliţistul.

— Parcă ar fi o scenă de film. Vreau să zic, *de ce* ar fi vrut cineva să te urmărească?

— Ca să mă sperie? zise ea.

— Şi de ce ar vrea să te sperie?

Tray se gândi un pic, apoi ridică din umeri.

— Apropo, l-am văzut pe Charlie azi, zise Rebus.

— Da?

— Îţi place de el?

— De Charlie?

Râsul ei sună ascuţit.

— E-ngrozitor. Îşi bagă nasul peste tot, chiar şi când e clar că nimeni nu-l vrea prin preajmă. Toată lumea îl urăşte.

— Toată lumea?

— Da.

— Şi Ronnie îl ura?

Tracy făcu o pauză.

— Nu, zise în sfârşit. Dar Ronnie n-avea prea multă minte când venea vorba de prieteni.

— Dar celălalt prieten al lui Ronnie? Neil sau Neilly. Ce poţi să-mi spui despre el?

— E tipul care a fost acolo noaptea trecută?

— Da.

— Nu l-am văzut niciodată înainte, zise Tray ridicând din umeri.

Părea interesată de cartea de pe braţul fotoliului, o luă şi o frunzări, prefăcându-se că citeşte.

— Şi Ronnie nu a pomenit niciodată de un Neil sau Neilly?

— Nu, zise ea fluturând cartea în aer. Dar a vorbit despre cineva numit Edward. Părea supărat pe el pentru ceva.

Se întâmpla să urle nume când era singur în camera lui, după o doză.

Rebus dădu din cap.

— Edward. Dealerul lui poate?

— Nu știu. Poate. Ronnie aproape înnebunea câteodată, după ce consuma. Parcă era o altă persoană. Dar putea fi atât de dulce uneori, atât de blând...

Vocea i se stinse, iar ochii îi scânteiară.

Rebus se uită la ceas.

— Bine, ce-ar fi dacă te-aș conduce acum înapoi la adăpost? Putem să verificăm dacă te pândește cineva.

— Nu știu...

Frica îi pusese iarăși stăpânire pe chip, ștergându-i anii, transformând-o din nou într-un copil speriat de umbre și fantome.

— O să vin cu tine, adăugă Rebus.

— Păi... Pot să fac ceva mai întâi?

— Ce?

Tracy arătă spre hainele ei ude.

— Să fac o baie, zise și apoi zâmbi. Știu că-i un pic rușinos, dar chiar aș avea nevoie și nu e apă deloc în adăpost.

Rebus zâmbi și el, dând din cap încetișor.

— Cada îți stă la dispoziție.

În timp ce Tracy era în baie, Rebus îi întinse hainele pe caloriferul din hol. Roti butonul de la încălzirea centrală transformând apartamentul într-o saună și se luptă cu cercevelele ferestrelor din camera de zi, încercând fără succes să le deschidă. Mai făcu niște ceai, într-o oală de data asta și abia îl dusese în camera de zi când o auzi strigând din baie. Când ieși pe hol, văzu că Tracy scosese capul pe ușă și aburul se unduia în jurul ei. Părul, fața și gâtul îi străluceau.

– N-am găsit prosoape, îi zise.

– Scuze, spuse Rebus.

Găsi câteva în dulapul din camera lui, i le aduse şi i le împinse prin crăpătura uşii, simţindu-se ciudat.

– Mulţam, strigă ea.

Rebus înlocuise *The White Album* cu ceva jazz – în surdină – şi îşi bău ceaiul. Tracy ieşi din baie. Îşi înfăşurase cu dibăcie un prosop mare, roşu în jurul corpului, şi un altul în jurul capului. Rebus se întrebase de multe ori cum reuşesc femeile să-şi facă turbane din prosoape... Braţele şi picioarele ei erau palide şi slabe, dar era în formă bună şi fierbinţeala de la baie îi dădea un soi de aură. Îşi aminti fotografiile cu ea din camera lui Ronnie. Apoi îşi aminti de aparatul dispărut.

– Ronnie mai era interesat de fotografie? Vreau să zic, în ultima vreme.

Alegerea cuvintelor fusese ca din întâmplare foarte directă şi el tresări un pic, dar Tracy păru să nu observe.

– Cred că da. Ştii, era chiar priceput. Avea un ochi bun. Dar n-a avut noroc.

– Cât de tare a încercat?

– Al dracului de tare.

I se simţea resentimentul în voce. Probabil că Rebus permisese să transpară prea mult scepticism profesional în tonul său.

– Da, sunt sigur. Nu e o branşă în care pătrunzi uşor, îmi imaginez.

– Foarte adevărat. Şi erau câţiva care ştiau cât de bun era Ronnie. Nu-şi doreau concurenţă. I-au pus beţe-n roate oricând şi oriunde au putut.

– Te referi la alţi fotografi?

– Exact. Păi, când Ronnie trecea prin perioada lui cea mai entuziastă, înainte să fie deziluzionat, nu prea ştia de

unde să înceapă. Așa că s-a dus la niște studiouri și le-a arătat celor de acolo porofoliul lui. Chiar avea niște cadre inspirate. Știi, lucruri cotidiene văzute din unghiuri stranii. Castelul, Monumentul Waverley, colina Calton Hill.

— Calton Hill?

— Da, acolo unde e... cum îi spune?

— Bazaconia[1]?

— Da.

Prosopul îi alunecase puțin din jurul umerilor și în timp ce Tracy, cu picioarele strânse sub ea, sorbi ceai, o coapsă i se dezgoli și mai tare. Rebus încerca să-și concentreze privirea pe fața ei. Nu era ușor.

— Da, îi spuse Tracy. I-au furat ideile. A văzut o fotografie într-una dintre fițuicile locale și avea exact același unghi pe care-l folosise el, același moment al zilei, aceleași filtre. Ticăloșii ăia îi copiaseră ideile. Le-a văzut numele sub poze, aceiași tipi cărora le arătase portofoliul.

— Cum îi chema?

— Nu-mi amintesc acum.

Își rearanjă prosopul. Mișcarea părea oarecum defensivă. Era chiar așa de greu de ținut minte un nume?

— A încercat să mă convingă pe mine să-i pozez, chicoti ea.

— Am văzut rezultatele.

— Nu, nu alea. Știi tu, nuduri. Zicea că le poate vinde pentru o avere la niște reviste. Dar n-am vrut. Vreau să zic, banii ar fi fost buni și frumoși, dar revistele astea circulă peste tot, nu-i așa? Vreau să zic, nu sunt niciodată aruncate. M-aș fi întrebat mereu dacă nu cumva m-ar fi recunoscut cineva pe stradă.

---

[1] Monumentul Național al Scoției care a căpătat de-a lungul timpului diverse porecle din cauză că a fost lăsat neterminat în 1829 (n. red.).

Tracy aşteptă reacţia lui Rebus şi, atunci când văzu pe faţa lui un fel de uluire gânditoare, râse în hohote.

— Deci nu e adevărat ce se spune. Chiar *poţi* stânjeni un poliţai.

— Câteodată.

Obrajii lui Rebus ardeau. Conştient, îşi duse o mână la faţă. Trebuia să facă ceva ca să-şi revină.

— Deci, zise el, aparatul lui Ronnie valora ceva?

Tracy păru derutată de întorsătura discuţiei şi îşi strânse prosopul mai tare în jurul corpului.

— Depinde. Vreau să zic, dacă merita sau dacă valora, nu e acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Nu-i acelaşi lucru?

— Păi, poate că a dat doar zece lire pe aparat, dar asta nu înseamnă că *valora* doar zece lire pentru el. Înţelegi?

— Deci a dat zece lire pe aparat?

— Nu, nu, nu.

Îşi scutură capul, făcând prosopul să alunece.

— Credeam că trebuie să fii ceva mai isteţ ca să ajungi la Criminalistică. Ce voiam să zic e...

Îşi ridică ochii spre tavan şi prosopul îi alunecă de tot de pe cap, aşa că şuviţele ude de păr îi acoperiră fruntea.

— Nu, nu contează. Aparatul a costat cam o sută cincizeci de foşnitori. În regulă?

— Bine.

— Eşti interesat de fotografie?

— Doar de curând. Nişte ceai?

Rebus turnă din ceainic, apoi adăugă un pliculeţ de zăhăr. Lui Tracy îi plăcea cu mult zahăr.

— Mulţam, zise ea, legănând cana. Ascultă...

Se întrerupse şi inspiră aroma ceaiului.

— Pot să-ţi cer o favoare?

„Na că acu-i acu", se gândi Rebus. Fata voia bani. Îşi făcuse deja o însemnare în memorie să verifice dacă-i lipsea ceva din apartament înainte s-o lase să plece.

— Ce?

Îl privi fix în ochi.

— Pot să rămân peste noapte?

Turui restul cuvintelor.

— O să dorm pe canapea, pe jos. Nu mă deranjează. Dar nu vreau să mă duc înapoi în adăpost, nu în noaptea asta. Lucrurile au luat-o razna în ultimul timp şi oamenii care m-au urmărit...

Tracy se cutremură. Rebus se gândi că, dacă juca teatru, fata se pricepea de minune la actorie. Ridică din umeri, gata să spună ceva, dar în loc de asta se ridică şi se îndreptă spre fereastră, amânând decizia.

Felinarele stradale erau aprinse, aruncând pe caldarâm străluciri portocalii ca într-un film de Hollywood. În faţa clădirii era parcată o maşină, chiar vizavi de apartament. Fiind la etajul doi, Rebus nu prea putea să vadă în interiorul vehiculului, dar geamul lateral de la şofer era coborât şi fumul de ţigară se scurgea prin deschizătură.

— Aşadar? spuse vocea în spatele lui, total lipsită de încredere acum.

— Ce? zise Rebus neatent.

— Pot?

Se întoarse spre ea.

— Pot să rămân? repetă Tracy.

— Sigur, zise Rebus, uitându-se spre uşă. Rămâi cât vrei.

Rebus coborâse până la jumătatea scării în spirală înainte să-şi dea seama că nu avea pantofi în picioare. Se opri, evaluând situaţia. Nu, la dracu' cu asta. Maică-sa îl atenţionase

întotdeauna să aibă grijă să nu facă degerături şi nu făcuse. Acum era momentul să-şi pună la încercare norocul medical.

Tocmai trecea de uşa de la primul etaj când aceasta se deschise zornăind şi doamna Cochrane ieşi afară, blocându-i calea lui Rebus.

— Doamnă Cochrane, zise el după ce îşi reveni din şoc.

— Uite!

Îi împinse ceva în braţe, şi Rebus n-avu de ales decât să ia obiectul. Era o bucată de carton, de aproximativ 10 x 15 centimetri. Rebus o citi: „E RÂNDUL DVS. SĂ SPĂLAŢI SCĂRILE". Până îşi ridică privirea, uşa doamnei Cochrane era deja închisă. Putea să-i audă papucii de casă târşâindu-se înapoi spre televizor şi spre pisică. Bătrână puturoasă.

Rebus luă cartonul cu el la parter, simţind treptele reci sub tălpile încălţate doar cu ciorapi. Nici pisica nu mirosea prea bine, se gândi maliţios.

Uşa de la intrarea clădirii avea zăvorul pus. Îl trase, încercând să nu facă prea mult zgomot. Maşina era tot acolo. Exact vizavi de el după ce ieşi afară. Dar şoferul îl văzuse deja. Îşi aruncă chiştocul de ţigară pe geam şi porni motorul. Rebus ieşi pe stradă, deşi era desculţ. Deodată farurile maşinii se aprinseră, raza lor la fel de puternică ca reflectoarele unui lagăr. Rebus se opri, mijindu-şi ochii, şi maşina demară înaintând cu viteză la vale spre capătul străzii. Rebus se uită după ea, încercând să reţină numărul de pe plăcuţă, dar vederea îi era înceţoşată de la luminile farurilor. Era un Ford Escort. Măcar de atât era sigur.

Privind în josul străzii, realiză că maşina se oprise la intersecţia cu şoseaua principală, aşteptând o pauză în trafic. Se afla la mai puţin de o sută de metri depărtare. Rebus se decise. Fusese un alergător agil în tinereţe, îndeajuns de bun

pentru echipa şcolii, ca rezervă. Alergă cuprins de un fel de euforie bahică, amintindu-şi de vinul pe care-l deschisese. Stomacul îi răbufni acid la simplul gând şi îl încetini. Exact atunci, Rebus alunecă pe ceva de pe trotuar şi, când se opri, văzu maşina traversând intersecţia şi îndepărtându-se cu viteză.

Nu conta. Atunci când deschisese uşa, apucase să zărească şoferul. Văzuse o uniformă de agent. Nu reuşise să distingă faţa şoferului, ci doar uniforma. Un poliţist, un agent, care conducea un Escort. Două fete tinere se apropiau de-a lungul trotuarului. Chicotiră când trecură de Rebus şi el realiză că stătea gâfâind pe trotuar, fără pantofi, dar ţinând un carton pe care scria că e rândul lui să SPELE SCĂRILE. Când se uită în jos, văzu de ce alunecase.

Blestemând în surdină, îşi scoase şosetele, le azvârli în şanţ şi se întoarse în picioarele goale spre apartament.

Agentul detectiv Brian Holmes tocmai bea un ceai. Transformase asta într-un fel de ritual, ţinând ceaşca aproape de faţă şi suflând în ea, apoi sorbind. Suflând, apoi sorbind. Înghiţind. Apoi expirând cu aburi. Îi era frig în seara asta, la fel de frig ca unui vagabond care dorme pe o bancă în parc. Nu avea nici măcar un ziar şi gustul ceaiului era revoltător. Laptele nu era cel mai proaspăt, dar măcar băutura era caldă. Nu suficient de caldă ca să-i ajungă până în degetele de la picioare, presupunând că le mai avea.

— Se întâmplă ceva? şuieră spre ofiţerul SSPCA[1], care îşi ţinea binoclul la ochi ca şi cum încerca să-şi ascundă jena.

— Nimic, şopti ofiţerul.

Fusese un pont anonim. Al treilea de luna asta, dar primul care le irosea timpul de pomană. Luptele de câini erau din nou în vogă. În ultimele trei luni fuseseră descoperite

[1] Societatea scoţiană de protecţie a animalelor.

câteva „arene" – gropi cu nisip murdar împrejmuite cu foi de tablă. Împrejmuirile cu fier vechi păreau a fi un element comun, aducând astfel un nou sens termenului. Dar în seara asta urmăreau un teren viran. Trenuri de marfă treceau zgomotos prin apropiere, în drum spre centrul oraşului, dar în afară de asta şi de freamătul înfundat al traficului de departe, locul era pustiu. Da, chiar era o groapă improvizată. Aruncaseră o privire la lumina zilei, prefăcându-se că îşi plimbă propriii ciobăneşti germani, care erau de fapt câini poliţişti. Pitbulli: ăştia erau folosiţi în arene. Brian Holmes văzuse câţiva foşti luptători, cu ochii înnebuniţi de durere şi frică. Nu rămăsese prin preajma veterinarului care pregătea injecţia letală.

— Stai aşa.

Doi bărbaţi se plimbau cu mâinile în buzunare pe câmp, păşind cu grijă peste suprafaţa accidentată, presărată de cratere neaşteptate. Păreau că se îndreaptă direct spre groapa nisipoasă. Odată ajunşi acolo, mai aruncară o privire în jur. Brian Holmes îi urmărea cu atenţie, ştiind că nu poate fi văzut. Ca şi ofiţerul SSPCA, se ghemuise după feriga deasă, având în spate un zid din ceea ce fusese cândva o staţie de reciclare. Cu toate că groapa era un pic luminată, ascunzătoarea de lângă zid nu era. Ca într-o oglindă cu două feţe, Holmes putea să vadă fără să fie văzut.

— V-am prins, şopti agentul de la SSPCA când cei doi bărbaţi săriră în groapă.

— Aşteaptă... zise Holmes, având deodată o presimţire stranie.

Cei doi bărbaţi începuseră să se îmbrăţişeze şi feţele lor se contopiră într-un lung şi stăruitor sărut în timp ce se lăsau spre pământ.

— Cristoase! exclamă ofiţerul de la SSPCA.

Holmes oftă, holbându-se la umezeala de pe jos, la pământul tare de sub picioare.

— Nu cred că pitbullii intră în ecuație, zise el. Sau dacă intră, acuzația ar fi mai degrabă de bestialitate decât de brutalitate.

Ofițerul SSPCA încă se mai uita prin binoclu, șocat, cu privirea fixă.

— Auzi poveşti, zise el, dar niciodată... ei bine... ştii tu.

— ...nu vezi aşa ceva în realitate? sugeră Holmes, ridicându-se încet, dureros în picioare.

Vorbea cu ofițerul de serviciu din tura de noapte când primi mesajul. Inspectorul Rebus voia să-i spună ceva.

— Rebus? Ce vrea?

Brian Holmes se uită la ceas. Era 2.15. Rebus era acasă şi îi transmisese să-l sune acolo. Folosi telefonul ofițerului de serviciu.

— Alo?

Îl cunoştea pe John Rebus, bineînțeles, lucrase cu el la câteva cazuri. Totuşi, apelurile în miez de noapte erau complet altceva.

— Tu eşti, Brian?

— Da, domnule.

— Ai o foaie de hârtie? Notează asta.

Scotocind după hârtie şi pix, lui Holmes i se păru că aude muzică pe fundal. Ceva cunoscut. *The White Album* de la The Beatles.

— Gata?

— Da, domnule.

— Bine. A fost găsit un cadavru în Pilmuir ieri sau, mai precis, acum două zile. Supradoză. Află cine sunt ofițerii care l-au găsit. Trimite-i la mine în birou la ora zece fix. Ai notat?

— Da, domnule.

— Bun. Acum, află adresa unde a fost găsit cadavrul, şi vreau să iei cheile de la cine le are şi să te duci acolo. Sus, într-unul dintre dormitoare e un perete plin de fotografii. Câteva sunt cu Castelul Edinburgh. Ia-le şi du-te la sediul ziarului local. Au dosare pline de fotografii acolo. Dacă ai baftă, s-ar putea să te ajute vreun bătrânel de serviciu cu o memorie de elefant. Vreau să te uiţi dacă există imagini publicate recent în ziar şi care au fost făcute din acelaşi unghi ca vreuna dintre cele de pe peretele dormitorului. Ai notat?

— Da, domnule, zise Holmes, mâzgălind furios.

— Bun. Vreau să ştiu cine a făcut fotografiile din ziar. Trebuie să fie un *sticker* sau ceva asemănător pe spatele fiecăreia cu un nume şi o adresă.

— Altceva, domnule? întrebă el sarcastic, fie că intenţionase asta, fie că nu.

– Da.

Rebus păru să-şi reducă intensitatea vocii cu un decibel.

— Pe peretele dormitorului vei găsi şi fotografii cu o tânără doamnişoară. Aş vrea să ştiu mai multe despre ea. Zice că o cheamă Tracy. Aşa îşi spune. Întreabă lumea, arată fotografia ei tuturor celor care ar putea să-ţi ofere informaţii.

— Am înţeles, domnule. O întrebare.

— Dă-i drumul.

— De ce eu? De ce acum? De ce toate astea?

— Astea-s trei întrebări. O să-ţi răspund la cât mai multe dintre ele mâine după-amiază. Vino în biroul meu la ora trei.

Şi cu asta, apelul se încheie. Brian Holmes se uită fix la rândurile strâmbe de text de pe carnet, orarul pentru o săptămână de muncă, dictată în câteva minute. Ofiţerul de serviciu citea peste umărul lui.

— Mă bucur că nu sunt în locul tău, zise el cu sinceritate.

John Rebus îl alesese pe Holmes dintr-o grămadă de motive, dar mai ales pentru că Holmes nu știa prea multe despre el. Voia pe cineva care să lucreze eficient, metodic, fără să facă prea multă zarvă. Cineva care să nu-l cunoască pe Rebus îndeajuns de mult încât să i se plângă că e ținut peste program, că e folosit ca locomotivă de manevră. Ca mesager, copoi și salahor. Rebus știa că Holmes avea o reputație bună pentru eficiență și pentru că nu era un plângăcios nenorocit. Asta era suficient.

Duse telefonul de pe hol înapoi în camera de zi, și-l puse pe un raft de cărți, apoi se duse spre combină, opri casetofonul, apoi amplificatorul. Se-ndreptă spre fereastră și se uită afară spre strada pustie unde lumina felinarelor avea culoarea brânzei Red Leicester. Imaginea îi aminti de gustarea de miez de noapte pe care și-o promisese cu vreo două ore în urmă și se hotărî să-și prepare ceva în bucătărie. Tracy nu voia nimic. Era sigur de asta. O privise cum dormea pe canapea, cu capul aplecat spre podea, o mână peste stomac și cealaltă atârnând în jos, atingând covorul de lână. Ochii îi erau două fante închise, iar gura, întredeschisă într-o grimasă, dezvăluind o mică strungăreață între cei doi dinți din față. Nu se trezise când Rebus o învelise cu o pătură și dormea și acum, cu respirația regulată. Ceva îl deranja, dar nu-și dădea seama ce. Poate foamea. Spera că frigiderul i-ar putea produce o surpriză plăcută. Dar se duse întâi la fereastră și privi afară din nou. Strada era complet pustie, exact cum se simțea Rebus însuși: pustiu pe dinăuntru, dar funcțional. Luă *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* de pe jos și se duse în bucătărie.

MIERCURI

Cu cât am impresia că nu-i lucru curat,
cu atât întreb mai puţin.

În dimineaţa următoare, Rebus îi găsi pe agenţii de poliţie Harry Todd şi Francis O'Rourke aşteptându-l în picioare în faţa biroului. Se sprijineau de perete, bucurându-se de o conversaţie liniştită, fără să pară deranjaţi de faptul că Rebus întârziase douăzeci de minute. Rebus n-avea de gând să-şi ceară scuze, nici de-al naibii. Observă cu satisfacţie că atunci când păşi pe ultima treaptă a scărilor cei doi se îndreptară şi tăcură din gură.

Era un început bun.

Deschise uşa, intră în încăpere şi închise uşa după el. Îi lăsă să mai fiarbă încă un minut. Acum chiar aveau un subiect de discuţie. Sergentul de serviciu îl anunţă că Brian Holmes nu era în secţie. Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi sună acasă la Holmes. Nu îi răspunse nimeni. Holmes probabil era undeva la treabă.

Lucrurile mergeau bine.

Avea corespondenţa pe birou. Se uită printre scrisori şi găsi un bilet de la inspectorul-şef Watson. Era o invitaţie la prânz. Azi. La 12.30. Drace. Avea întâlnire cu Holmes la 15.00. Era un prânz cu oamenii de afaceri care finanţau campania antidrog. Drace. Şi era în The Eyrie, ceea ce însemna

cravată și cămașă curată. Rebus se uită în jos la cămașă. Ar fi mers. Dar cravata, nu. Drace.

Nu-și mai simțea sufletul ușor.

Fusese prea frumos ca să fie adevărat. Tracy îl trezise cu micul dejun la pat. Suc de portocale, pâine prăjită și miere, cafea tare. Ieșise mai devreme, îi explicase, luând puținii bani pe care-i găsise pe rafturile din camera de zi. Spera ca el să nu se supere. Găsise un chioșc deschis, făcuse cumpărăturile, se întorsese în apartament și îi pregătise micul dejun.

— Mă mir că nu te-a trezit mirosul de pâine arsă, spusese ea.

— Îl ai în față pe omul care a adormit în timp ce se uita la *Infernul din zgârie-nori*, îi răspunsese el.

Și ea izbucnise în râs, așezată pe pat, mușcând delicat din pâinea prăjită, în timp ce Rebus mesteca, încet, gânditor. Bucurându-se de moment. Cât timp trecuse de când i se adusese micul dejun la pat? Îi era frică să se gândească...

— Intră! strigă acum, deși nu bătuse nimeni.

Și Tracy plecase fără să se plângă. Se simțea bine, spusese ea. Nu putea să stea închisă pentru totdeauna, nu-i așa? El o dusese cu mașina în apropiere de Pilmuir, apoi făcuse un lucru prostesc. Îi dăduse zece lire. Nu era vorba doar de bani, după cum și-a dat seama la o secundă după ce i-a pus bancnota în palmă. Era o legătură între ei, o legătură pe care n-ar fi trebuit să o creeze. Banii erau acolo în mâna ei și simți impulsul de a-i lua înapoi. Dar ea ieșise deja din mașină și se îndepărta, corpul ei fragil ca porțelanul, mersul hotărât, plin de forță. Câteodată îi amintea de fiica lui, Sammy, alteori...

Alteori de Gill Templer, fosta iubită.

— Intră! strigă din nou.

De data asta ușa se deschise câțiva centimetri, apoi încă douăzeci sau treizeci. Un cap privi în încăpere.

— N-a bătut nimeni, domnule, zise capul cu timiditate.

— Serios? spuse Rebus cu cea mai bună voce teatrală. Bine, atunci mai bine vorbesc cu voi doi în loc. Aşa că, vă rog, *intraţi*!

O clipă mai târziu, agenţii intrară şovăind, acum mai puţin încrezători. Rebus făcu semn spre cele două scaune din faţa biroului. Unul dintre ei se aşeză imediat, celălalt rămase în poziţie de drepţi.

— Prefer să rămân în picioare, domnule, spuse el.

Celălalt păru deodată speriat, îngrozit că încălcase o regulă a protocolului.

— Aici nu e nenorocita de armată, zise Rebus către cel rămas în picioare, exact când cel aşezat dădea să se ridice. Stai jos!

Se aşezară amândoi. Rebus îşi frecă fruntea, prefăcându-se că-l doare capul. Sincer vorbind, aproape uitase cine erau aceşti ofiţeri şi de ce erau aici.

— Bine, zise el. De ce credeţi că v-am chemat aici în această dimineaţă?

O frază clişeizată, dar eficientă.

— Are legătură cu vrăjile, domnule?

— Vrăjile?

Rebus se uită la agentul care spusese asta şi îşi aminti că era tânărul isteţ care-i arătase pentagrama originală.

— Corect, vrăji. Şi supradoze.

Clipiră derutaţi. Rebus încerca să găsească o modalitate de a-i interoga, asta dacă urma să fie cazul. Ar fi trebuit să se gândească mai mult la asta înainte de a veni la serviciu.

Ar fi trebuit măcar să-şi amintească că stabilise întâlnirea asta. Dar vedea o hârtie de zece lire, un surâs, simţea mirosul de pâine arsă... Se uită la cravata agentului cu pentagrama.

— Cum te cheamă, băiete?

— Todd, domnule.

— Todd? Ăsta-i cuvântul german pentru moarte, ştiai asta, Todd?

— Da, domnule. Am făcut germană la liceu.

Rebus clătină din cap, pretinzând că e impresionat. La dracu', chiar *era* impresionat. Părea că toţi absolviseră liceul. Toţi agenţii ăştia tineri şi arătoşi. Unii dintre ei mergeau mai departe: colegiu, universitate. Parcă auzise că Holmes terminase facultatea. Spera că nu apelase la sprijinul unuia care făcea pe deşteptul...

Rebus arătă spre cravată.

— Pare cam strâmbă, Todd.

Todd privi imediat în jos spre cravata lui, împingându-şi bărbia în piept atât de brusc încât Rebus se temu că-i va trosni gâtul.

— Domnule?

— Cravata aia. E cravata ta obişnuită?

— Da, domnule.

— Deci nu ţi-ai rupt o cravată de curând?

— Să rup o cravată, domnule?

— Să rupi clipsul, explică Rebus.

— Nu, domnule.

— Şi care e numele tău, băiete?

Rebus vorbi repede, întorcându-se spre celălalt agent, care urmărea complet buimăcit discuţia de până acum.

— O'Rourke, domnule.

— Nume irlandez, comentă Rebus.

— Da, domnule.

— Care-i treaba cu cravata ta, O'Rourke? E nouă?

— Nu chiar, domnule. Adică, am vreo şase din astea.

Rebus dădu din cap aprobator. Luă un creion, se uită la el, îl puse jos din nou. Îşi pierdea timpul.

— Aş vrea să văd rapoartele voastre privind găsirea decedatului.

— Da, domnule, spuseră ei.

— Nu era nimic neobişnuit în casă? Vreau să zic, atunci când aţi ajuns? Nimic ieşit din comun?

— Doar tipul mort, domnule, zise O'Rourke.

— Şi desenul de pe perete, zise Todd.

— Dar niciunul dintre voi nu s-a obosit să verifice sus?

— Nu, domnule.

— Unde era cadavrul când aţi ajuns?

— În camera de la parter, domnule.

— Şi nu v-aţi dus sus?

Todd se uită la O'Rourke.

— Cred că am strigat să vedem dacă e cineva acolo. Dar nu, nu ne-am dus sus.

Deci cum putea să ajungă clipsul de la cravată la etaj? Rebus expiră, apoi îşi drese vocea.

— Ce fel de maşină conduci, Todd?

— Vă referiţi la maşina de poliţie, domnule?

— Nu, la dracu' nu.

Rebus azvârli creionul pe birou.

— Vreau să zic pentru uz personal.

Todd părea mai confuz ca niciodată.

— Un Metro, domnule.

— Culoarea?

— Albă.

Rebus îşi întoarse privirea insistentă spre O'Rourke.

— Eu n-am maşină, zise O'Rourke. Îmi plac motocicletele. Acum am o Honda 750.

Rebus clătină din cap. Aşadar, niciun Ford Escort. Niciunul dintre ei nu demarase în trombă pe strada lui la miezul nopţii.

— Bine, atunci totul e în regulă, nu-i aşa?

Şi cu un zâmbet le dădu drumul, luă creionul din nou, examinându-i vârful şi-i rupse intenţionat vârful de muchia biroului.

În timp ce parca în fața unui magazinaș șic de confecții pentru bărbați de pe George Street, Rebus se gândea la Charlie. Se gândea la Charlie și în timp ce își cumpăra o cravată. Întors în mașină, se gândi la Charlie în timp ce își înnoda cravata, porni motorul și conduse mai departe. Îndreptându-se spre prânzul cu câțiva dintre cei mai bogați oameni de afaceri din oraș, nu putea să se gândească decât la Charlie și la cum Charlie ar putea alege într-o zi să ajungă ca acești oameni de afaceri. Va absolvi universitatea, se va folosi de relațiile familiei pentru a prinde o slujbă bună și va avansa fără efort spre managementul superior în intervalul unui an sau doi. Va uita cu totul perioada lui decadentă și va deveni decadent el însuși, în felul în care numai oamenii bogați și de succes pot deveni... Adevărata decadență, nu marfa de mâna a doua a vrăjitoriei și demonismului, a drogurilor și a violenței. Acele zgârieturi de pe corpul lui Ronnie: o fi fost chiar un act sexual brutal? O partidă sado-maso care mersese prost? O partidă jucată, probabil, cu misteriosul Edward, al cărui nume îl urlase Ronnie?

Ori un ritual dus prea departe?

Oare îndepărtase abordarea satanistă prea ușor? N-ar trebui ca polițiștii să-și păstreze mintea deschisă? Probabil, dar satanismul îl găsea cu mintea strașnic și complet ferecată. Era creștin, până una-alta. Poate că nu ajungea la biserică des, detesta cântarea imnurilor și predicile lipsite de conținut, dar asta nu însemna că nu credea într-un mic Dumnezeu, tainic, personal. Toată lumea are un Dumnezeu. Și Dumnezeul scoțienilor era cât se poate de amenințător.

Miezul zilei în Edinburgh părea mai întunecat ca niciodată, probabil reflectându-i dispoziția lui Rebus. Castelul părea să arunce o umbră peste întinderea New Town, dar umbra nu putea ajunge până la The Eyrie. The Eyrie era

cel mai scump restaurant din oraş şi, totodată, cel mai exclusivist. Se zvonea că orele de prânz erau rezervate pentru douăsprezece luni, în timp ce pentru cină se impunea o aşteptare mică de opt până la zece săptămâni. Restaurantul ocupa toată suprafaţa ultimului etaj al unui hotel în stil georgian în zona nouă a oraşului, departe de forfota din centru.

Nu că aici străzile ar fi fost chiar liniştite; traficul era suficient de aglomerat încât să transforme parcarea într-o problemă. Dar nu pentru un detectiv. Rebus îşi opri maşina pe o linie dublă galbenă chiar în faţa intrării principale a hotelului şi, ignorând avertizările portarului, o lăsă acolo şi intră în hotel. Îşi supse burta în timp ce liftul îl ducea patru etaje mai sus şi se simţi mulţumit că îi era foame. Oamenii ăştia de afaceri aveau să-l plictisească de moarte, iar gândul că va petrece două ore cu Fermierul Watson era aproape insuportabil, dar avea să mănânce bine. Da, o să mănânce foarte bine.

Şi, dacă va alege el din lista de vinuri, avea să-i lase lefteri pe imbecili.

Brian Holmes ieşi din chioşc cu un pahar de carton cu ceai şi, studiindu-l, încercă să-şi amintească ultima cană de ceai bun, de ceai cu adevărat bun, de ceai preparat de el însuşi. Viaţa lui părea că se învârte în jurul paharelor de carton şi a termosurilor, a sandvişurilor insipide şi a biscuiţilor cu ciocolată. Suflă, soarbe. Suflă, soarbe. Înghite.

Pentru asta renunţase la o carieră universitară.

Încercase viaţa universitară pentru vreo opt luni, studiind istoria la Universitatea din Londra. Prima lună o petrecuse venerând oraşul în sine, dorind să-i înţeleagă dimensiunile sau, mai bine zis, încercând să supravieţuiască acolo cu demnitate. Petrecuse a doua şi a treia lună încercând să înţeleagă viaţa universitară, cu prieteni noi, cu deschiderea încăpăţânată

pentru noi conversații, polemici, pentru a se integra într-un grup sau altul. Înainte de se alătura vreunui grup, îi observa cu atenție membrii, cu toții agitați ca niște copii care învățau să înoate. Prin luna a patra și a cincea, devenise londonez și făcea zilnic naveta până la universitate din camera închiriată în Battersea. Deodată viața sa începuse să fie guvernată de numere, de orarele trenurilor și autobuzelor și magistralelor de metrou, bineînțeles de orarele autobuzelor de noapte și ale metrourilor care îl duceau departe de politica discutată prin cafenele. Începea să resimtă ca pe o agonie pierderea unei legături și suferea în orele de vârf la metrou, ca într-un adevărat infern. A șasea și a șaptea lună stătuse izolat în Battersea, învățând în camera lui, fără să mai participe la cursuri. Iar în cea de-a opta lună, luna mai, cu soarele încălzindu-i spatele, părăsi Londra și se întoarse în nord, înapoi la vechii prieteni și la un subit gol în suflet pe care a trebuit să-l umple cu muncă.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce alesese poliția?

Strivi paharul de carton gol și-l aruncă într-un coș de gunoi din apropiere. Rată. Și ce dacă, gândi. Apoi ca și când se trezi dintr-un vis, se duse la pahar, se aplecă, îl luă de jos și îl puse în coș. „Acum nu ești în Londra, Brian", își spuse. O femeie în vârstă îi zâmbi.

Așa strălucea o faptă bună într-o lume urâcioasă.

O lume cu adevărat urâcioasă. Rebus îl băgase într-o ciorbă de umanitate sleită. Pilmuir, o Hiroshima a sufletului; nu putea scăpa de aici suficient de repede. Îi era groază de radiații. Avea o mică listă cu el, copiată aproape identic de pe mâzgăleala conversației telefonice din noaptea trecută și o scoase acum din buzunar examinând-o. Agenții fuseseră ușor de localizat. Rebus probabil se întâlnise cu ei până acum. Apoi se dusese la casa din Pilmuir. Avea fotografiile. Castelul Edinburgh. Și erau cadre bune, de asemenea. Unghiuri neobișnuite. Și fata. I se părea

destul de drăguţă. Greu de spus câţi ani avea. Părea să aibă faţa călită de un trai dur, dar era destul de frumoasă, într-o manieră cam necizelată. Habar n-avea cum putea să afle ceva despre ea. Singurul punct de pornire era numele, Tracy. Ce-i drept, ştia câţiva oameni pe care-i putea întreba. Edinburgh era terenul lui, un avantaj enorm în acest tip de activitate. Avea contacte bune, vechi prieteni, prieteni ai prietenilor. Reluase legătura după dezastrul londonez. Cu toţii îi spuseseră să nu plece. Cu toţii au fost încântaţi să-l vadă înapoi, la atât de scurt timp după avertismentele lor, încântaţi pentru că se puteau lăuda cu previziunile lor care deveniseră realitate. Asta se întâmplase în urmă cu cinci ani... Dar cumva părea mai de mult.

De ce intrase în poliţie? Prima lui alegere fusese jurnalismul. Asta cu ceva vreme în urmă, când era la şcoală. Ei bine, visurile copilăriei pot deveni realitate, chiar dacă doar temporar. Următoarea oprire era la birourile cotidianului local. Să vadă dacă poate găsi câteva fotografii din unghiuri neobişnuite ale castelului. Cu ceva noroc, ar putea primi şi o ceaşcă de cafea acceptabilă.

Era gata să se îndrepte într-acolo când văzu vitrina unui agent imobiliar. Bănuise întotdeauna că această agenţie ar fi, din cauza numelui ei, foarte scumpă. Dar, la naiba, era disperat. Schimbă direcţia spre capătul şirului de maşini blocate în trafic şi se opri în faţa vitrinei de la Bowyer Carew. După un minut, cu umerii un pic mai căzuţi ca înainte, coti din nou şi se îndreptă spre Bridges.

— Şi dumnealui este James Carew de la Bowyer Carew.

James Carew îşi ridică fundul mare cam un milimetru de pe scaunul capitonat, dădu mâna cu Rebus, apoi se aşeză la loc. În timp ce erau prezentaţi, privirea lui rămăsese fixată pe cravata lui Rebus.

— Finlay Andrews, continuă inspectorul-şef Watson şi Rebus strânse o altă mână puternică.

Nu trebuia să ştie locurile secrete de apăsare pentru a recunoaşte un mason. Îţi dădeai seama chiar după strânsoare, care dura ceva mai mult decât ar fi fost normal, exact timpul necesar pentru ca cel care îţi strângea mâna să-şi dea seama dacă faci sau nu parte din frăţie.

— Poate îl ştii pe domnul Andrews. Are un cazinou în Duke Terrace. Cum spuneaţi că se numeşte?

Watson se străduia prea tare: voia să facă pe gazda, să se înţeleagă cu aceşti oameni, să-i facă pe toţi să se simtă bine.

— I-am zis pur şi simplu Finlay's, spuse Finlay Andrews, eliberându-i mâna lui Rebus din strânsoare.

— Tommy McCall, spuse ultimul oaspete prezentându-se singur şi oferindu-i lui Rebus o strângere de mână rapidă şi rece.

Rebus zâmbi şi se aşeză, alăturându-li-se la masă, mulţumit să stea jos în sfârşit.

— Eşti cumva fratele lui Tony McCall? întrebă el, renunţând la tonul formal.

— Exact, zise McCall zâmbind. Îl cunoşti pe Tony?

— Destul de bine, zise Rebus.

Watson se uită la el nedumerit.

— Inspectorul McCall, explică Rebus.

Watson dădu din cap.

— Aşadar, spuse Carew, foindu-se pe locul său, ce vrei să bei, inspectore Rebus?

— Nu în timpul serviciului, domnule, zise Rebus, despăturind şervetelul frumos aranjat.

Văzu expresia de pe faţa lui Carew şi zâmbi.

— Glumeam. O să beau un gin tonic, vă rog.

Zâmbiră cu toţii. Un poliţist cu simţul umorului: în general, oamenii erau surprinşi de chestia asta. Ar fi fost şi mai surprinşi dacă ar fi ştiut cât de rar glumea Rebus. Dar acum simţise nevoia să se conformeze, să fie sociabil, prin această nefericită frază.

Lângă el apăru un chelner.

— Încă un gin tonic, Ronald, îi spuse Carew chelnerului, care se înclină şi dispăru.

Îl înlocui alt chelner, care începu să distribuie meniuri uriaşe legate în piele. Rebus simţea greutatea şervetului textil din poală.

— Unde locuieşti, inspectore?

Întrebarea venea din partea lui Carew. Zâmbetul lui părea fals, aşa că Rebus răspunse precaut:

— Marchmont.

— O, se entuziasmă Carew, asta a fost întotdeauna o zonă foarte bună. Ştii, acolo era o fermă pe vremuri.

— Chiar?

— Da... un cartier minunat.

— Ce vrea să spună James, întrerupse Tommy McCall, este că locuinţele valorează ceva bănuţi.

— Chiar aşa e, răspunse Carew iritat. Sunt aproape de centrul oraşului, aproape de Meadows[1] şi de Universitate...

— James, îl avertiză Finlay Andrews, vorbeşti ca la serviciu.

— Da?

Carew părea sincer surprins. Îi zâmbi din nou lui Rebus.

— Scuze.

— Vă recomand muşchiul de vacă, zise Andrews.

---

[1] Unul dintre cele mai mari parcuri publice situat în partea de sud a oraşului.

Când se întoarse chelnerul să ia comanda, Rebus comandă calcan.

Încercă să fie natural, să nu se holbeze în farfuriile celorlalți, să nu examineze micile detalii de pe fața de masă, obiectele necunoscute, bolurile pentru spălat mâinile, tacâmurile marcate. Dar până la urmă era o ocazie care apare doar o dată în viață, nu? Atunci de ce să nu se holbeze? O făcu și văzu în restaurant vreo cincizeci de fețe fericite, bine hrănite, majoritatea masculine, cu ocazionale prezențe feminine decorative de dragul decenței și al eleganței. Filé mignon. Asta păreau să fi comandat toți ceilalți. Și vin.

— Cine vrea să aleagă vinul? zise McCall, răsfoind meniul.

Carew păru nerăbdător să-l apuce și Rebus se dădu înapoi. Nu era politicos, nu-i așa? Să înhați meniul, să spui „eu, eu, eu". Să te uiți cu ochi lacomi la prețuri, plini de dorință...

— Permite-mi, te rog, spuse Finlay Andrews, luând meniul de vinuri din mâna lui McCall.

Rebus studia marcajul de pe furculiță.

— Așadar, zise McCall uitându-se la Rebus. Inspectorul-șef Watson te-a legat de micuța noastră misiune, nu?

— Nu știu dacă era nevoie să mă lege, spuse Rebus. Sunt bucuros să ajut dacă pot.

— Sunt convins că experiența ta e neprețuită, spuse Watson, rânjind.

Rebus îl privi lipsit de expresie, dar nu zise nimic.

Din fericire, Andrews părea să știe ceva despre vinuri și comandă un vin roșu decent din '82 și un Chablis răcoritor. Rebus se învioră puțin când Andrews comandă. Cum se numea cazinoul acela? Andrews? Finlay's? Da, ăsta era. Finlay's. Auzise de el – un cazinou mic, liniștit. Rebus n-avusese niciun motiv să se ducă acolo, nici în

interes de serviciu, nici pentru distracţie. Ce distracţie era aia să pierzi bani?

— Chinezul tău tot mai bântuie pe-acolo, Finlay? întrebă McCall, în timp ce doi chelneri împărţeau o cantitate mică de supă în farfurii adânci în stil victorian.

— Nu l-am mai primit înăuntru. Conducerea îşi rezervă dreptul de a refuza accesul etc.

McCall chicoti şi se întoarse spre Rebus ca să-i explice:

— Finlay a avut necazuri. Ştii, chinezii sunt înnebuniţi după jocurile de noroc. Ei bine, chinezul ăsta i-a făcut figura lui Finlay.

— Am avut un crupier fără experienţă, explică Andrews. Ochiul format, cu adevărat *format*, poate aprecia cu exactitate locul unde va ateriza bila pe ruletă, doar urmărind cu atenţie felul în care e lansată.

— Remarcabil, spuse Watson, înainte de a sufla într-o lingură de supă.

— Nu chiar, zise Andrews. Am mai văzut asta. E doar o chestiune de identificare a tiparului înainte să facă un pariu cu adevărat gras. Dar trebuie să vezi partea plină a paharului. A fost un an bun până acum, o mulţime de bani s-au mutat în nord; dacă nu e mare lucru de făcut pe aici, atunci de ce să nu-i joci pur şi simplu?

— Banii s-au mutat în nord? se interesă Rebus.

— Oameni, joburi. Manageri londonezi cu salarii londoneze şi obiceiuri londoneze. N-ai observat?

— Nu pot să spun că am observat, mărturisi Rebus. Sigur nu prin Pilmuir.

Cu toţii zâmbiră auzind asta.

— La agenţia mea imobiliară s-a simţit creşterea profitului, zise Carew. Sunt la mare căutare proprietăţile mari. Cumpărători corporatişti de multe ori. Afaceri care se

mută în nord, se deschid birouri. Eu recunosc un loc bun atunci când îl văd, şi Edinburgh e un loc bun. Preţurile caselor au sărit mult. Nu văd de ce s-ar opri. Se construiesc case noi chiar şi în Pilmuir, spuse el uitându-se la Rebus.

— Finlay, îl întrerupse McCall, spune-i inspectorului Rebus unde îşi ţin jucătorii chinezi banii.

— Nu în timp ce mâncăm, te rog, zise Watson.

Atunci când McCall, mustăcind pentru el însuşi, îşi îndreptă privirea spre farfuria de supă, Rebus îl văzu pe Andrews aruncându-i o privire scurtă şi plină de ură.

Vinul sosise, răcit şi de culoarei mierii. Rebus sorbi. Carew îl întreba ceva pe Andrews despre o autorizaţie de construcţie pentru extinderea cazinoului.

— Se pare că e în regulă.

Andrews încercă să nu pară îngâmfat. Tommy McCall râse.

— Pun pariu că este, zise el. Oare ar merge la fel de uşor dacă şi vecinii tăi ar încerca să-şi extindă proprietăţile?

Andrews îi oferi un zâmbet la fel de rece ca Chablis-ul.

— Tommy, din câte ştiu, fiecare situaţie este analizată individual şi cu deosebită atenţie. Poate ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Nu, nu.

McCall îţi terminase primul pahar de vin şi ajunsese la al doilea.

— Sunt sigur că depinde exclusiv de consiliu, Finlay. Sper că n-o să începi să umbli cu vorba, John, zise el aruncându-i o privire complice lui Rebus.

— Nu, zise Rebus uitându-se spre Andrews care îşi termina supa. Urechile mele sunt închise în timpul prânzului.

Watson confirmă dând din cap.

— Salutare, Finlay.

Un bărbat solid, bine făcut, dar mai ales musculos, stătea în picioare lângă masă. Purta cel mai scump costum pe care-l văzuse Rebus vreodată. O mătase albastră, lucioasă, cu firişoare subţiri argintii. Argintiu era şi părul bărbatului, deşi faţa lui nu arăta mai mult de patruzeci de ani. Lângă el stătea o femeie orientală, delicată, mai degrabă o fată decât femeie. Era minunată şi toţi cei de la masă se ridicară într-un soi de veneraţie. Bărbatul flutură o mână elegantă, cerându-le să se aşeze. Femeia îşi ascunse satisfacţia clipind.

— Salut, Malcolm.

Finlay Andrews făcu semn spre bărbat.

— El este Malcolm Lanyon, avocatul.

Nu mai avea nevoie de prezentare. Toată lumea îl ştia pe Malcolm Lanyon, nelipsit de pe paginile ziarelor de scandal. Viaţa sa foarte publică provoca fie ură, fie invidie. Reprezenta în acelaşi timp tot ce era mai de dispreţuit în meseria de avocat şi viaţa lui era un serial TV. Dacă stilul lui de viaţă îi scandaliza uneori chiar şi pe cei obsedaţi de sex, le satisfăcea totodată şi nevoia de senzaţional, specifică cititorilor tabloidelor de duminică. În plus, din informaţiile sigure ale lui Rebus, era un avocat extraordinar de priceput. Trebuia să fie, altfel restul imaginii sale ar fi fost doar praf în ochi, nimic altceva. Nu era praf. Era beton.

— Aici, zise Andrews, arătând acum spre cei de la masă, este grupul de lucru al comitetului despre care ţi-am spus.

— Aaa, zise Lanyon. Campania împotriva drogurilor. O idee excelentă, inspectore.

Watson aproape roşi la un asemenea compliment; complimentul era acela că Lanyon ştia cine era Watson.

— Finlay, continuă Lanyon, nu ai uitat de mâine noapte?

— E scris cu litere de tipar în agenda mea, Malcolm.

— Excelent.

Lanyon aruncă o privire spre masă.

— De fapt, aş vrea să veniţi cu toţii. Doar o mică adunare la mine acasă. Fără niciun motiv, doar aveam chef de o petrecere. Opt fix. Ţinută foarte lejeră.

Deja se îndepărta, cu un braţ în jurul taliei de porţelan a însoţitoarei sale. Rebus prinse ultimele sale cuvinte: adresa, Heriot Row. Una dintre cele mai exclusiviste străzi din New Town. Era o lume complet nouă. Cu toate că nu putea fi sigur că invitaţia era serioasă, Rebus era tentat să-i dea curs. O dată-n viaţă şi aşa mai departe.

Ceva mai târziu, discuţia se îndreptă spre campania antidrog şi chelnerul mai aduse nişte pâine.

— Pâine, zise tânărul nervos, trântind un alt vraf de ziare pe biroul lângă care stătea Holmes. Asta mă îngrijorează. Toată lumea e disperată să-şi câştige pâinea. Ştii, nu-i interesează decât să obţină mai mult decât ceilalţi. Foştii mei colegi de şcoală ştiau de la paişpe ani că vor să devină bancheri sau contabili sau economişti. Vieţile le erau sfârşite dinainte de a începe. Astea sunt din mai.

— Ce?

Holmes îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. De ce n-aveau scaune în locul ăsta? Era aici de mai bine de o oră şi degetele i se înnegriseră de la hârtia veche în timp ce frunzărea fiecare număr, o ediţie de zi, una de seară. Din când în când, un titlu sau un articol despre fotbal pe care-l ratase prima dată îi mai atrăgeau atenţia. Dar acum obosise şi mişcările îi deveniseră mecanice. În plus, îl dureau braţele din cauza atâtor pagini întoarse.

— Luna mai, explică tânărul. Astea sunt numerele din mai.

— Perfect, mersi.

— Iunie e terminat?

— Da, mulţumesc.

Tânărul dădu din cap, închise două curele de piele la capătul dosarului legat şi, săltându-l pe tot în braţe, îşi târşâi picioarele afară din încăpere. „Şi o luăm de la capăt", gândi Holmes, desfăcând cataramele ultimei grămezi de ştiri vechi şi articole de umplutură.

Rebus se înşelase. Nu găsise niciun îngrijitor bătrân care să-l ajute cu memoria lui de computer şi nici măcar un computer. Aşa că totul se reduse la o spagă şi la frunzărit de pagini, căutând imagini ale unor locuri familiare, făcute să pară interesante prin unghiul de fotografiere ciudat. De ce? Nici măcar nu ştia şi gândul îl frustra. Spera să afle în această după-amiază atunci când se întâlnea cu Rebus. Se auzi din nou târşâitul şi tânărul intră, cu mâinile bălăbănindu-se şi cu gura căscată.

— Atunci de ce nu faci ce fac şi prietenii tăi? încercă Holmes o conversaţie.

— Vrei să zici să intru în sistemul bancar? zise tânărul strâmbând din nas. Vreau altceva. Studiez jurnalismul. Trebuie să începi de undeva, nu crezi?

Într-adevăr, se gândi Holmes, dând pagina. Într-adevăr trebuie.

— Ei bine, e un început, zise McCall ridicându-se.

Îşi mototoliseră şervetele folosite, aruncându-le pe faţa de masă cu neglijenţă. Ceea ce fusese odată imaculată, acum era acoperită cu firimituri de pâine şi stropi de vin, o pată întunecată de unt, o picătură de cafea. Rebus se simţi ameţit când se ridică din scaun. Şi sătul. Îşi simţea limba grea de la atâta vin şi cafea, şi coniacul ăla... Cristoase! Acum oamenii ăştia aveau de gând să se întoarcă la muncă sau cel puţin aşa pretindeau. Rebus, la fel. Avea o întâlnire la 15.00

cu Holmes, nu-i aşa? Dar era deja trecut de 15.00. Ei bine, Holmes n-o să se supere. Nu avea voie să se supere, gândi Rebus îngâmfat.

— N-a fost rău, zise Carew, bătându-se pe burtă.

Rebus nu ştia sigur dacă se referea la întâlnire sau la mâncarea propriu-zisă.

— Şi am acoperit o mulţime de subiecte, spuse Watson, să nu uităm asta.

— Da, într-adevăr, zise McCall. O întâlnire foarte productivă.

Andrews insistase să plătească nota. O sumă de trei cifre după socoteala rapidă a lui Rebus. Acum Andrews studia nota, zăbovind pe fiecare sumă ca şi când ar fi verificat-o cu lista de preţuri din mintea lui. Un adevărat om de afaceri, gândi Rebus răutăcios, dar şi un afurisit de scoţian veritabil. Apoi Andrews chemă şeful de sală şi-i spuse în şoaptă că fuseseră taxaţi în plus la unul dintre felurile de mâncare. Şeful de sală se conformă imediat şi modifică nota pe loc cu propriul pix, scuzându-se fără rezerve.

Restaurantul abia începea să se golească. Plăcuta pauză de prânz se terminase pentru toată lumea. Rebus se simţi deodată copleşit de vinovăţie. Tocmai mâncase şi băuse partea lui din suma totală de două sute de lire. Cu alte cuvinte, valora patruzeci de lire. Alţii mâncaseră mai bine şi erau gălăgioşi, ieşind râzând din restaurant. Poveşti vechi, trabucuri, feţe înroşite. Spre disperarea lui Rebus, McCall se prinse cu un braţ de umerii lui, clătinându-se spre ieşire.

— Dacă ar mai fi existat doar cincizeci de votanţi Tory în Scoţia, ar fi fost toţi în încăperea asta.

— Cred că da, zise Rebus.

Andrews, întorcându-se de la şeful de sală, îi auzise şi interveni:

— Credeam că în Scoţia chiar au rămas doar cincizeci de votanţi.

Rebus observă din nou zâmbetele liniştite, încrezătoare. „Am mâncat cenuşă în loc de pâine[1]", gândi el. Cenuşă în loc de pâine. Scrum de trabuc arzând roşu peste tot în jurul său şi pentru o clipă crezu că i se face rău. Dar atunci McCall se împletici şi Rebus trebui să-l sprijine până îşi regăsi echilibrul.

— Un pic cam multă băutură, Tommy? zise Carew.

— Am nevoie doar de o gură de aer, spuse McCall. John o să mă ajute, nu-i aşa, John?

— Bineînţeles, zise Rebus, bucuros să se folosească de scuza asta pentru ce avea nevoie.

— Ai venit cu maşina cea nouă? întrebă McCall întorcându-se spre Carew.

Carew clătină din cap.

— Am lăsat-o în garaj.

McCall se întoarse spre Rebus, dând din cap.

— Nemernicul ăsta ostentativ tocmai şi-a cumpărat un Jaguar V-12, explică el. Aproape patruzeci de mii şi nu vorbesc despre kilometri la bord.

Unul dintre chelneri stătea lângă lift.

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd, domnilor, zise el, cu vocea la fel de automată ca şi uşile liftului care se închiseră atunci când Rebus şi McCall păşiră înăuntru.

— Probabil că l-am arestat cândva, spuse Rebus, pentru că n-am mai fost aici până acum, deci nu avea cum să mă fi *revăzut* acum.

— Locul ăsta e nimic, zise McCall strâmbându-se. Nimic. Dacă vrei ceva distracţie, ar trebui să vii la club într-o

[1] Aluzie la un verset din Psalmul 101: „Că cenuşă am mâncat, în loc de pâine, şi băutura mea cu plângere am amestecat-o" (n. red.).

noapte. Spune doar că eşti prieten cu Finlay. Aşa intri. Nemaipomenit.

— Aş putea, spuse Rebus în timp ce uşile liftului se deschiseră. Imediat ce îmi soseşte brâul pentru smoking de la curăţătorie.

McCall râse până la ieşirea din clădire.

Holmes era înţepenit când părăsi clădirea pe la intrarea personalului. Tânărul, care îl condusese prin labirintul coridoarelor, se întorsese înăuntru, cu mâinile în buzunare, fluierând. Holmes se întreba dacă băiatul va ajunge să facă o carieră în jurnalism. S-au văzut şi lucruri mai ciudate.

Găsise fotografiile pe care le căuta, câte una în fiecare dintre ediţiile consecutive ale zilei de miercuri. De-aici, arhiva fotografică depistase originalele, pe spatele cărora era acelaşi autocolant auriu dreptunghiular indicând că imaginile erau proprietatea Studiourilor de Fotografie Jimmy Hutton. Autocolantele, fie binecuvântate, menţionau până şi o adresă şi un număr de telefon. Aşa că Holmes îşi acordă luxul de a se întinde, trosnindu-şi coloana vertebrală spre o oarecare formă iniţială. Se gândi să se răsfeţe cu o bere, dar, după ce stătuse aplecat la masa de lucru aproape două ore, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să stea sprijinit de un bar. În plus, era ora 15.15. Din cauza unei arhive fotografice utile, dar greu de răsfoit, era în întârziere la întâlnirea – *prima* – cu inspectorul Rebus. Nu ştia cum stătea Rebus la capitolul punctualitate. Se temea că s-ar putea găsi într-o poziţie dificilă. Ei bine, dacă ce aflase până acum nu-i aducea buna dispoziţie lui Rebus, înseamnă că era ceva în neregulă cu el.

Dar aşa se şi zvonea.

Dar Holmes nu dădea crezare zvonurilor. Mă rog, nu întotdeauna.

Se dovedi totuşi că, dintre ei doi, Rebus întârzie mai mult la întâlnire, dar dădu telefon ca să se scuze, ceea ce era ceva. Holmes stătea în faţa biroului lui Rebus când acesta sosi în sfârşit, smulgându-şi din mers o cravată destul de ţipătoare şi îndesând-o într-un sertar. Abia apoi se întoarse spre Holmes, se holbă la el, zâmbi şi-i întinse mâna, pe care agentul o acceptă.

Asta chiar e ceva, se gândi Rebus: nici el nu e mason.

— Prenumele tău e Brian, nu-i aşa? zise Rebus aşezându-se.

— Exact, domnule.

— Bun. Îţi voi spune Brian şi tu vei continua să-mi spui domnule. Pare îndeajuns de echitabil?

Holmes zâmbi.

— Foarte echitabil, domnule.

— Perfect. Vreun progres?

Aşa că Holmes îi povesti totul de la început. Pe măsură ce vorbea, observă că Rebus, deşi se străduia să fie atent, era somnoros. De peste birou i se simţea mirosul puternic al respiraţiei. Indiferent ce băuse la prânz, părea să-i fi picat bine. După ce îşi încheie raportul, aşteptă ca Rebus să spună ceva.

Acesta doar clătină din cap şi rămase tăcut o vreme. Îşi aduna gândurile? Holmes simţi nevoia să rupă tăcerea.

— Care e problema, domnule, dacă nu vă deranjează că vă întreb?

— Ai tot dreptul să întrebi, zise Rebus într-un final, dar nu mai adăugă altceva.

— Ei bine, domnule?

— Nu sunt sigur, Brian. Ăsta-i adevărul. Bun, uite ce ştiu – şi subliniez ştiu, pentru că sunt multe pe care le cred, ceea ce nu e chiar acelaşi lucru în acest caz.

— Aşadar, este un caz?

— Tu să-mi spui, după ce mă asculți.

Și fu rândul lui Rebus să facă „raportul", ordonându-și ideile pe măsură ce spunea povestea. Dar era prea fragmentată, prea speculativă. Îl putea vedea pe Holmes luptându-se cu bucățelele, încercând să vadă imaginea de ansamblu. Dar exista într-adevăr o imagine de văzut?

— Așadar, vezi, sfârși Rebus, avem un vagabond cu sângele plin de otravă, autoinjectată. Cineva care a livrat otrava. Vânătăi pe cadavru și o presupusă legătură cu ocultismul. Avem un aparat foto dispărut, un clips de cravată, câteva fotografii și o iubită urmărită. Vezi care-i problema?

— Prea multe probleme.

— Exact.

— Și ce facem acum?

Acest „facem" captă atenția lui Rebus. Pentru prima dată realiză că nu mai era singur în asta, indiferent ce era *asta*. Gândul îl înveseli un pic, deși începea să se simtă mahmur și din ce în ce mai somnoros.

— Mă duc să văd pe cineva în legătură cu o sectă, zise el, simțindu-se mai sigur acum pe următorii pași. Iar tu o să vizitezi Studiourile Hutton.

— În regulă, spuse Holmes.

— Așa și trebuie să fie, zise Rebus. Eu sunt cel cu creierul, Brian. Tu ești cel cu pingelele. Sună-mă mai târziu să-mi zici ce ai făcut. Până atunci, șterge-o!

Rebus nu intenționase să fie nepoliticos. Dar simțise că spre sfârșit tonul tânărului devenise prea amical și complice și simțise nevoia să restabilească limitele. Fusese propria lui greșeală, realiză după ce ușa se închise în urma lui Holmes. Propria lui greșeală, pentru că fusese atât de vorbăreț, pentru că povestise totul, pentru confidențe și pentru că i se adresase lui Holmes pe numele mic. Prânzul ăla nenorocit fusese de

vină. „Spune-mi Finlay, spune-mi James, spune-mi Tommy..." Nu contează, o să se rezolve totul. Începuseră bine, apoi mai puţin bine. Lucrurile puteau merge din rău în mai rău, ceea ce era în regulă pentru Rebus. Ştia să savureze câte o porţie de antagonism, de competiţie din când în când. Astea erau bonusurile deosebite în munca de detectiv.

Deci până la urmă Rebus era un ticălos.

Brian Holmes ieşi furios din secţie cu mâinile încleştate în pumni. I se înroşiseră degetele. „Tu eşti cel cu *pingelele*." Asta chiar îl dărâmase, chiar atunci când credea că se înţeleg atât de bine. Aproape ca fiinţe umane mai degrabă decât ca nişte poliţai. „Ar fi trebuit să te aştepţi la asta, Brian." Cât despre motivul din spatele întregii acestei munci... Ei bine, îi era greu să se gândească la asta. Cazul era atât de nefondat, atât de personal pentru Rebus. Nu era deloc muncă de poliţie. Era doar un inspector care nu avea nimic de făcut o vreme, încercând să-şi umple timpul jucându-se de-a Philip Marlowe. Dumnezeule, amândoi aveau lucruri mai bune de făcut. Bine, Holmes le făcea oricum. Nu era pe cale să ajungă în fruntea unei campanii comode antidrog. Şi ce mai alegere era Rebus pentru postul ăsta! Fratele lui era în închisoarea Peterhead, închis pentru trafic de droguri. Fusese cel mai mare traficant din Fife. Asta ar fi trebuit să ducă de râpă cariera lui Rebus imediat şi pentru totdeauna, dar, în schimb, îl promovaseră. Categoric, lumea e pe dos. Trebuia să viziteze un fotograf. Poate îşi putea face totodată şi nişte fotografii de paşaport. Să-şi facă bagajele şi să zboare spre Canada, Australia, State. Fie blestemată vânătoarea lui imobiliară. Fie blestemate forţele de poliţie! Şi fie blestemat detectivul inspector John Rebus şi vânătoarea lui de vrăjitoare!

Uite, o zisese.

Rebus găsi niște aspirine într-unul dintre sertarele sale dezordonate și le zdrobi între dinți într-o pulbere amară în timp ce cobora la parter. Mare greșeală. Pulberea îl lăsă fără strop de salivă și nu mai reușea nici să înghită, nici să vorbească. Sergentul de serviciu sorbea ceai dintr-un pahar de carton. Rebus i-l smulse și înghiți dintr-o suflare lichidul călduț. Apoi se strâmbă.

— Cât zahăr ai pus în asta, Jack?

— Dacă știam că vii la ceai, John, l-aș fi preparat exact cum îți place ție.

Sergentul de serviciu avea întotdeauna un răspuns șmecher și Rebus nu găsea niciodată unul mai șmecher. Îi dădu paharul înapoi și ieși afară, simțind gustul scârbos al zahărului pe limbă.

„N-o să mă mai ating de niciun strop", se gândi el în timp ce pornea mașina. „Jur în fața lui Dumnezeu, doar un pahar de vin la o ocazie. Crede-mă. Dar gata cu excesele și cu amestecurile de vinuri cu tărie. Bine? Așa că dă-mi pace, Doamne, și ia-mi mahmureala. Am băut doar un pahar de coniac, poate două de vin roșu, unul de Chablis. Un gin tonic." Cu greu putea fi considerată asta o beție legendară sau un caz pentru secția de dezintoxicare.

Drumurile erau totuși liniștite, ceea ce era ca o pauză. Nu o pauză suficientă, dar o pauză. Așa că ajunse repede în Pilmuir, dar apoi își aduse aminte că nu știa unde locuia Charlie. Charlie, persoana cu care trebuia să discute dacă voia să găsească adresa unei secte. A unei secte de magie albă. Voia să verifice povestea cu ocultismul. Voia să-l verifice și pe Charlie, dacă tot venise până aici. Dar nu voia ca Charlie să știe că fusese verificat.

Chestia cu vrăjitoria nu-i dădea pace. Rebus credea în bine și în rău și credea că oamenii proști puteau fi atrași

spre cel din urmă. Înţelegea religiile păgâne destul de bine, citise despre ele în cărţi prea groase şi extremiste chiar pentru binele lor. Nu-l deranja lumea care diviniza Pământul sau ceva de genul ăsta. Totul se reducea la acelaşi lucru în cele din urmă. Ceea ce-l deranja era lumea care diviniza Răul ca forţă şi ca mai mult decât o forţă: ca o entitate. În special, îi displăcea ideea că oamenii o făceau pentru *senzaţii* fără să ştie sau să le pese în ce se băgau.

Oamenii ca Charlie. Din nou îşi aminti albumul cu reproducerile lui Giger. Satana, stând în echilibru în centrul unei balanţe, flancat de două femei goale în stânga şi în dreapta. Femeile erau penetrate de sfredele uriaşe. Satana avea cap de capră...

Dar unde-o fi Charlie? O să afle el. Să oprească şi să întrebe. Să bată la uşi. Să facă aluzii că tăinuirea de informaţii se pedepseşte. O să joace rolul poliţistului mare şi rău dacă trebuie.

Nu fu nevoie să facă nimic din toate astea, după cum se dovedi. Doar să-i găsească pe agenţii de poliţie care pierdeau vremea în faţa uneia dintre casele părăsite, nu departe de cea în care murise Ronnie. Unul dintre agenţi vorbea la staţie. Celălalt scria într-un carneţel. Rebus opri maşina şi se dădu jos. Apoi, amintindu-şi ceva, se aplecă din nou în maşină şi scoase cheile din contact. Prin locurile astea trebuia să fii prevăzător. Ba chiar, o secundă mai târziu, încuie portiera de pe partea şoferului.

Îl ştia pe unul dintre poliţişti. Era Harry Todd, unul dintre cei care îl găsiseră pe Ronnie. Todd se îndreptă de spate când îl zări pe Rebus, dar acesta îi făcu semn cu mâna, aşa că Todd îşi continuă conversaţia prin staţie. În schimb, Rebus se adresă celuilalt ofiţer.

— Care-i treaba?

Poliţistul se opri din scris pentru a-i arunca lui Rebus acea privire suspicioasă, aproape ostilă, specifică poliţiei.

— Inspector Rebus, se prezentă el.

Se întrebă unde era O'Rourke, partenerul irlandez al lui Todd.

— Oh, zise agentul. Păi...

Lăsă pixul de-o parte.

— Am fost chemaţi la un scandal în casa asta, domnule. Un adevărat spectacol de urlete. Dar până am ajuns noi, bărbatul a plecat. Femeia este încă înăuntru. S-a ales cu un ochi vânăt, nimic mai mult. Nu e chiar zona dumneavoastră, domnule.

— Serios? spuse Rebus. Ei, mulţumesc pentru că mi-ai spus, băiete. E plăcut să ţi se spună unde este şi unde nu este *zona* ta. Mulţumesc foarte mult. Acum, am permisiunea ta să intru în clădire?

Agentul se înroşi imediat, obrajii săi foarte roşii contrastând cu pielea palidă de pe frunte şi gât. Nu, chiar şi gâtul i se înroşise. Rebus privi cu satisfacţie. Nici măcar nu se supără că în spatele agentului, dar în plin câmpul vizual al lui Rebus, Todd rânjea încrezut, urmărind confruntarea.

— Aşadar? insistă Rebus.

— Mă scuzaţi, domnule, zise agentul.

— În regulă, spuse Rebus, îndreptându-se spre uşă.

Dar înainte să ajungă, uşa se deschise şi în prag apăru Tracy, cu ochii înroşiţi din cauza plânsului şi cu o vânătaie mare sub unul dintre ei. Nu păru surprinsă să-l vadă pe Rebus, ci de-a dreptul uşurată. Se aruncă spre el, îl îmbrăţişă, îşi puse capul pe pieptul lui şi începu din nou să plângă.

Rebus, uimit şi jenat, o îmbrăţişă cu precauţie, bătând-o uşor pe spate, un fel de *taci, cu tata* pentru un copil înspăimântat. Îşi întoarse capul spre agenţi, care se prefăcură imediat că au ceva de notat. Apoi o maşină parcă în spatele

maşinii lui şi îl văzu pe Tony McCall cum trage frâna de mână, deschide portiera şi păşeşte afară, privind în jur.

Rebus îşi lăsă mâinile pe braţele lui Tracy şi o îndepărtă puţin, păstrând încă atingerea dintre ei. Mâinele lui, braţele ei. Ea se uită la el, luptându-se cu lacrimile. În cele din urmă, îşi trase un braţ ca să-şi şteargă ochii. Apoi celălalt braţ se relaxă şi mâinile lui Rebus se îndepărtară. Contactul se întrerupse. Deocamdată.

— John?

Era McCall, aproape în spatele lui.

— Da, Tony?

— Cum se face că teritoriul meu a devenit deodată teritoriul tău?

— Eram în trecere, spuse Rebus.

Interiorul casei era surprinzător de curat şi îngrijit. Multe obiecte de mobilier în stiluri diferite: două canapele foarte uzate, câteva scaune de sufragerie, o masă din împletituri, vreo şase tabureţi din care ieşea umplutura, crăpaţi pe la cusături. Mai surprinzător ca orice, casa era conectată la electricitate.

— Mă întreb dacă distribuitorul de curent electric ştie de asta, zise McCall când Rebus aprinse luminile de la parter.

Din cauza grămezilor de lucruri, locul avea un aer vremelnic. Pe podeaua din camera de zi erau saci de dormit ca şi când ar fi fost pregătiţi pentru nişte vagabonzi hoinari şi trecători. Tracy se duse la una dintre canapele şi se aşeză, strângându-şi genunchii la piept.

— E adăpostul tău, Tracy? întrebă Rebus, cunoscând răspunsul.

— Nu. Al lui Charlie.

— De când îl ştii?

— L-am descoperit abia azi. Se mută de colo-colo tot timpul. N-a fost ușor să-l depistez.

— Nu ți-a luat prea mult.

Tracy ridică din umeri.

— Am vrut doar să vorbesc cu el.

— Despre Ronnie?

McCall se uită la Rebus când îl auzi spunând asta. Se apropie, înțelegând că Rebus voia să-l pună la curent cu situația în timp ce o chestiona pe Tracy. Fata încuviință din cap.

— O tâmpenie, probabil, dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

— Și?

— Și ne-am luat la ceartă. El a început. Mi-a spus că Ronnie a murit cauza mea.

Se uită în sus spre ei, nu dezvinovățindu-se, ci pentru a le arăta că era sinceră.

— Nu e adevărat. Dar Charlie a spus că trebuia să am grijă de Ronnie, să nu-l mai las să ia droguri, să-l duc departe de Pilmuir. Cum aș fi putut să fac asta? N-ar fi ascultat de mine. Am crezut că știe ce face. Nimeni nu-i putea spune ce să facă.

— Asta i-ai spus lui Charlie?

Tracy zâmbi.

— Nu. M-am gândit la asta abia acum. Așa se întâmplă întotdeauna, nu-i așa? Te gândești la cel mai deștept contra-argument după ce s-a terminat conflictul.

— Știu ce vrei să zici, draga mea, zise McCall.

— Așa că v-ați luat la înjurături.

— N-am început eu, se răsti ea la Rebus.

— Bine, spuse el liniștit. Charlie a început să țipe la tine și tu ai țipat înapoi, și-atunci el te-a lovit, nu-i așa?

— Ba da, spuse ea părând supusă.

— Şi poate, o întrebă Rebus, l-ai lovit şi tu înapoi?

— I-am dat cât de bine am putut.

— Bravo, drăguţă, zise McCall, care dădea ture prin cameră, ridicând pernele de pe canapele, deschizând reviste vechi, aplecându-se să pipăie fiecare sac de dormit.

— Nu mă lua de sus, ticălosule, zise Tracy.

McCall se opri şi privi în sus, surprins. Apoi zâmbi şi pipăi îndelung următorul sac de dormit.

— Aha, spuse el, ridicând sacul şi scuturându-l.

O pungă mică de plastic căzu pe duşumea. McCall o ridică mulţumit.

— Un pic de haşiş, zise el. Transformă orice casă într-un adevărat cămin, nu?

— Nu ştiu nimic despre asta, zise Tracy, uitându-se la pungă.

— Te credem, spuse Rebus. Apoi Charlie a fugit?

— Da. Probabil că vecinii au sunat curcanii... Vreau să zic, poliţia, spuse ea ferindu-şi privirea.

— Am fost porecliţi şi mai rău, zise McCall. Nu-i aşa, John?

— Cu siguranţă. Deci agenţii au ajuns la o uşă şi Charlie a întins-o pe alta, aşa e?

— Pe uşa din spate, da.

— Bine, spuse Rebus, dacă tot suntem aici am putea arunca o privire şi prin camera lui, dacă există aşa ceva.

— Bună idee, zise McCall, ascunzând în buzunar punga de plastic. Nu iese fum fără foc.

Charlie avea o cameră în toată regula. Avea un sac de dormit de o singură persoană, un birou, o lampă cu braţe rabatabile şi mai multe cărţi decât văzuse vreodată Rebus

într-un spațiu închis. Cărțile erau așezate în vrafuri pe lângă perete, coloane instabile care ajungeau de la podea până la tavan. Multe erau împrumutate de la bibliotecă, cu termenul depășit de mult.

— Cred că datorează consiliului local o mică avere, zise McCall.

Erau cărți de economie, politică și istorie, dar și volume studiate mai mult sau mai puțin despre demonism, divinizarea diavolului și vrăjitorie. Era puțină ficțiune și majoritatea cărților fuseseră citite temeinic, cu multe sublinieri și notițe pe marginile paginilor. Pe birou era un eseu pe jumătate terminat, fără îndoială parte a cursurilor lui Charlie de la universitate. Părea că încearcă să lege științele oculte de societatea modernă, dar, în cea mai mare parte, lui Rebus i se părea o pălăvrăgeală fără sens.

— Salut! se auzi de la parter.

Polițiștii care tocmai intraseră în casă începuseră să urce pe scări.

— Salut și vouă, strigă McCall.

Apoi răsturnă conținutul unei sacoșe uriașe de supermarket. Pixuri, mașinuțe de jucărie, foițe pentru țigări, un ou de lemn, un walkman, un briceag elvețian și un aparat foto se împrăștiară pe jos. McCall se aplecă și ridică aparatul între degetul mare și mijlociu. Model frumos, 35 mm. DSLR. De firmă. I-l arătă lui Rebus, care-l luă, apucându-l cu o batistă pe care o scoase din buzunar. Rebus se întoarse spre Tracy care stătea lângă ușă cu brațele încrucișate. Făcu semn din cap spre aparat.

— Da, spuse ea. Ăsta-i aparatul lui Ronnie.

Acum agenții ajunseseră în capul scărilor. Rebus acceptă sacoșa de supermarket întinsă de McCall și puse aparatul în ea, atent să nu șteargă vreo amprentă.

— Todd, îi spuse agentului pe care-l cunoştea, du-o pe domnişoara la secţia Great London Road.

Tracy rămase cu gura deschisă.

— E pentru protecţia ta, spuse Rebus. Mergi cu ei. Ne vedem mai târziu, imediat ce-o să pot.

Tracy încă părea gata să protesteze, dar se gândi mai bine, dădu din cap şi se întoarse, ieşind din cameră. Rebus ascultă zgomotul paşilor ei în timp ce cobora la parter, însoţită de ofiţeri. McCall încă mai scotocea, fără vreun motiv de îngrijorare. Două descoperiri erau destul de bune pentru început.

— Nu iese fum fără foc, repetă el.

— Am luat prânzul cu Tommy azi, spuse Rebus.

— Fratele meu, Tommy? întrebă McCall aruncându-i o privire.

Rebus dădu din cap.

— Deci e de nasul tău. Pe mine nu m-a invitat niciodată la masă în ultimii cincisprezece ani.

— Am fost la The Eyrie.

McCall fluieră auzind asta.

— Să discutăm despre campania antidrog a lui Watson.

— Da, Tommy bagă banii în asta, nu-i aşa? A, n-ar trebui să fiu rău cu el. Mi-a făcut câteva favoruri pe vremuri.

— S-a cam îmbătat.

McCall râse cu blândeţe.

— Atunci înseamnă că nu s-a schimbat. Dar îşi permite. Conduce singur compania aia de transport. Obişnuia să stea acolo douăzeci şi patru de ore pe zi, cincizeci şi două de săptămâni din an. Acum, poate să-şi ia liber cât vrea. Contabilul lui i-a spus odată să-şi ia un an liber. Poţi să-ţi imaginezi asta? Ca să evite nişte taxe. Ehe, dacă am avea şi noi astfel de probleme, John?

— Ai dreptate, Tony.

Rebus încă ţinea în mână sacoşa de supermarket. McCall făcu semn spre ea.

— Asta te ajută cu ceva?

— Clarifică un pic lucrurile, spuse Rebus. Aş putea să verific amprentele.

— Pot să-ţi spun ce-o să găseşti, zise McCall. Amprentele victimei şi ale tipului ăsta, Charlie.

— Ai uitat pe cineva.

— Pe cine?

— Tu, Tony. Ai apucat aparatul cu degetele, mai ştii?

— Ah, scuze. Nu m-am gândit.

— Nu contează.

— Oricum, e ceva, nu-i aşa? Ceva de sărbătorit, vreau să zic. Nu ştiu cum eşti tu, dar eu sunt lihnit.

După ce ieşiră din cameră, un vraf de cărţi se prăbuşi, împrăştiindu-se pe podea ca nişte piese de domino care aşteaptă să fie rearanjate. Rebus deschise uşa din nou ca să arunce o privire.

— Fantome, zise McCall. Asta-i tot. Doar fantome.

Nu era mare lucru înăuntru. Nu arăta aşa cum se aşteptase. Da, o plantă într-un ghiveci din colţ şi jaluzele negre la ferestre şi chiar şi un computer care strângea praf pe un birou nou de plastic. Dar studioul era amplasat la etajul doi al unei clădiri de închiriat, proiectat doar ca locuinţă şi nicidecum pentru a fi folosit ca birou, studio, loc de muncă. Holmes dădu o tură încăperii – presupusul secretariat – în timp ce absolventa drăguţă de liceu se duse să-l aducă pe Înălţimea Sa. Aşa îl numise ea. Dacă propriul personal nu te respectă şi nu vorbeşte cu admiraţie despre tine, înseamnă că e ceva în neregulă. Cu certitudine, în momentul

în care se deschise uşa şi intră *Înălţimea Sa*, pentru Holmes deveni evident că era ceva în neregulă cu Jimmy Hutton.

În primul rând, părea trecut de cincizeci de ani, dar părul pe care-l mai avea era lung, şuviţe subţiri acoperindu-i fruntea aproape de ochi. În plus, purta blugi: o greşeală în care alunecă uşor cei care aspiră la tinereţe. Şi era scund. Un metru cincizeci şi opt sau şaizeci, poate. Holmes înţelegea abia acum jocul de cuvinte al secretarei. Într-adevăr, Înălţimea Sa.

Avea o expresie îngrijorată, dar îşi lăsase aparatul în dormitorul din spate sau în debara sau cum s-o fi numit camera micului apartament care îi putea servi drept studio. Întinse o mână şi Holmes i-o strânse.

— Detectiv Holmes, se prezentă el.

Hutton înclină capul, luă o ţigară din pachetul de pe biroul secretarei şi o aprinse. Fata se încruntă vizibil văzând asta şi se aşeză la loc, netezindu-şi fusta strâmtă sub ea. Hutton încă nu se uitase spre Holmes. Ochii lui păreau să oglindească nebunia care-i stăpânea mintea. Se duse la fereastră, privi afară, îşi arcui gâtul pentru a sufla o pală de fum spre tavanul înalt, întunecat, apoi se relaxă, sprijinindu-se de perete.

— Adu-mi o cafea, Christine.

Ochii lui îi întâlniră o clipă pe ai lui Holmes.

— Vreţi o cafea?

Holmes făcu semn din cap că nu.

— Sigur? zise Christine amabilă, ridicându-se din nou de pe scaun.

— Bine, atunci. Mulţumesc.

Cu un zâmbet, secretara ieşi din cameră, spre bucătărie sau spre camera obscură pentru a umple cafetiera.

— Aşadar, zise Hutton. Cu ce vă pot ajuta?

Încă o chestie la tipul ăsta. Avea o voce înaltă, nu ascuţită sau de fată, doar înaltă. Şi uşor răguşită, de parcă îşi

vătămase corzile vocale la un moment dat în tinereţe şi nu îşi reveniseră niciodată.

— Sunteţi domnul Hutton? se asigură Holmes.

Hutton dădu din cap.

— Jimmy Hutton, fotograf profesionist, la dispoziţia dumneavoastră. Doriţi o reducere la fotografiile de nuntă?

— Nu, nimic de felul ăsta.

— Atunci un portret. Poate pentru iubita dumneavoastră? Pentru mama şi tata?

— Nu, mă tem că e o problemă de serviciu. Serviciul meu, adică.

— Dar nu vă interesează serviciile mele, aşa-i?

Hutton zâmbi, aruncându-i o altă privire lui Holmes, şi trase din nou din ţigară.

— V-aş putea face un portret, să ştiţi. Bărbie frumos conturată, pometi acceptabili. Cu o lumină bună...

— Nu, mulţumesc. Urăsc să fiu fotografiat.

— Eu nu vorbesc despre fotografii, zise Hutton ridicându-se şi înconjurând biroul. Eu vorbesc despre artă.

— De fapt pentru asta am venit.

— Pentru ce?

— Pentru artă. Am fost impresionat de câteva dintre fotografiile dumneavoastră pe care le-am văzut într-un ziar. Mă întrebam dacă aţi putea să mă ajutaţi.

— Cum aşa?

— E vorba de o persoană dispărută.

Holmes nu era un mincinos prea bun. Îi tremurau urechile când spunea un neadevăr. Nu era un mincinos prea bun, dar era totuşi mincinos.

— Un tânăr pe nume Ronnie McGrath.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Voia să fie fotograf, de asta mă întrebam.

— Ce vă întrebaţi?

— Dacă a venit vreodată aici. Ştiţi, să ceară un sfat sau ceva. Sunteţi un nume consacrat, la urma urmei.

Era aproape prea forţat. Holmes simţea asta, simţea că Hutton era pe cale să-şi dea seama ce joc făcea. Dar vanitatea câştigă în final.

— Ei bine, zise fotograful, aplecându-se peste birou, cu braţele la piept şi încrucişându-şi picioarele, sigur pe sine. Cum arăta acest Ronnie?

— Înalt, păr scurt şaten. Îi plăcea să prindă detalii. Ştiţi, genul ăsta de lucruri, Castelul, Calton Hill...

— Şi dumneavoastră sunteţi fotograf, inspectore?

— Sunt doar agent.

Holmes zâmbi, încântat de greşeală. Apoi îi pică fisa. Dacă Hutton încerca şi el să se joace de-a provocarea vanităţii?

— Şi nu, n-am prea multă experienţă în domeniu. Am făcut doar poze din vacanţe, lucruri din astea.

— Zahăr?

Christine băgă capul după uşă, zâmbindu-i din nou lui Holmes.

— Nu, mulţumesc, zise el. Doar lapte.

— Pune un strop de whisky în cafeaua mea, spuse Hutton. Mersi, iubire.

Făcu cu ochiul spre uşa care se închisese din nou.

— Sună cunoscut, trebuie să recunosc. Ronnie... Detalii ale Castelului. Da, da. Îmi amintesc un tinerel care venea pe-aici, o adevărată pacoste. Lucram la un portofoliu, o treabă pe termen lung. Mintea trebuie să fie sută la sută concentrată. El tot venea pe aici, cerea să mă vadă, voia să-mi arate ce lucra.

Hutton ridică mâinile în semn de scuză.

— Vreau să zic, cu toţii am fost tineri odată. Mi-aş fi dorit să-l fi putut ajuta. Dar nu aveam timp, nu chiar atunci.

— I-aţi văzut lucrările?

— Nu. N-am avut timp, cum am spus. A încetat să mai vină după câteva săptămâni.

— Când a fost asta?

— Acum câteva luni. Trei sau patru.

Secretara apăru cu cafelele. Holmes simţi aroma de whisky din cana lui Hutton şi fu invidios şi indignat în aceeaşi măsură. Totuşi, discuţia se desfăşura destul de bine. Era timpul pentru o abordare prin învăluire.

— Mulţumesc, Christine, zise Holmes, iar această familiaritate păru s-o încânte.

Secretara se aşeză, fără să îşi ia şi ea cafea, şi îşi aprinse o ţigară. Holmes se gândise pentru o clipă să i-o aprindă el, dar se abţinuse.

— Uite, spuse Hutton. Aş vrea să vă ajut, dar...

— Sunteţi o persoană ocupată, confirmă Holmes dând din cap. Chiar apreciez că îmi acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră. Oricum, cam astea ar fi concluziile...

Luă o gură de cafea fierbinte, dar nu îndrăzni să o scuipe la loc în cană, aşa că o înghiţi cu noduri.

— Ei bine, spuse Hutton, ridicându-se de pe marginea biroului.

— Oh, zise Holmes. Încă ceva. E doar din curiozitate, dar aş putea să arunc o privire în studioul dumneavoastră? N-am fost niciodată până acum într-un studio adevărat.

Hutton se uită la Christine, care îşi ascunse un zâmbet în spatele degetelor în timp ce se prefăcea că pufăie din ţigară.

— Sigur, spuse el, zâmbind la rândul lui. De ce nu? Haide.

Camera era mare, dar altfel destul de asemănătoare cu aşteptările lui Holmes, cu excepţia unui detaliu semnificativ.

Vreo şase aparate foto erau aşezate pe trepiede. Trei pereţi erau acoperiţi de fotografii şi pe cel de-al patrulea era un fundal uriaş de pânză albă, care semăna suspect de mult cu un cearşaf. Asta era destul de evident. Totuşi, în faţa fundalului fusese pregătită scena pentru „portofoliul" la care lucra Hutton: două porţiuni late, separate, colorate în roz. În faţa lor era un scaun pe care stătea, cu braţele încrucişate, un bărbat tânăr, blond şi foarte plictisit.

Un bărbat gol.

— Detectiv Holmes, el este Arnold, zise Hutton făcând prezentările. Arnold este model masculin. Nimic ilegal, nu-i aşa?

Holmes, care se holbase până acum la bărbat, încercă să nu o mai facă. Sângele îi năvălise în obraji. Se întoarse spre Hutton.

— Nu, nu, nimic.

Hutton se duse spre unul dintre aparate şi se aplecă privind chiorâş prin obiectiv, oarecum în direcţia lui Arnold. Nu la nivelul capului.

— Nudul masculin e minunat, spuse Hutton. Nimic nu se fotografiază mai bine ca trupul uman.

Apăsă declanşatorul, trase filmul, apăsă din nou şi privi în sus spre Holmes. Zâmbi observând jena poliţistului.

— Ce o să faceţi cu...

Holmes căută un cuvânt decent.

— Vreau să zic, pentru ce sunt?

— Portofoliul meu, v-am zis. Ca să le arăt unor viitori clienţi.

— Aha, confirmă Holmes, arătând că a înţeles.

— Ştiţi, eu sunt şi artist, şi portretist de studio.

— Aha, confirmă Holmes din nou.

— Doar nu e împotriva legii, nu-i aşa?

— Cred că nu.

Se-ndreptă spre fereasta bine acoperită şi ridică un colţ al draperiei grele.

— Dacă nu deranjează vecinii.

Hutton râse. Chiar şi faţa imobilă a modelului se destinse într-un rânjet scurt.

— Fac coadă, zise Hutton, venind spre fereastră şi privind iscoditor afară. De asta trebuie să pun draperiile. Labagii împuţiţi ce sunt. Femei şi bărbaţi înghesuiţi la fereastră.

Arătă spre un geam de la ultimul etaj al clădirii de peste drum.

— Acolo. I-am prins într-o zi, am tras câteva cadre rapide cu ei. Nu prea le-a plăcut.

Se îndepărtă de fereastră. Holmes se uită de-a lungul pereţilor, alegând câte o imagine şi complimentându-l pe Hutton, care îi sorbea vorbele de pe buze şi începuse să meargă pe lângă el, explicându-i despre unghiuri şi procedee.

— Asta-i bună, spuse Holmes, arătând spre un cadru al Castelului Edinburgh învăluit în ceaţă.

Era aproape identică cu una dintre cele pe care le văzuse în ziar, ceea ce o făcea să fie o rudă apropiată cu una dintre cele din dormitorul lui Ronnie. Hutton ridică din umeri.

— Asta nu-i cine ştie ce, zise el, punându-şi o mână pe umărul lui Holmes. Mai bine aruncaţi o privire peste nişte nuduri.

Îi arătă nişte imagini alb-negru 18x24, prinse pe perete într-un colţ al camerei. Bărbaţi şi femei, nu chiar toţi tineri sau frumoşi. Dar destul de bine fotografiaţi, chiar artistic, presupuse Holmes.

— Astea sunt cele mai bune, zise Hutton.

— Cele mai bune sau cele mai picante?

Holmes nu dorise ca remarca să sune acuzator, dar lui Hutton îi pieri brusc buna dispoziţie. Se duse la un uriaş fişet cu sertare şi-l trase în afară pe cel mai de sus, scoţând un vraf de fotografii pe care le aruncă pe podea.

— Uitaţi-vă, zise el. Asta nu-i pornografie. Nimic murdar sau dezgustător sau obscen. Sunt doar trupuri. Trupuri care pozează.

Holmes rămase cu fotografiile la picioare, fără să le dea atenţie.

— Îmi pare rău dacă am părut...

— S-o lăsăm baltă.

Hutton se întoarse cu spatele, uitându-se la bărbatul care poza. Se frecă la ochi, cu umerii căzuţi.

— Sunt doar obosit. N-am vrut să izbucnesc aşa. Sunt doar obosit.

Holmes se holbă la Arnold peste umărul lui Hutton, apoi, pentru că nu avea cum să o facă fără să fie văzut, se aplecă, luă o fotografie dintre cele de pe pardoseală şi, ridicându-se, băgă fotografia în haină. Arnold observase, bineînţeles, şi Holmes abia avu timp să-i facă cu ochiul în mod complice înainte ca Hutton să se întoarcă spre el.

— Lumea îşi imaginează că e uşor, doar faci fotografii toată ziua, zise Hutton.

Holmes riscă o privire peste umărul tipului şi-l văzu pe Arnold mişcându-şi mustrător degetul arătător. Dar zâmbea larg. N-avea de gând să spună nimic.

— Te gândeşti tot timpul, dezvoltă ideea Hutton. În orice minut, conştient zi de zi, orice clipă când te uiţi la ceva, oricând îţi foloseşti ochii. Vezi tu, totul este inspiraţie.

Holmes era deja la uşă, fără să mai vrea să zăbovească.

— Da, bine, mai bine vă las să lucraţi.

— Oh, zise Hutton, ca şi când ar fi revenit dintr-un vis. Sigur.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul.

— Pentru nimic.

— Pa, Arnold, strigă Holmes, apoi împinse uşa, care se închise în spatele lui, şi dispăru.

— Înapoi la treabă, zise Hutton uitându-se la fotografiile împrăştiate pe podea. Dă-mi o mână de ajutor cu astea, Arnold.

— Sigur, şefu'!

În timp ce îndesau pozele înapoi în sertar, Hutton comentă:

— Destul de simpatic pentru un poliţai.

— Da, spuse Arnold, stând dezbrăcat, cu un teanc de fotografii în braţe. Nu arăta ca un bătrân pervers, nu-i aşa?

Şi cu toate că Hutton îl întrebă la ce se referea, Arnold doar ridică din umeri. Chiar nu era treaba lui. Păcat totuşi că poliţistul era interesat de femei. Un tip aşa arătos... ce pierdere!

Holmes se opri afară pentru un minut. Tremura, fără să-şi dea seama de ce, ca şi când un mic motor ar fi fost blocat undeva în el. Îşi puse o mână pe piept. Un murmur uşor al inimii, nimic mai mult. Toată lumea are aşa ceva, nu? Se simţea ca şi când tocmai comisese o infracţiune măruntă, ceea ce chiar se întâmplase. Luase proprietatea cuiva fără ca persoana respectivă să ştie sau să consimtă. Nu se numea furt? Copil fiind, furase din magazine, dar arunca întotdeauna ce fura. Ei, toţi copiii fac asta, nu-i aşa...? Nu-i aşa?

Scoase din buzunar prada ultimului său furtişag. Fotografia era acum îndoită, dar o îndreptă între palme. O femeie care tocmai trecea pe lângă el împingând un cărucior se holbă

la poză, apoi mări pasul, aruncându-i o privire dezgustată. „E-n regulă, doamnă, sunt ofiţer de poliţie." Zâmbi gândind asta, apoi studie din nou fotografia nud. Era uşor senzuală, nimic mai mult. O tânără lungită pe o cuvertură din mătase sau satin. Fotografiată de sus, în timp ce stătea lungită pe cearşaf. Gura deschisă, într-o îmbufnare de amatoare, ochii mijiţi într-un extaz mimat. Toate astea erau destul de obişnuite. Totuşi mai interesantă era identitatea modelului. Holmes nu avea niciun dubiu că fata era Tracy, cea a cărei fotografie o avea deja din adăpost. Cea al cărei trecut încerca să-l descopere. Iubita celui care murise. Pozând în faţa aparatului, dezvelită, deloc timidă, simţindu-se bine.

Ce îl tot aducea înapoi la casa asta? Rebus nu-şi dădea seama. Îndreptă lanterna din nou spre peretele cu desenul lui Charlie, încercând să înţeleagă mintea care îl crease. Dar oricum de ce voia să înţeleagă un gunoi ca Charlie? Probabil pentru că nu-i dădea pace senzaţia că tipul era absolut esenţial pentru caz.

— Care caz?

Asta chiar o spuse cu voce tare. Ce anchetă? Nu exista niciun caz, nu în sensul în care tribunalul penal definea acest termen. Erau doar nişte personaje, ticăloşi, întrebări fără răspunsuri. Ilegalităţi, chiar. Dar nu era niciun caz. Asta era cel mai frustrant. Dacă ar fi avut un caz, ceva îndeajuns de structurat, destul de clar ca să se poată sprijini pe el, nişte observaţii care să se susţină în mod *fizic* şi să zică: „uite, ăsta e!". Dar nu avea nimic. Totul era la fel de moale ca ceara unei lumânări. Dar ceara lumânării lasă urme, nu-i aşa? Şi nimic nu dispare în neant, nu în totalitate. În loc de asta, lucrurile îşi modificaseră forma, substanţa, sensul. O stea cu cinci colţuri în două cercuri

concentrice nu reprezenta nimic în sine. Pentru Rebus nu era cu nimic mai mult decât insigna de şerif din tinichea pe care o avea când era mic. Om al legii din statul stelei de tinichea Texas, cu un revolver cu şase capse în tocul de plastic.

Pentru alţii, ăsta era simbolul diavolului.

Se întoarse cu spatele la desenul de pe perete, amintindu-şi cât de mândru fusese purtând acea insignă, şi urcă scările. Se opri în locul unde găsise clipsul cravatei. Apoi intră în dormitorul lui Ronnie şi se îndreptă spre fereastră, privind afară printr-o crăpătură dintre scândurile care acopereau geamul. Maşina era oprită acum nu departe de a lui. Maşina care îl urmărise de la benzinărie. Maşina pe care o recunoscuse imediat ca Fordul Escort care aşteptase în faţa apartamentului său, cea care demarase în trombă. Acum era aici, parcată lângă rabla de Cortina. Era aici. Şi şoferul ei era aici. Dar maşina era goală.

În clipa următoare auzi podeaua trosnind şi ştiu că omul era în spatele lui.

— Probabil cunoşti casa asta destul de bine, zise Rebus. Ai reuşit să eviţi scândurile din parchet care scârţâie.

Se întoarse dinspre fereastră şi lumină cu lanterna faţa unui tânăr brunet, cu păr scurt. Bărbatul îşi feri ochii din calea luminii şi Rebus o îndreptă în jos spre corpul individului.

Era îmbrăcat într-o uniformă de agent de poliţie.

— Tu trebuie să fii Neil, zise calm Rebus. Sau preferi Neilly?

Lăsă lanterna pe podea. Era destulă lumină pentru a vedea şi pentru a fi văzut. Tânărul dădu din cap.

— Neil. Doar prietenii îmi spun Neilly.

— Şi eu nu sunt prietenul tău, completă Rebus consimţind. Dar Ronnie a fost, nu-i aşa?

— A fost mai mult decât atât, inspectore Rebus, zise agentul, plimbându-se prin cameră. A fost fratele meu.

Nu aveau unde să stea jos în dormitorul lui Ronnie, dar nu conta de vreme ce oricum niciunul nu ar fi putut sta liniştit mai mult de o secundă sau două. Erau încărcaţi cu energie: Neil – dornic să-şi spună povestea, Rebus – dornic s-o asculte. Rebus alese locul din faţa ferestrei şi se plimbă înainte şi înapoi, cu capul aplecat, oprindu-se din când în când pentru a oferi mai multă atenţie cuvintelor lui Neil. Tânărul rămase lângă uşă, zdrăngănind mânerul încoace şi încolo, până începea să scârţâie, apoi trăgând şi împingând încet ca să prelungească sunetul sfâşietor. Lanterna era de folos, aruncând umbre neascultătoare pe pereţi, dezvăluind conturul siluetelor umane, al celui care vorbea şi al celui care asculta.

— Sigur, ştiam ce făcea, zise Neil. Chiar dacă era mai mare decât mine, întotdeauna eu l-am cunoscut mai bine decât m-a cunoscut el pe mine. Adică ştiam cum îi merge mintea.

— Deci ştiai că e dependent?

— Ştiam că ia droguri. A început când eram la şcoală. A fost prins odată, era să fie exmatriculat. L-au lăsat să revină după trei luni, ca să poată să-şi dea examenele. Le-a trecut pe toate. E mai mult decât am făcut eu.

„Da", gândi Rebus, „admiraţia poate să te orbească..."

— A şters-o după examene. N-am auzit nimic de el luni de zile. Maică-mea şi taică-miu aproape au înnebunit. Apoi pur şi simplu l-au eliminat de tot, l-au scos din vieţile lor. Era ca şi când n-ar fi fost. Nu trebuia să amintesc de el în casă.

— Dar te-a căutat el?

— Da. Mi-a trimis o scrisoare printr-un amic de-al meu. Mişcare deşteaptă. Aşa că am primit scrisoarea fără să afle mama şi tata. Mi-a spus că a venit la Edinburgh. Că îi plăcea

mai mult decât Stirling. Că avea o slujbă și o iubită. Asta a fost tot, nicio adresă sau număr de telefon.

— Scria des?

— Din când în când. Mințea mult, ca să pară că duce mai bine decât în realitate. Zicea că nu se poate întoarce în Stirling decât după ce o să aibă un Porsche și un apartament, ca să poată să le demonstreze alor noștri că a realizat ceva. Apoi a încetat să mai scrie. Eu m-am lăsat de școală și am intrat în poliție.

— Și ai venit la Edinburgh.

— Nu imediat, dar da, în cele din urmă.

— Special ca să-l găsești?

Neil zâmbi.

— Nicidecum. L-am uitat și eu. Aveam viața mea la care să mă gândesc.

— Și ce s-a întâmplat?

— L-am prins într-o noapte, în afara zonei mele de patrulare.

— Ce zonă mai exact?

— Lucrez la Musselburgh.

— Musselburgh? Nu-i chiar o aruncătură de băț de aici, nu-i așa? Deci ce vrei să spui prin „l-am prins"?

— Păi, nu l-am prins, de vreme ce nu făcea nimic. Dar era prăjit bine și o cam încasase.

— Și ți-a spus ce făcea?

— Nu. Dar mi-am dat seama.

— Ce?

— Era sac de box pentru niște traficanți nenorociți de pe lângă Calton Hill.

— Ciudat, am mai auzit ceva de genul ăsta.

— Se întâmplă. Bani obținuți ușor pentru indivizi cărora nu le mai pasă de nimic.

— Şi lui Ronnie nu-i mai păsa de nimic?

— Câteodată îi păsa. Alteori... Nu ştiu, poate nu-l cunoşteam aşa de bine cum credeam.

— Aşa că ai început să-l vizitezi?

— A trebuit să-l duc acasă în noaptea aia. M-am întors a doua zi. A fost surprins să mă vadă, nici nu-şi amintea că-l ajutasem cu o seară în urmă.

— Ai încercat să-l faci să se lase de droguri?

Neil rămase tăcut. Uşa scârţâi din balamale.

— La început am încercat, zise el într-un final. Dar părea că deţine controlul. Ştiu că sună stupid, mai ales după ce am povestit despre cum l-am găsit în prima noapte, dar era alegerea lui, până la urmă, aşa cum îmi tot repeta.

— Cum i se părea că avea un frate în poliţie?

— I se părea amuzant. Ca să ştii, n-am trecut niciodată pe aici în uniformă.

— Nu până în seara asta.

— Corect. Oricum, da, l-am vizitat de câteva ori. Am stat mai mult aici, sus. Nu voia ca ceilalţi să mă vadă. Îi era teamă că ar putea mirosi curcanul.

Era rândul lui Rebus să zâmbească.

— Nu cumva ai urmărit-o pe Tracy?

— Cine-i Tracy?

— Iubita lui Ronnie. A apărut la mine acasă noaptea trecută. O urmăriseră nişte indivizi.

Neil clătină din cap.

— N-am fost eu.

— Dar *ai fost* la apartamentul meu noaptea trecută?

— Da.

— Şi ai fost aici în noaptea când a murit Ronnie.

Era o grosolănie, dar era necesară. Neil se opri din zdrăngănitul clanței, rămase tăcut de data asta pentru douăzeci sau treizeci de secunde, apoi trase aer în piept.

— Da, am trecut pe aici.

— Ai lăsat asta în urmă, zise Rebus ținând în mână clipsul strălucitor, dar Neil nu-l vedea prea bine în lumina lanternei.

Nu că ar fi fost nevoie să-l vadă ca să știe ce era.

— Clipsul de la cravată? Mă întrebam unde o fi. Mi s-a rupt cravata în ziua aia, o aveam în buzunar.

Rebus nu schiță niciun gest de a-i înmâna clipsul. Din contră, îl puse la loc în buzunar. Neil dădu din cap, înțelegător.

— De ce ai început să mă urmărești?

— Am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră. Doar că nu am reușit să-mi fac curaj.

— Nu ai vrut ca părinții voștri să afle de moartea lui Ronnie?

— Da. M-am gândit că poate n-o să reușiți să-i descoperiți identitatea, dar ați reușit. Nu știu cum o să reacționeze mama și tata. Cred că în cel mai rău caz s-ar bucura, pentru că ar însemna că au avut dreptate tot timpul, au avut dreptate să nu-i dea a doua șansă.

— Și în cel mai bun?

— Bun?

Neil se zgâi prin întunecime, căutând privirea lui Rebus.

— Nu există cel mai bun caz.

— Cred că nu, spuse Rebus. Dar tot trebuie să afle.

— Știu. Am știut încă de la început.

— Atunci de ce m-ai urmărit?

— Pentru că acum sunteți mai aproape de Ronnie decât sunt eu. Nu știu de ce sunteți atât de interesat de el, dar

sunteţi. Şi asta mă interesează pe mine. Vreau să-l găsiţi pe cel care i-a vândut otrava aia.

— Asta intenţionez, fiule, nu-ţi face griji.

— Şi vreau să ajut.

— Ăsta e primul lucru prostesc pe care l-ai spus, ceea ce nu e rău pentru un agent local. Neil, adevărul e că ai fi cea mai mare pacoste pe care mi-aş putea-o dori. Până acum am primit tot ajutorul de care am nevoie.

— Ce-i prea mult strică, nu?

— Cam aşa ceva.

Rebus hotărî că se apropia sfârşitul confesiunii, mai rămăseseră puţine de spus. Se-ntoarse de la fereastă şi se-ndreptă spre uşă, oprindu-se în faţa lui Neil.

— Ai fost deja o pacoste mai mare decât aveam nevoie. Şi nu un curcan miros la tine, ci o altă pasăre. Cioară, mai exact. Şi ghici ce fel de cioară.

— Ce fel?

— Vopsită, fiule, vopsită.

Deodată se auzi un zgomot de la parter, o apăsare pe podea, mai bună oricând decât o alarmă cu infraroşii. Rebus închise lanterna.

— Stai aici, şopti, apoi se duse în capul scărilor. Cine-i acolo?

O umbră apăru mai jos de el. Aprinse din nou lanterna şi lumină faţa contrariată a lui Tony McCall.

— Cristoase, Tony, zise Rebus coborând scările.

— Ce sperietură.

— Ştiam că te găsesc aici, zise McCall. Chiar am ştiut.

Avea o voce nazală şi Rebus se gândi că de când se despărţiseră cu trei ore în urmă, McCall băuse în continuare. Rebus se oprise în capătul scărilor, apoi se întoarse şi plecă înapoi.

— Unde te duci acum? îl întrebă McCall.

— Doar să închid uşa, spuse Rebus, închizând uşa de la dormitor şi lăsându-l pe Neil înăuntru. Nu vrem să răcească fantomele, nu-i aşa?

McCall chicoti în timp ce Rebus coborî iarăşi scările.

— Mă gândeam să bem un păhărel, zise el. Şi nu o prostie din aia fără alcool, de care ai băut mai înainte.

— Bună idee, spuse Rebus, conducându-l cu dibăcie pe McCall afară pe uşa de la intrare. Hai să facem asta.

Şi încuie uşa după el, gândindu-se că fratele lui Ronnie ştia multe moduri de a ieşi uşor din casă. De altfel, toată lumea părea că le ştie.

Toată lumea.

— Unde să mergem? spuse Rebus. Sper că n-ai condus până aici, Tony.

— M-a adus o maşină de patrulare.

— Bine. Atunci luăm maşina mea.

— Putem să mergem în jos, spre Leith.

— Nu, am chef de ceva mai central. Sunt câteva baruri bune pe Regent Road.

— La Calton Hill? întrebă uimit McCall. Isuse, John, ştiu locuri mai bune unde să bem un pahar.

— Eu nu, spuse Rebus. Hai să mergem.

Nell Stapleton era iubita lui Holmes. Lui îi plăcuseră dintotdeauna femeile înalte, poate pentru că mama lui avusese în jur de un metru şaptezeci şi opt. Nell era cu vreo doi centimetri mai înaltă decât mama lui Holmes, dar el tot o iubea.

Nell era mai inteligentă decât Holmes. Sau, aşa cum îi plăcea lui să creadă, fiecare era mai inteligent decât celălalt în feluri diferite. Într-o zi bună, Nell reuşea să dea gata careul de cuvinte încrucişate din *The Guardian* în mai puţin

de un sfert de oră. Dar avea probleme la aritmetică şi la reţinerea numelor: ambele puncte tari ale lui Holmes. Lumea zicea că le stătea bine împreună, păreau să se simtă confortabil unul cu celălalt, ceea ce era probabil adevărat. Şi ei chiar se simţeau bine împreună, trăind după câteva reguli clare: nicio vorbă despre căsătorie, niciun gând despre copii, nicio aluzie despre a locui împreună şi, categoric, nicio infidelitate.

Nell era bibliotecară la Universitatea din Edinburgh, o profesie care lui Holmes i se părea avantajoasă. Azi, de exemplu, o rugase să-i găsească nişte cărţi despre ocultism. Nell făcuse mai mult decât atât, găsind pentru el şi o teză sau două pe care le-ar fi putut citi la sala de lectură dacă dorea. În plus, întocmise şi o bibliografie de lucrări relevante, pe care i-o aduse în barul unde se întâlniră în seara aceea.

Pentru că era mijlocul săptămânii şi destul de târziu, la Puntea Suspinelor erau puţini clienţi, la fel ca în majoritatea localurilor din centrul oraşului. Gaşca celor doar-o-oră-după-serviciu îşi luaseră gecile pe braţ şi schimbaseră direcţia spre casă, în timp ce mulţimea înviorată a lumii de noapte avea încă timp să prindă autobuzele din cartiere spre centrul oraşului. Nell şi Holmes stăteau la o masă într-un colţ, departe de jocurile video, dar un pic prea aproape de una dintre boxele sistemului audio hi-fi. Holmes, aflat la bar pentru a-şi mai lua încă o halbă la jumătate pentru el şi un suc de portocale şi Perrier pentru Nell, întrebă dacă puteau să dea muzica mai încet.

— Scuze, nu se poate. Clienţilor le place.

— Noi suntem clienţii, insistă Holmes.

— Trebuie să vorbiţi cu managerul.

— Bine.

— Nu e încă aici.

Holmes îi aruncă tinerei barmaniţe o privire urâtă înainte de a se întoarce la masa lui. Ceea ce văzu îl făcu să se oprească. Nell îi deschisese servieta şi se uita la fotografia lui Tracy.

— Cine e asta? întrebă Nell, închizând servieta în timp ce el aşeză băutura pe masă.

— Are legătură cu un caz care lucrez, răspunse glacial Holmes, aşezându-se. Cine a spus că poţi să-mi deschizi geanta?

— Regula şapte, Brian. Fără secrete.

— Totuşi...

— Drăguţă, nu-i aşa?

— Ce? Chiar nu am...

— Am văzut-o pe la universitate.

— Ai văzut-o? întrebă el plin de interes.

— Mda. În cafeneaua bibliotecii. Îmi amintesc de ea pentru că întotdeauna mi s-a părut un pic mai mare decât ceilalţi studenţi cu care era.

— Aşadar e studentă?

— Nu neapărat. Oricine poate merge la cafenea. Exclusiv pentru studenţi e biblioteca însăşi, dar nu-mi pot aminti dacă am văzut-o acolo. Doar în cafenea. Deci ce a făcut?

— Nimic, din câte ştiu.

— Atunci de ce ai în servietă o fotografie nud cu ea?

— Este o parte din chestia pe care o fac pentru inspectorul Rebus.

— Aduni poze porcoase pentru el.

Nell zâmbi şi zâmbi şi el. Zâmbetul lui Holmes se evaporă atunci când Rebus şi McCall intrară în local, hohotind la vreun banc spus de unul dintre ei în timp ce se-ndreptau

spre tejghea. Holmes nu voia ca Rebus şi Nell să se întâlnească. Se străduia foarte tare să lase viaţa de poliţist undeva în urmă atunci când petrecea serile cu ea – favoruri ca cel cu lista cărţilor despre ocultism nu se puneau la socoteală. Avea de gând să o păstreze pe Nell cât mai ascunsă, astfel încât să aibă lista de cărţi pregătită în caz că Rebus i-ar fi cerut vreodată aşa ceva.

Acum Rebus era pe cale să strice totul. Şi mai era ceva, alt motiv pentru care nu voia ca Rebus să vină agale până la masa lor. Îi era teamă că Rebus i-ar putea spune din nou că el se ocupă de „pingele".

Îşi ţinu privirea în jos când Rebus întoarse capul, uitându-se prin bar, şi se simţi uşurat când cei doi ofiţeri superiori, cu băuturile în mână, plecară spre îndepărtata masă de biliard şi începură o nouă ciondăneală despre cine ar trebui să plătească cele două monede de 20 de pence pentru joc.

— Ce s-a întâmplat?

Nell se uita fix la el. Pentru a face asta, se lăsase la nivelul lui, sprijinindu-şi capul de masă.

— Nimic.

Holmes se întoarse spre ea, lăsând la vedere spre bar un profil ţeapăn.

— Ţi-e foame?

— Bănuiesc că da, da.

— Bine, şi mie.

— Parcă ai zis că ai mâncat.

— Nu destul. Haide, îţi fac cinste la un restaurant indian.

— Stai să-mi termin băutura.

O bău din trei înghiţituri şi plecară împreună, iar uşa se închise în linişte în urma lor.

— Cap sau pajură? îl întrebă Rebus pe McCall, aruncând o monedă.

— Pajură.

Rebus se uită la monedă.

— Pajură. Tu ești.

În timp ce McCall își potrivea tacul pe masă, închizând un ochi în timp ce se concentra la îndepărtatul triunghi cu bile, Rebus se uită spre ușă.

„E normal", se gândi el. Holmes era în afara serviciului și era cu o fată. Probabil că astea erau motive întemeiate pentru a ignora un ofițer superior. Poate că nu avea vești noi, nimic de raportat. E normal, din nou. Dar Rebus nu se putea abține să nu simtă că fusese ignorat dinadins. Îl jignise mai devreme pe Holmes și acum agentul era bosumflat.

— E rândul tău, John, zise McCall, care spărsese grămada fără să marcheze.

— Ai dreptate, Tony, spuse Rebus, dând cu cretă pe vârful tacului. Ai dreptate.

McCall veni lângă Rebus când acesta se pregătea să lovească.

— Cred că ăsta e singurul bar normal de pe toată strada, zise el în șoaptă.

— Știi ce înseamnă „homofobie", Tony?

— Nu mă înțelege greșit, John, zise McCall, îndreptându-se de spate și urmărind cu privirea bila lui Rebus care rată buzunarul. Vreau să zic, fiecare cu treaba lui și așa mai departe. Dar unele dintre barurile și cluburile...

— Pare că știi multe.

— Nu, nu chiar. Doar ce am auzit.

— De la cine?

McCall introduse o bilă dungată, apoi alta.

— Haide, John. Cunoști Edinburghul la fel de bine ca mine. Toată lumea știe de zona gay de aici.

— Cum ai spus, Tony, fiecare cu ale lui.

Deodată, o voce răsună în mintea lui Rebus: „Tu eşti fratele pe care nu l-am avut niciodată." Nu, nu, tacă-ţi fleanca. I se întâmplase de prea multe ori. McCall rată următoarea lovitură şi Rebus se apropie de masă.

— Cum naiba poţi să bei atât de mult şi să joci aşa de bine? spuse el, lovind bila extrem de prost.

McCall chicoti.

— Alcoolul vindecă tremuriciul, zise el. Aşa că termină halba aia şi-ţi mai iau una. Fac cinste.

James Carew simţea că merită să se cinstească. Vânduse un teren important, la marginea Edinburghului, unui director financiar al unei companii noi în Scoţia. În plus, doi arhitecţi care aveau o firmă – soţ şi soţie, scoţieni de origine, dar acum relocaţi din Sevenoaks în Kent – tocmai făcuseră o ofertă mai bună decât se aşteptase pentru o proprietate de aproape trei hectare în Borders[1].

O zi bună. Fără îndoială, nu cea mai bună, dar, cu toate astea, bună de sărbătorit.

Carew însuşi deţinea o *pied-à-terre* pe una dintre cele mai frumoase străduţe în stil georgian din New Town şi un conac cu ceva teren pe insula Skye. Trecea printr-o perioadă bună. Părea că Londra se mută spre nord. Nou-veniţii erau plini de bani după ce îşi vindeau proprietăţile din sud-est şi cereau ceva mai mare şi mai bun, gata să plătească oricât.

Carew plecă din biroul de pe George Street la 18.30 şi se întoarse în apartamentul său duplex. Apartament? Părea o insultă să-l numeşti aşa: cinci dormitoare, cameră de zi, cameră pentru servit masa, două băi, bucătărie pe măsură, garderobe de mărimea unei garsoniere... Carew era la locul potrivit, în unicul loc şi vremurile erau bune, de asemenea. Era un an

[1] Comitat la sud de Edinburgh.

care trebuia prins, îmbrățișat, un an cum nu se mai văzuse altul. Se dezbrăcă de costum în dormitorul mare, făcu un duș și se schimbă în ceva mai comod, care-i arăta totuși bunăstarea. Deși mersese pe jos până acasă, acum, seara, avea nevoie de mașină. Era parcată în garajul din spate. Cheile atârnau în cârligul din bucătărie. Era Jaguarul un răsfăț? Carew zâmbi, încuind apartamentul când plecă. Probabil că era. Dar lista lui de răsfățuri era lungă și pe cale să devină și mai lungă.

Rebus îi chemă lui McCall un taxi. Îi dădu șoferului adresa și privi mașina îndepărtându-se. Drace, se simțea și el cam pilit. Se duse înapoi în club și se-ndreptă spre toalete. Barul era mai aglomerat acum, tonomatul, mai zgomotos. Personalul barului ajunsese de la unu la trei și lucrau cu toții din greu ca să facă față. Toaletele erau un paradis de gresie rece, eliberat în mare parte de fumul de țigară de la bar. Rebus simți mirosul de pin al dezinfectantului în timp ce se apleca peste una dintre chiuvete. Își băgă două degete pe gât, până la amigdale, și vomită, scoțând o jumătate de halbă de bere, apoi altă jumătate. Respiră adânc, simțindu-se deja un pic mai bine, apoi se spălă temeinic pe față cu apă rece, ștergându-se cu un vraf de șervețele de hârtie.

— Ești bine? întrebă o voce lipsită de compasiune reală.

Cel care întrebase asta împinsese ușa de la toaleta bărbaților și căuta deja cel mai apropiat pisoar.

— Mai bine ca niciodată, îi răspunse Rebus.

— Bun.

Bun? Nu știa ce să creadă despre asta, dar cel puțin avea mintea mai limpede, se putea concentra. Se îndoia că nu ar fi picat la testul de alcoolemie, ceea ce ar fi fost normal, de vreme ce următoarea sa oprire fu lângă mașină, parcată pe partea întunecată a străzii. Încă se întreba cum reușise Tony

McCall să joace billiard cu ochi de vultur şi mână sigură, deşi băuse şase beri şi abia se ţinea pe picioare. Fusese nemaipomenit. Îl bătuse de şase ori la rând pe Rebus. Şi Rebus se străduise. Spre sfârşit *chiar* se străduise. Până una-alta, nu dădea bine când un om care abia se mai ţine pe picioare, bagă bilă după bilă, curăţând tot şi, în plus, urlând la fiecare nouă victorie. Nu dădea deloc bine. Nu era deloc bine.

Era ora 23.00, sau poate că un pic mai devreme. Îşi permise luxul unei ţigări în maşina oprită, cu geamul deschis, ascultând sunetele din jur. Zgomotele obişnuite ale unei seri târzii: traficul, vocile înalte, râsul, ţăcănitul pantofilor pe caldarâm. O ţigară, atât. Apoi porni maşina şi conduse încet aproape un kilometru spre destinaţie. Mai era încă ceva lumină pe cer, tipic pentru vara în Edinburgh. Ştia că mai spre nord nu e niciodată întuneric total în perioada asta a anului.

Dar ştia că noaptea poate fi întunecată şi în alte feluri.

Îl observă pe primul pe trotuarul din faţa clădirii parlamentului. Nu exista niciun motiv ca un adolescent să stea acolo. Era o oră de noapte improbabilă pentru o întâlnire cu prietenii, şi cea mai apropiată staţie de autobuz era la o sută de metri în sus spre Waterloo Place. Băiatul stătea acolo, fumând, cu un picior îndoit în spate şi sprijinit de zidul de piatră. Îl observase pe Rebus în timp ce maşina trecuse încetinind şi chiar aplecase capul un pic pentru a fi la aceeaşi înălţime, ca şi cum ar fi cercetat şoferul. Lui Rebus i se păru că văzuse un zâmbet, dar nu putea fi sigur. Mai merse puţin şi apoi întoarse maşina. Altă maşină oprise în dreptul băiatului şi o discuţie era în desfăşurare. Rebus conduse mai departe. Doi tineri stăteau de vorbă în faţa clădirii Consiliului Scoţiei pe partea lui de drum. Puţin mai

departe erau parcate trei mașini în fața Cimitirului Calton. Rebus mai dădu o tură, apoi parcă în apropierea mașinilor și porni pe jos.

Aerul nopții era proaspăt. Niciun nor. Doar o ușoară adiere, nimic mai mult. Băiatul din fața clădirii parlamentului se urcase în mașina care trecuse mai devreme. Nu mai era nimeni acolo. Rebus traversă, se opri lângă zid și aștepta, căutând momentul potrivit. Se uita. Una sau două mașini trecură încetinind prin dreptul lui, șoferii întorcându-se să se zgâiască la el. Dar nimeni nu opri. Încercă să memoreze numerele de înmatriculare, fără să știe de ce.

— Aveți un foc, domnule?

Era tânăr, nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Îmbrăcat în blugi, adidași, un tricou larg și o geacă de blugi. Avea părul tuns scurt, fața bine bărbierită, dar marcată de acnee. Purta doi cercei în urechea stângă.

Rebus îi întinse o cutie de chibrituri.

— Mulțam. Ce se-ntâmplă pe aici? adăugă el aruncându-i o privire amuzată lui Rebus înainte de a-și aprinde țigara.

— Nu multe, spuse Rebus, luând cutia înapoi.

Tânărul expiră fumul pe nări. Nu părea că are de gând să plece. Rebus se întreba dacă existau anumite coduri pe care ar fi trebuit să le folosească. Se simți lipicios pe sub cămașa subțire, în ciuda faptului că i se făcuse pielea de găină.

— Mda, niciodată nu se întâmplă prea multe pe-aici. Ai chef să bem ceva?

— La ora asta? Cam pe unde?

Tânărul dădu din cap arătând vag o direcție.

— Cimitirul Calton. Poți oricând să bei ceva acolo.

— Nu, mersi oricum.

Rebus îşi dădu seama cu groază că roşise. Spera ca felinarul stradal să ascundă asta.

— E-n regulă. Atunci ne mai vedem pe aici.

Băiatul o luă din loc.

— Da, spuse Rebus, uşurat. Ne vedem.

— Şi mulţam pentru foc.

Rebus îl urmări cum se îndepărtează, mergând intenţionat încet, întorcându-se din când în când la auzul unei maşini care se apropia. După vreo sută de metri, traversă strada şi o luă înapoi, fără să-i dea atenţie lui Rebus, cu mintea la ale lui. Lui Rebus îi trecu prin cap că băiatul era trist, singur şi, cu siguranţă, nu era un borfaş. Dar nici victimă.

Rebus se uită la zidul Cimitirului Calton, întrerupt doar de porţile metalice. Odată o adusese pe fiica lui aici să-i arate mormintele personalităţilor – David Hume, editorul Constable, pictorul David Allan – şi statuia lui Abraham Lincoln. Fetiţa îl întrebase ce era cu oamenii care ieşeau grăbiţi din cimitir, cu capetele plecate. Un bărbat mai în vârstă, doi adolescenţi. Rebus se întrebase şi el acelaşi lucru. Dar nu voia să se gândească prea mult la asta.

Nu, nu putea s-o facă. Nu putea să intre acolo. Nu pentru că i-ar fi fost frică. Isuse, nu, nu asta, nici măcar pentru o clipă. Era doar... nu ştia exact ce. Dar se simţea ameţit din nou, nesigur pe picioare. „O să mă duc la maşină", se gândi.

Se întoarse la maşină.

Stătea pe locul şoferului, fumând meditativ o altă ţigară cam de un minut înainte să observe cu coada ochiului pe cineva. Se întoarse şi se uită spre locul unde băiatul stătea aşezat, nu, nu aşezat, ci ghemuit cu spatele la un zid scund. Rebus îşi reluă poziţia şi continuă să fumeze. Abia atunci băiatul se ridică în picioare şi se-ndreptă spre maşină. Bătu în geamul din stânga. Rebus respiră adânc

înainte să deblocheze portiera. Băiatul se urcă fără vreun cuvânt, închizând ferm portiera în urma lui. Stătea acolo, holbându-se prin parbriz, în tăcere. Rebus, incapabil să se gândească la un lucru inteligent de spus, rămase și el tăcut. Băiatul sparse primul liniștea.

— Salutare.

Era o voce de bărbat. Rebus se întoarse să-l cerceteze. Avea în jur de șaisprezece ani. Îmbrăcat în geacă de piele, cămașă descheiată la gât. Blugi rupți.

— Salut, răspunse el.

— Ai o țigară?

Rebus îi întinse pachetul. Băiatul luă una, apoi ceru un foc. Trase fumul adânc în piept, îl ținu îndelung, apoi expiră aproape fără să scoată niciun pic de fum. Să iei fără să dai, se gândi Rebus. Legea străzii.

— Și ce-ai de gând în seara asta?

Întrebarea fusese pe buzele lui Rebus, dar băiatul îi dăduse glas cel dintâi.

— Să pierd timpul, spuse Rebus. Nu pot să dorm.

Băiatul râse cu cinism.

— Mda, nu puteai să dormi și atunci ai zis să dai o tură. Ai obosit să conduci și, ce să vezi, te-ai oprit aici. Chiar pe strada asta. La ora asta din noapte. Apoi te-ai dus la o plimbare, cât să-ți dezmorțești picioarele și te-ai întors la mașină. Corect?

— M-ai urmărit, realiză Rebus.

— Nu era nevoie să te urmăresc. Am mai văzut lucrurile astea.

— Cât de des?

— Suficient de des, James.

Cuvintele erau aspre, tonul era aspru. Rebus nu avea niciun motiv să se îndoiască de adolescent. Dar cu siguranţă era foarte diferit de primul băiat.

— Nu mă cheamă James, spuse Rebus.

— Ba da. Pe toţi vă cheamă James. E mai uşor să-ţi aminteşti un nume, chiar dacă nu poţi reţine figura.

— Înţeleg.

Puştanul îşi termină ţigara în linişte, apoi o aruncă afară pe geam.

— Deci ce să fie?

— Nu ştiu, spuse Rebus cu sinceritate. O plimbare, poate?

— Ei, pe dracu'.

Făcu o pauză, părând să se răzgândească.

— Bine, să mergem pe vârful colinei Calton. Să aruncăm o privire peste apă, ce zici?

— Bine, spuse Rebus, şi porni maşina.

Merseră pe drumul abrupt şi sinuos până pe creasta dealului, unde observatorul şi monumentul – o copie a unei laturi din Parthenonul grecesc – îşi proiectau silueta pe cer. Mai erau parcate şi alte maşini cu faţa spre estuarul Firth of Forth, către slab luminata coastă a lui Fife. Rebus, încercând să nu privească prea de aproape ce se întâmpla în celelalte maşini, hotărî să parcheze la o distanţă prudentă de ceilalţi, dar băiatul era de altă părere.

— Opreşte lângă Jaguarul ăla, îi ceru el. Ce maşină frumoasă.

Rebus simţi că propria lui maşină primeşte insulta cu mândrie. Frânele scârţâiră în semn de protest când le apăsă. Opri motorul.

— Şi acum? întrebă el.

— Orice vrei, zise băiatul. Numerar la livrare, desigur.

— Desigur. Şi dacă doar stăm de vorbă?

— Depinde cum vrei să vorbim. Cu cât e mai murdar, cu atât e mai scump.

— Mă gândeam la un tip pe care l-am întâlnit aici odată. Nu demult. Nu l-am mai văzut. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu el.

Deodată băiatul îşi puse mâna între picioarele lui Rebus, frecând tare şi rapid prin material. Rebus se holbă la mână timp de o secundă înainte să o îndepărteze calm, dar cu o strângere puternică. Băiatul rânji, lăsându-se pe spate în scaun.

— Cum îl cheamă, James?

Rebus încercă să-şi controleze tremuratul. Stomacul i se umpluse cu fiere.

— Ronnie, spuse într-un final, dregându-şi vocea. Nu prea înalt. Păr închis la culoare, destul de scurt. Îi plăcea să facă poze. Ştii, pasionat de fotografie.

Sprâncenele băiatului se ridicară.

— Eşti fotograf, nu-i aşa? Îţi place să tragi cadre? Înţeleg.

Băiatul dădu din cap încet. Rebus se îndoia că înţelegea, dar nu era cazul să vorbească mai mult decât era necesar. Şi da, Jaguarul ăla era frumos. Părea nou. Vopsea puternic reflectorizantă. Cineva cu bani. Şi, Dumnezeule, de ce avea o erecţie?

— Cred că ştiu la care Ronnie te referi, zise băiatul. Nici eu nu l-am mai văzut prin preajmă.

— Şi ce-mi poţi spune despre el?

Adolescentul se uita din nou fix prin parbriz.

— Tare priveliştea de aici, nu-i aşa? zise el. Chiar şi noaptea. Mai ales noaptea. Uluitoare. Nu vin aici aproape

niciodată în timpul zilei. Arată atât de banal. Eşti poliţai, nu-i aşa?

Rebus se uită spre el, dar băiatul privea în continuare prin parbriz, zâmbind indiferent.

— M-am gândit că eşti, continuă el. Chiar de la început.

— Atunci de ce te-ai urcat în maşină?

— Din curiozitate, cred. Pe lângă asta, adăugă el uitându-se acum direct în ochii lui Rebus, unii dintre cei mai buni clienţi ai mei sunt poliţişti.

— Ei, asta nu mă priveşte.

— Nu? Ar trebui. Sunt minor, să ştii.

— Mi-am dat seama.

— Mda, bine...

Băiatul se lăsă în scaun şi-şi puse picioarele pe bord. Pentru o clipă, Rebus crezu că se pregăteşte să facă ceva şi se îndreptă brusc. Dar puştiul începu să râdă.

— Ce-ai crezut? Credeai că aveam de gând să te ating din nou, nu? N-ai tu norocul ăla, James.

— Deci cum e cu Ronnie?

Rebus nu era sigur dacă ar fi preferat să-i dea un pumn în stomac acestui puşti mai degrabă urât sau să-l ducă la un cămin plăcut şi primitor. Dar ştia, mai presus de orice, că voia răspunsuri.

— Mai dă-mi o pipă.

Rebus îi întinse o ţigară.

— Mulţam. De ce eşti interesat de el?

— Pentru că e mort.

— Se întâmplă tot timpul.

— Supradoză.

— Exact.

— Marfa a fost mortală.

Băiatul rămase tăcut o clipă.

— Astea chiar sunt veşti proaste.

— A mai fost ceva marfă otrăvită în ultima vreme?

— Nu, spuse el zâmbind din nou. Doar marfă bună. Vrei şi tu?

Rebus clătină din cap gândind: „Chiar vreau să-l pocnesc."

— Păcat, zise băiatul.

— Apropo, cum te cheamă?

— Fără nume, James, şi fără consecinţe.

Îşi scoase la vedere mâna cu palma deschisă.

— Am nevoie de ceva bani.

— Am nevoie de ceva răspunsuri mai întâi.

— Atunci zi-mi întrebările. Dar pentru început, arată-mi un pic de bunăvoinţă, ce zici?

Mâna era tot acolo, nerăbdătoare ca un tătic în devenire. Rebus găsi în buzunar o hârtie mototolită de zece şi i-o întinse. Puştiul păru mulţumit.

— Pentru asta îţi răspund la două întrebări.

Rebus izbucni nervos.

— Îmi dai atâtea răspunsuri câte vreau, altfel...

— Joci dur?

Băiatul părea calm. Poate că mai auzise ameninţări şi înainte, se gândi Rebus.

— Se mai practică jocurile dure? se interesă el.

— Nu cine ştie ce.

Puştiul se opri, apoi adăugă:

— Dar încă prea mult.

— Ronnie era băgat în aşa ceva, nu?

— Asta-i a doua întrebare, sublinie băiatul. Şi răspunsul este: nu ştiu.

— Nu accept răspunsul ăsta, spuse Rebus. Şi mai am o mulţime de întrebări.

— Ok, dacă e aşa...

Puştiul caută mânerul portierei, gata să fugă. Rebus îl apucă de gât şi-l trânti cu capul pe bord.

— Isuse Cristoase!

Tânărul îşi pipăi fruntea, căutând urme sânge. Nu era niciun strop. Rebus era mulţumit de sine: şoc maxim, pagube minime.

— Nu poţi să...

— Pot să fac orice vreau, fiule, inclusiv să te atârn cu capul în jos din vârful celui mai înalt punct din oraş. Acum spune-mi despre Ronnie.

— Nu pot să-ţi spun despre Ronnie.

Acum avea lacrimi în ochi. Îşi freca fruntea, încercând parcă să-şi şteargă durerea.

— Nu-l ştiam prea bine.

— Atunci spune-mi ce ştii.

— Bine, bine.

Pufni, ştergându-şi nasul pe mâneca gecii.

— Tot ce ştiu e că nişte prieteni de-ai mei s-au băgat într-o chestie.

— Ce chestie?

— Nu ştiu. Ceva serios. Nu vorbesc despre asta, dar am observat semnele. Vânătăi, tăieturi. Unul dintre ei a stat în spital o săptămână. A zis că s-a împiedicat pe scări. Cristoase, arăta ca şi când ar fi căzut de pe scările unui zgârie-nori.

— Dar nimeni nu spune nimic?

— Probabil că ies bani buni din asta.

— Altceva?

— Poate că nu e important...

Puştiul era înfrânt. Rebus îşi dădea seama de asta din vocea lui. O să vorbească de acum până în ziua judecăţii. Bun: Rebus nu avea prea multe urechi în partea asta de oraş. O pereche proaspătă conta extrem de mult.

— Ce? se răsti el, bucurându-se acum de rol.

— Fotografii. Am auzit de la cineva că există un interes pentru fotografii. Nu orice făcături. Marfă adevărată, originală.

— Poze porno?

— Așa cred. Zvonurile au fost cam vagi. Așa sunt zvonurile la a doua mână.

— Telefonul fără fir, spuse Rebus.

Toată povestea era ca un joc de-a telefonul fără fir, se gândi Rebus. Tot ce ajungea la a doua sau la a treia ureche, nu mai putea fi o dovadă absolută.

— Ce?

— Nu contează. Altceva?

Adolescentul clătină din cap. Rebus pipăi prin buzunar și, spre propria surpriză, găsi o altă hârtie de zece. Apoi își aminti că scosese bani de la un bancomat ceva mai devreme. Îi întinse bancnota.

— Uite. Și-ți dau numele meu și numărul de telefon. Sunt întotdeauna deschis la firimituri de informație, nu contează cât de mici. Apropo, scuze că te-am lovit.

Băiatul luă banii.

— E-n regulă. Se putea și mai rău.

Apoi zâmbi.

— Pot să te duc undeva? îl întrebă Rebus.

— Poate la Poduri.

— Nicio problemă. Cum te cheamă?

— James.

— Pe bune? zise Rebus zâmbind.

— Da, pe bune, zise băiatul, zâmbind și el. Ascultă, mai e ceva.

— Dă-i drumul, James.

— E doar un nume pe care l-am auzit. Poate că nu înseamnă nimic.

— Da?

— *Hyde.*

Rebus se încruntă.

— *Hide*? Ascunde? Ascunde ce?

— Nu, Hyde. H-y-d-e.

— Ce-i cu Hyde?

— Nu ştiu. Cum am zis, e doar un nume.

Rebus strânse volanul în mâini. Hyde? Hyde? Nu asta îi spunea Ronnie lui Tracy? Nu doar să se ascundă, ci să se ascundă de un tip numit Hyde? Pierdut în gânduri, se trezi că se holba din nou la Jaguar. Sau mai exact, la profilul bărbatului din scaunul şoferului. Omul cu mâna încolăcită după gâtul ocupantului mult mai tânăr al scaunului din stânga. Mângâindu-l şi vorbindu-i în şoaptă. Mângâind, vorbind. Totul foarte inocent.

James Carew de la Agenţia Imobiliară Bowyer Carew, realizând că cineva îl priveşte, se întoarse şi îl văzu pe inspectorul detectiv John Rebus.

Rebus vorbea în timp ce Carew bâjbâi după cheia de contact, pornind noul motor V12 şi ieşind în marşarier din parcare ca şi când ar fi fost urmărit de *Cutty Sark*[1].

— E cam grăbit, zise James.

— L-ai mai văzut?

— Nu i-am prins faţa. Dar maşina n-am mai văzut-o.

— Nu, ei... E o maşina nouă, nu-i aşa? spuse Rebus, pornindu-şi fără grabă propria maşină.

Apartamentul încă purta parfumul lui Tracy. Mai ales camera de zi şi baia. Rebus şi-o aminti cum stătuse cu un prosop înfăşurat în jurul capului, cu picioarele strânse sub ea... Cum îi adusese micul dejun... Farfuriile murdare încă

[1] Unul dintre cele mai rapide clippere – vas cu pânze – şi printre ultimele construite în secolul al XIX-lea.

zăceau lângă patul nefăcut. Lui Tracy i se păruse foarte amuzant că Rebus dormea pe o saltea aşezată direct pe podea. „Ca într-un adăpost", spusese ea. Apartamentul părea pustiu acum, mai pustiu ca niciodată. Lui Rebus i-ar fi prins bine o baie. Se întoarse şi porni robinetul de apă caldă. Încă simţea mâna lui James pe picior... În camera de zi se uită la o sticlă de whisky un minut întreg, dar îl întoarse spatele şi, până la urmă, luă din frigider o sticlă de bere cu conţinut redus de alcool.

Cada se umplea încet. Un şurub al lui Arhimede[1] ar fi fost mult mai eficient. Totuşi profită de ocazie şi dădu un alt telefon la secţie, să verifice cum se purtau cu Tracy. Veştile nu erau prea bune. Fata se enervase, refuza să mănânce, plângându-se de dureri într-o parte. Apendicită? Mai degrabă sevraj. Se simţi vinovat pentru că nu se dusese s-o viziteze. Un motiv în plus de vinovaţie nici nu mai conta, aşa că decise să amâne vizita până dimineaţă. Măcar pentru câteva ore voia să fie departe de toate, de toată mizeria sordidă din vieţile altora. Apartamentul lui nu mai părea atât de sigur ca altădată, nu mai părea castelul care fusese cu doar o zi sau două în urmă. Şi se resimţea atât la nivel intern, cât şi structural: se simţea murdar până în adâncul intestinelor, ca şi când oraşul şi-ar fi răzuit un strat de mizerie şi l-ar fi forţat s-o înghită.

La dracu' cu toate astea!

Se simţea ca într-o cursă. Locuia în cel mai frumos, cel mai civilizat oraş din nordul Europei, dar în fiecare zi avea de-a face cu reversul medaliei, cu problema minoră – a animusului său. *Animus*? Iată un cuvânt pe care nu-l mai folosise de ceva vreme. Nici măcar nu era sigur ce însemna cu exactitate, dar suna bine. Sorbi din sticla de

[1] Dispozitiv manual conceput de Arhimede pentru irigare.

bere, păstrând spuma în gură ca un copil care se joacă cu pasta de dinţi. Toată treaba asta era doar spumă. Nimic substanţial.

Doar spumă. Apoi îi veni o altă idee. Ar putea pune nişte ulei pentru spumă de baie în apă. Baie cu bule. Cine naiba îi dăduse chestia asta? O, da. Gill Templer. Îşi amintea acum. Îşi amintea şi ocazia. Gill îl mustrase cu delicateţe că nu spală niciodată cada. Apoi îi adusese într-o zi uleiul de baie.

— Te curăţă şi pe tine, şi cada, spusese ea, citind de pe sticlă. Şi face timpul petrecut în cadă mai distractiv.

El îi propusese să o testeze împreună şi o făcuseră... Isuse, John, iar eşti morbid. Doar pentru că ea a întins-o cu un oarecare DJ cap-sec cu numele stupid de Calum McCallum. Nu era sfârşitul lumii pentru nimeni. Nu cădeau bombe de nicăieri. Nu urlau sirene.

Nu era nimic, dar... Ronnie, Tracy, Charlie, James şi restul. Şi acum Hyde. Rebus începea să înţeleagă acum sensul termenului „frânt". Îşi odihni trupul gol în apa aproape fierbinte şi închise ochii.

JOI

Acea casă a înrobirii voluntare...
cu incurabilul izolat.

Frânt: Holmes căscă din nou, mort de oboseală. Pentru prima dată, se trezise înainte să sune alarma şi tocmai se întorcea în pat cu cafeaua când radioul porni brusc, cu volumul la maximum. Ce mod de a te trezi în fiecare zi... Când avea timp, căuta pe nenorocitul aparat frecvenţa Radio 3 sau altceva. Numai că Radio 3 l-ar fi adormit din nou, pe când vocea lui Calum McCallum şi discurile zgâriate pe care le difuza printre strigăte şi jingle-uri şi bancuri proaste spuse cu înflăcărare îl trezeau de-a binelea, ca un şoc electric, pregătindu-l să înfrunte, scrâşnind din dinţi, o nouă zi.

În dimineaţa asta, simţea că învinsese vocea îngâmfată a lui Calum. Opri aparatul de radio.

— Uite, zise el. Cafeaua e gata şi e ora de trezire.

Nell îşi întoarse capul de pe pernă, mijindu-şi ochii.

— E ora nouă?

— Nu chiar.

Se întoarse la loc, îngropându-şi faţa în pernă şi gemând uşor.

— Bine. Trezeşte-mă din nou când o să fie.

— Să-ţi bei cafeaua, îi zise el, atingându-i umărul.

Umărul ei era cald, provocator. Holmes îşi permise un zâmbet melancolic, apoi se întoarse şi ieşi din dormitor. Merse zece paşi înainte de a se opri. Se întoarse şi se urcă

înapoi în pat. Braţele lui Nell erau lungi, bronzate şi îl aşteptau primitoare.

În ciuda micului dejun pe care Rebus i-l adusese în celulă, Tracy era furioasă şi se enervă şi mai tare atunci când află că ar fi putut pleca oricând voia, pentru că nu era arestată.

— Asta se numeşte *protecţie*, îi spuse el. Protecţie faţă de indivizii care te-au urmărit. Protecţie faţă de Charlie...

— Charlie...

Se calmă un pic la auzul numelui şi îşi atinse ochiul învineţit.

— De ce n-ai venit să mă vezi mai devreme? se plânse.

Rebus ridică din umeri.

— Am avut treabă.

Acum Rebus se uita fix la fotografie, în timp ce Brian Holmes, aşezat de cealaltă parte a mesei, sorbea îngrijorat cafea dintr-o cană ciobită. Rebus nu era sigur dacă îl ura sau îl iubea pe Holmes pentru că îi adusese asta la birou, pentru că fotografia cu Tracy într-o poziţie lascivă se afla pe masă, în faţa lui. Fără să spună un cuvânt. Fără „bună dimineaţa", fără „salut, ce bine-mi pare că te văd". Doar asta. Fotografia asta, poza nud. Tracy dezbrăcată.

Rebus se uitase fix la ea în timp ce Holmes îi dădea raportul. Holmes muncise din greu ieri şi ajunsese la un rezultat. Aşadar, de ce îl ignorase pe Rebus la bar? Dacă ar fi văzut poza noaptea trecută, nu i-ar fi distrus acum dimineaţa, nu i-ar fi măcinat amintirea unei nopţi de somn liniştit. Rebus îşi drese vocea.

— Ai descoperit şi altceva despre ea?

— Nu, domnule, zise Holmes. Asta e tot ce am.

Dădu din cap spre fotografie, fără să clipească, ca şi cum ar fi spus: „Ţi-am dat asta. Ce vrei mai mult de la mine?"

— Înțeleg, spuse Rebus, cu voce scăzută.

Întoarse fotografia și citi mica etichetă de pe spate. Studiourile Hutton. Un număr de telefon de serviciu.

— În regulă. Bine, lasă-mi-o mie, Brian. Trebuie să mă gândesc.

— Bine, zise Holmes, gândind: „Mi s-a adresat pe numele mic! Nu e în apele lui în dimineața asta."

Rebus stătea rezemat, sorbind din cafea. Cafea cu lapte, fără zahăr. Fusese dezamăgit când Holmes ceruse același lucru. Aveau ceva în comun.

— Cum merge vânătoarea de locuințe? întrebă Rebus încercând să facă conversație.

— Oribil. De unde...?

Holmes își aminti de catalogul *Case de Vânzare*, pe care-l avea rulat în buzunarul de la haină. Îl atinse cu mâna. Rebus zâmbi, dând din cap.

— Îmi amintesc când mi-am cumpărat apartamentul, spuse el. Am urmărit ziarele alea gratuite de anunțuri săptămâni întregi până am găsit un loc care să-mi placă.

— Să-mi placă? pufni Holmes. Asta ar fi un bonus. Problema mea este să-mi găsesc ceva ce-mi pot permite.

— Așa de rău e?

— N-ați observat?

Holmes era oarecum surprins. Era atât de preocupat de asta, încât îi venea greu să creadă că altcineva nu era.

— Prețurile au crescut incredibil. Abia îmi pot permite o mansardă aproape de centru.

— Da, îmi amintesc că mi-a spus cineva asta, zise Rebus gânditor. Ieri la prânz. Știi că m-am întâlnit cu cei care finanțează campania antidrog a lui Watson. Unul dintre ei era James Carew.

— Nu cumva are legătură cu agenţia imobiliară Carew Bowyer?

— Şeful cel mare. Vrei să-ţi pun o vorbă bună? Poate îţi face o reducere la noua locuinţă?

Holmes zâmbi. Gheţarul dintre ei se spărsese un pic.

— Ar fi minunat, zise el. Poate ar putea să aranjeze o reducere de sezon estival, chilipiruri în toate departamentele.

Holmes începuse fraza cu un zâmbet, dar i se stinse odată cu vorbele. Inspectorul nu-l asculta, era căzut pe gânduri.

— Da, spuse liniştit Rebus. Oricum trebuie să vorbesc cu domnul Carew.

— Oh?

— Trebuie să-i cer ceva.

— Vă gândiţi să vă mutaţi şi dumneavostră?

Rebus se uită la Holmes, fără să înţeleagă.

— Oricum, spuse el, cred că avem nevoie de un plan de atac pentru astăzi.

— Ah.

Holmes părea încurcat.

— Voiam să vă întreb despre asta, domnule. Am primit un telefon în dimineaţa asta. Am lucrat câteva luni la un caz legat de lupte cu câini şi sunt pe cale să aresteze banda.

— Lupte cu câini?

— Da, ştiţi... Pun doi câini într-un ring. Îi lasă să se sfâşie unul pe celălalt până se fac bucăţi. Se fac pariuri.

— Credeam că treaba asta a dispărut odată cu criza.

— A reînviat în ultimul timp. E îngrozitoare. Aş putea să vă arăt câteva imagini...

— De ce a reapărut?

— Cine știe? Lumea caută senzații, ceva mai inofensiv decât casele de pariuri sportive.

Rebus dădu din cap, căzut din nou pe gânduri.

— Vrei să spui că e o modă de-a corporatiștilor, Holmes?

Holmes ridică din umeri gândind: „Se simte mai bine. Mi se adresează iar cu Holmes."

— Mă rog, nu contează. Deci vrei să participi la arestare?

Holmes încuviință.

— Dacă e posibil, domnule.

— Sigur, spuse Rebus. Și unde o să se întâmple?

— Trebuie să verific. Dar cred că undeva în Fife.

— Fife? Acolo m-am născut.

— Chiar așa? N-am știut. Cum era proverbul ăla...?

— „Îți trebe un polonic lung pen-ca să cinezi c-un fifer."

Holmes zâmbi.

— Da, ăsta e. Mai era un proverb asemănător despre diavol, nu-i așa?

— Înseamnă că suntem apropiați, Holmes, gândim la fel. Nu-i înghițim pe proști și pe străini. Acum du-te în Fife și o să vezi despre ce vorbesc.

— Da, domnule. Despre... Adică, ce o să faceți cu...?

Se uita la fotografie. Rebus o luă și o puse cu grijă în buzunarul interior al hainei.

— Nu-ți face griji pentru mine, fiule. Am destule ca să mă țină ocupat. Să-l evit pe Fermierul Watson e o muncă în sine. Poate o să scot mașina. E o zi frumoasă pentru plimbare.

— E o zi frumoasă pentru plimbare.

Tracy făcea tot ce putea ca să-l ignore. Se uita pe geam, prefăcându-se interesată de șirul de magazine și de mulțimile de clienți, turiști și copii care pierdeau vremea acum, când începuse vacanța de vară.

Totuşi fusese destul de dornică să iasă din secţie. El îi ţinuse deschisă uşa maşinii, temperându-i elanul de a porni pe jos. Şi ea se conformase, dar în tăcere, morocănoasă. Bine, era nervoasă pe el. Rebus trecuse peste asta. Ar fi putut să o facă şi ea.

— Am înţeles, spuse el. Eşti supărată. Dar de de câte ori trebuie să-ţi mai spun? A fost pentru propria ta siguranţă, în timp ce eu am făcut nişte verificări.

— Unde mergem?

— Cunoşti partea asta de oraş?

Rămase tăcută. Nu urma o conversaţie. Doar întrebări şi răspunsuri: întrebările *ei*.

— Ne plimbăm, spuse el. Sigur ştii zona. Se fac o mulţime de tranzacţii pe-aici.

— Nu sunt băgată în aşa ceva.

Era rândul lui Rebus să rămână tăcut. Nu era prea bătrân pentru a intra într-un joc sau două. Coti la stânga, apoi din nou stânga, apoi la dreapta.

— Am mai trecut pe aici, comentă ea.

Observase deci, fată deşteaptă. Totuşi nu conta. Ceea ce conta era că încet, treptat, ba la stânga, ba la dreapta, apoi din nou stânga-dreapta, se îndreptau spre destinaţie.

Rebus opri brusc lângă bordură şi trase frâna de mână.

— Bun, spuse el. Suntem aici.

— Aici?

Ea privi afară, prin geamul lateral, în sus spre clădire. Piatra roşie fusese curăţată anul trecut şi arăta ca plastilina, roz-aliu-cărămizie şi poroasă.

— Aici? repetă ea, cuvântul sugrumând-o în timp ce recunoştea adresa, dar încerca să ascundă asta.

Când îşi întoarse privirea dinspre geam, avea fotografia în poală. Se scuturâ de ea cu un ţipăt, ca şi cum ar fi fost o insectă. Rebus o culese de pe jos şi i-o întinse.

— E a ta, bănuiesc.

— Unde naiba ai găsit-o?

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

Se înroşise ca piatra faţadei şi clipea panicată ca o pasăre prinsă în colivie. Bâjbâi agitată după centură, disperată să iasă din maşină, dar Rebus îşi încleştă mâna pe dispozitivul de prindere.

— Lasă-mă să plec! ţipă ea, izbind în jos cu pumnul.

Apoi împinse uşa, dar din cauza şoselei în pantă, portiera se trânti înapoi. Oricum nu putea să-şi desfacă centura. Era captivă.

— Mă gândeam să-l sunăm pe domnul Hutton, spuse Rebus cu vocea tăioasă ca o lamă. Să-l întrebăm despre fotografia asta. Despre cum te-a plătit ca să pozezi pentru el. Despre cum i-ai adus fotografiile lui Ronnie. Umblai după câţiva marafeţi în plus sau doar ca să-i faci în ciudă lui Ronnie. Aşa a fost, Tracy? Pun pariu că Ronnie şi-a ieşit din minţi când a văzut că Hutton îi furase ideile. Dar nu putea să dovedească nimic, nu-i aşa? Şi cum a fost când s-a întrebat cum dracu' a făcut Hutton rost de ele? Presupun că ai dat vina pe Charlie şi de asta nu mai sunteţi în relaţii bune. Halal prietenă i-ai mai fost lui Ronnie, drăguţă! Halal prietenă!

Fraza asta îi puse capac şi renunţă să mai încerce să se elibereze din centură. Cu capul aplecat în faţă şi îngropat în mâini, plânse îndelung cu sughiţuri. În timpul ăsta, Rebus îşi trase sufletul. Nu era mândru de el, dar fusese necesar să o spună. Tracy nu se mai putea ascunde de adevăr. Era doar o ipoteză, bineînţeles, dar Rebus era sigur că Hutton ar fi confirmat detaliile dacă ar fi fost constrâns. Ea pozase pentru bani şi probabil menţionase în treacăt că iubitul ei e fotograf. Îi adusese pozele lui Hutton, risipindu-i lui Ronnie strălucirea unei şanse, creativitatea, pentru câteva

bancnote în plus. Dacă nu poţi să ai încredere în prieteni, atunci în cine să ai?

O lăsase peste noapte în celulă, ca să vadă dacă intră în sevraj. Nu intrase, aşa că probabil era curată. Dar asta nu însemna că nu lua altceva. Dacă nu se injecta, atunci lua altceva. Toată lumea are nevoie de un pic de ceva, nu? Iar Tracy avea nevoie de bani pentru droguri. Aşa că îşi jefuise iubitul...

— Tu ai plantat aparatul în adăpostul lui Charlie?

— Nu!

Era ca şi când, chiar şi după tot ce auzise mai devreme, acuzaţia încă o rănea. Rebus dădu din cap. Deci Charlie luase aparatul sau îl plantase acolo altcineva. Ca să-l găsească el. Nu... nu chiar, pentru că nu el îl găsise, ci McCall. Şi modul foarte lejer în care găsise drogurile în sacul de dormit. Un veritabil nas de poliţai? Sau altceva? Poate avusese informaţii, informaţii *din interior*? Dacă nu poţi să ai încredere în prieteni...

— Ai văzut aparatul în noaptea în care a murit Ronnie?

— Era în camera lui, sunt sigură că era.

Ea clipi printre lacrimi şi îşi şterse nasul cu batista oferită de Rebus. Vocea îi era încă răguşită, nasul un pic înfundat, dar îşi revenea din şocul produs de fotografie şi din şocul mai mare că Rebus aflase de trădarea ei.

— Individul care venise să-l vadă pe Ronnie a intrat în camera lui după mine.

— Te referi la Neil?

— Cred că aşa îl cheamă, da.

„Ce-i prea mult strică", se gândi Rebus. Intenţiona să revizuiască definiţia termenului „circumstanţial". Până acum avea prea puţin din ceea ce *nu era* circumstanţial. Simţea ca şi când spirala se tot lărgea, ducându-l tot mai departe de

punctul central, crucial, punctul în care Ronnie zăcea mort pe o podea umedă, rece, flancat de lumânări și prieteni dubioși.

— Neil era fratele lui Ronnie.

— Pe bune?

Vocea ei era nepăsătoare. Cortina de protecție între ea și lume coborâse din nou. Programul de la matineu se încheiase.

— Da, pe bune.

Deodată Rebus fu străbătut de un fior. „Dacă nimănui, nimănui în afară de de mine și Neil nu-i pasă ce s-a întâmplat cu Ronnie, atunci de ce mă mai obosesc?"

— Charlie a crezut mereu că e o chestie gay între ei. Nu l-am întrebat niciodată pe Ronnie. Nu cred că mi-ar fi spus.

Își lăsă capul pe spătarul scaunului, părând că se relaxează.

— Of, Doamne, zise ea respirând șuierat din adâncul plămânilor. Trebuie să mai rămânem pe aici?

Își ridică mâinile ușor, gata să-și prindă capul în ele și Rebus dădu să-i răspundă că nu, dar în momentul următor observă mâinile lui Tracy coborând fulgerător, strânse în pumni mici. Nu se putu feri de ei și îl loviră din plin între picioare. Un fulger de bliț îi explodă în ochi, lumea se transformă în nimic altceva decât sunetul durerii oarbe. Rebus urla, încovoiat din cauza durerii, cu capul lăsat pe volan, peste claxon. Acesta trâmbița alene în timp ce Tracy își desfăcu centura, deschise portiera și ieși din mașină. Fugi, lăsând portiera larg deschisă. Rebus se uită după ea cu ochii în lacrimi, ca și când ar fi fost într-o piscină și o privea cum alerga de-a lungul bazinului, departe de el, în timp ce clorul îi înțepa pupilele.

— Isuse Cristoase, gâfâi el, încă ghemuit peste volan și fără să aibă de gând să se miște pentru o perioadă.

„Să gândeşti ca Tarzan", îi spusese taică-său cândva: una dintre cele câteva poveţe primite de la bătrânul lui. El se referea la încăierări. Caftelile cu puştii de la şcoală. Ora 16.00 fix în spatele adăpostului pentru biciclete. „Să gândeşti ca Tarzan. Eşti puternic, regele junglei, şi, cel mai important, ai grijă să-ţi protejezi ouăle." Şi tatăl ridicase un genunchi îndoit spre tânăr...

— Mulţam, tată, şuieră acum Rebus. Mulţam că mi-ai amintit.

Apoi îşi goli conţinutul stomacului.

Pe la ora prânzului aproape că putea să meargă atâta timp cât păşea încet, mişcându-se de parcă făcuse pe el. Oamenii din jur se holbau, bineînţeles, şi Rebus încercă să improvizeze un şchiopătat special pentru ei. Mereu trebuia să mulţumeşti publicul spectator.

Gândul că trebuia să urce scările spre birou îl copleşea, iar condusul maşinii era cumplit, pedalele erau imposibil de folosit. Aşa că trebui să ia un taxi până la Sutherland Bar. Mai târziu, după trei pahare de whisky, simţi că durerea fusese înlocuită de o amorţeală somnolentă.

— Parcă aş fi băut... murmură el.

Nu-şi făcea griji pentru Tracy. Oricine ştie să lovească atât de tare e în stare să-şi poarte de grijă. Probabil că erau puştani pe stradă mai puternici decât jumătate din afurisitele de forţe de poliţie. Nu că Tracy ar fi fost o puştoaică. Tot nu aflase nimic despre ea. Holmes ar fi trebuit să se ocupe de asta, dar era în schimb la vânătoare de câini sălbatici în Fife. Nu, Tracy se descurca singură. Probabil că n-o urmărise nimeni. Dar atunci de ce venise la el în noaptea aia? Puteau fi o sută de motive. Până una alta, Tracy se alesese cu un pat în care să doarmă, cu mare parte dintr-o sticlă de vin, o baie

fierbinte şi micul dejun. Un târg bun, şi probabil că Rebus era pentru ea doar un bătrân poliţai hărsit. Prea bătrân probabil. Prea mult poliţai, nu suficient ofiţer de poliţie. Poate.

Acum încotro? Avea deja răspunsul la asta, dacă picioarele îi permiteau şi, Doamne ajută, dacă era în stare să conducă.

Parcă maşina la ceva distanţă de casă, pentru că nu voia să sperie pe cine s-ar fi putut afla acolo. Apoi merse până la uşă şi bătu. În timp ce stătea acolo, aşteptând, îşi aminti cum deschisese Tracy uşa şi se aruncase în braţele lui, cu faţa învineţită şi ochii inflamaţi de lacrimi. Nu credea că Charlie era acolo. Nu credea că Tracy era acolo. Nu voia ca Tracy să fie acolo.

Uşa se deschise. Un adolescent confuz se uită cu ochii mijiţi la Rebus. Părul moale şi lins îi cădea în ochi.

— Ce-i?

— Charlie e aici? Am un pic de treabă cu el, zise Rebus.

— Neah. Nu l-am văz't azi.

— Pot să-l aştept?

— Mda.

Puştanul deja îi închidea lui Rebus uşa în nas. Detectivul propti o mână în uşă şi aruncă o privire în jur.

— Vreau să zic, să aştept înăuntru.

Puştanul ridică din umeri şi plecă târşâindu-şi picioarele, lăsând uşa întredeschisă. Se strecură în sacul de dormit şi şi-l trase peste cap. Ignorându-l pe Rebus, se întoarse la somn. Probabil n-avea nimic de pierdut dacă lăsa un străin să intre în adăpost. Rebus nu-l mai deranjă şi, după ce verifică rapid că nu mai e nimeni în camerele de la parter, urcă scările abrupte.

Cărţile erau tot acolo, răspândite ca nişte piese de domino doborâte, iar conţinutul pungii pe care McCall o golise încă zăcea împrăştiat pe podea. Rebus le ignoră şi se duse la birou, unde se aşeză, cercetând foile de hârtie de acolo. Aprinsese deja lumina de la întrerupătorul de lângă uşă şi aprinseşi lampa de pe birou. Pereţii erau, în mod miraculos, lipsiţi de afişe, cărţi poştale sau altceva. Nu semăna cu o cameră de student. Identitatea ocupantului fusese lăsată în suspensie, ceea ce probabil fusese intenţia lui Charlie de la bun început. Nu voia să arate ca un student în faţa prietenilor săi fără adăpost, nu voia să arate ca un vagabond în faţa prietenilor săi studenţi. Voia să fie totul în faţa tuturor. Un cameleon sau un turist.

Pe Rebus îl interesa cel mai mult studiul despre ocultism, dar dădu şi celorlalte lucrări de pe masă atenţia cuvenită, dacă tot era aici. Nimic neobişnuit. Nimic care să sugereze că Charlie plasa droguri otrăvite pe străzile oraşului. Aşa că Rebus luă eseul şi începu să citească.

Nell iubea biblioteca când era liniştită ca acum. În timpul anului universitar, o mulţime de studenţi o foloseau ca loc de întâlnire, ca pe un fel de club de tineret. Se foiau şi făceau gălăgie în sala de lectură. Cărţile erau lăsate să zacă peste tot sau dispăreau sau erau lăsate în altă parte decât la secţiunile de care aparţineau. Totul era foarte frustrant. Dar pe perioada lunilor de vară, doar cei mai silitori dintre studenţi veneau aici: cei care aveau o teză de scris, cei care trebuiau să recupereze materia sau acei câţiva care erau pasionaţi de subiectele alese şi care renunţau la strălucirea soarelui şi la libertate pentru a fi aici, înăuntru, ca să studieze în linişte.

Nell ajunsese să le cunoască feţele, şi apoi numele. Discuţiile puteau începe în cafeneaua pustie, schimbând nume de autori. La ora prânzului, studenţii stăteau în grădină sau se plimbau în parcul Meadows din spatele clădirii bibliotecii, acolo unde multe cărţi erau citite şi multe chipuri cădeau pe gânduri. Bineînţeles, vara era şi vremea celor mai plictisitoare treburi. Verificarea stocurilor, legarea volumelor deteriorate. Reclasificarea, completarea datelor în computer şi tot aşa. Dar atmosfera era mai mult decât benefică pentru toate astea. Dispăruse orice urmă de grabă şi precipitare. Gata cu plângerile despre cât de puţine exemplare erau din titlul cutare sau cutare, căutate cu disperare de două sute de studenţi în aceeaşi zi pentru vreun referat întârziat. Dar după vară va veni o nouă porţie, şi cu fiecare porţie proaspătă a fiecărui an, Nell se simţea mai bătrână şi mai îndepărtată de studenţi. Deja i se păreau mult mai tineri ca ea, învăluiţi de o strălucire care-i amintea de ceva ce nu mai putea avea niciodată.

Nell sorta formularele de împrumut când începu agitaţia. Gardianul de la intrare oprise pe cineva care încercase să intre fără legitimaţie. În mod normal, gardianul n-ar fi oprit-o, Nell ştia asta, dar fata era foarte tulburată şi în mod clar nu părea a fi o cititoare, şi cu atât mai puţin o studentă. Se certa în gura mare, pe când un student adevărat ar fi explicat în linişte că a uitat să-şi ia legitimaţia. Era vorba despre altceva, prea... Nell se încruntă, încercând să-şi dea seama cine era fata respectivă. Prinzându-i profilul, îşi aminti de fotografia din servieta lui Brian. Da, era aceeaşi fată. Nu fată, de fapt, mai curând o femeie, dar tânără. O trădau ridurile din jurul ochilor, nu conta cât de zvelt îi era corpul, cât de tinereşti îi erau hainele. Dar de ce făcea scandalul ăsta?

Venea mereu la cafenea; nu încercase niciodată până acum să intre în bibliotecă după câte ştia Nell. Îi trezi curiozitatea.

Gardianul o ţinea pe Tracy de braţ, iar ea urla că e un abuz, cu ochii aproape ieşindu-i din orbite. Nell încercă să adopte o postură autoritară în timp ce se apropia de cei doi.

— E vreo problemă, domnule Clarke?

— Mă descurc, domnişoară.

Dar ochii îi trădau cuvintele. Era trecut de vârsta pensionării, transpira, nefiind obişnuit să facă faţă confruntărilor fizice sau situaţiilor de genul ăsta. Nell se întoarse spre fată.

— Nu poţi să dai buzna aşa, să ştii. Dacă vrei să transmiţi un mesaj unui student dinăuntru, pot să te ajut.

Fata se zbătu din nou.

— Vreau doar să intru!

Orice urmă de raţionament dispăruse. Fata ştia doar că, dacă cineva încerca s-o oprească, trebuia să insiste până reuşea să intre.

— Dar nu poţi, spuse Nell indignată.

Nu ar fi trebuit să intervină. Ea era obişnuită să negocieze cu persoane liniştite, raţionale. Bine, unii îşi mai puteau pierde firea temporar, frustraţi de căutarea unei cărţi. Dar întotdeauna ştiau unde le este locul. Fata se holba la ea cu o privire categoric răutăcioasă. Nu era nici urmă de bunătate în ea. Nell simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. Apoi fata scoase un urlet inuman şi se aruncă înainte, scăpând din strânsoarea gardianului. O pocni pe Nell cu capul în faţă, astfel încât aceasta căzu, dărâmată de pe picioare ca şi când ar fi fost un trunchi de copac prăbuşit la pământ. Tracy rămase pe loc o clipă, părând că îşi vine în fire. Gardianul dădu s-o prindă, dar fata scoase un alt ţipăt şi el dădu înapoi. Atunci îl împinse şi trecu pe lângă el dincolo de uşile bibliotecii şi începu să alerge, cu capul aplecat şi mâinile

și picioarele necoordonate. Gardianul se uită după ea, încă înspăimântat, apoi își îndreptă atenția spre chipul însângerat și inconștient al lui Nell Stapleton.

Omul care răspunse la ușă era orb.

— Da? întrebă el, ținând ușa, ochii goi zărindu-se în spatele ochelarilor cu lentile verde-închis.

Culoarul din spatele lui era întunecat. Ce nevoie ar fi avut de lumină?

— Domnule Vanderhyde?

Bărbatul zâmbi.

— Da? repetă el.

Rebus nu-și putea lua ochii de la chipul bătrânului. Lentilele verzi îi aminteau de sticlele de Bordeaux. Vanderhyde avea în jur de șaizeci și cinci, poate șaptezeci de ani. Avea părul blond, dar grizonant, bine îngrijit. Purta o cămașă descheiată la gât, vestă maro și un lanț de ceas care atârna de unul dintre buzunare. Se sprijinea pe un baston cu cap de argint. Rebus se gândi că Vanderhyde putea probabil să folosească acel baston rapid și eficient ca o armă, dacă ar fi apărut vreun oaspete nedorit.

— Domnule Vanderhyde, sunt ofițer de poliție, spuse Rebus căutându-și portofelul.

— Nu vă obosiți să-mi arătați legitimația, doar dacă nu cumva e scrisă în Braille.

Cuvintele lui Vanderhyde îl opriră pe Rebus și mâna îi îngheță în buzunarul interior al hainei.

— Bineînțeles, mormăi el, simțindu-se oarecum ridicol.

Ciudat cum persoanele cu dizabilități au un dar special de a te face să pari mai puțin dibaci decât ele.

— Intrați, vă rog, inspectore.

— Mulțumesc.

Rebus era deja în hol când îşi dădu seama că Vanderhyde i se adresase cu „inspectore".

— Cum aţi ştiut...?

Vanderhyde clătină din cap.

— O presupunere norocoasă, zise el, arătându-i drumul. O luminiţă în întuneric, s-ar putea spune.

Râse aspru.

Rebus, cercetând ceea ce vedea în jur, se întreba cum era posibil, chiar şi pentru o persoană nevăzătoare, să facă o treabă atât de proastă în alegerea decoraţiunilor interioare. O cucuvea împăiată se holba de pe soclul ei prăfuit, de lângă un suport de umbrele care părea să fi fost alcătuit dintr-un picior de elefant gol pe dinăuntru. Pe o măsuţă ornamentală sculptată se aflau un munte de plicuri nedesfăcute şi cu un telefon fără fir. Rebus oferi acestui ultim element cea mai multă atenţie.

— Tehnologia a făcut mari progrese, nu sunteţi de acord? zise Vanderhyde. Nepreţuite pentru cei ca mine, care şi-au pierdut unul dintre simţuri.

— Da, răspunse Rebus, în timp ce Vanderhyde deschise uşa spre o altă cameră, aproape la fel de întunecată ca holul.

— Aici, inspectore.

— Mulţumesc.

Camera era plină de praf şi mirosea a medicamente pentru bătrâni. Era confortabil mobilată, cu o canapea moale şi două fotolii solide. De-a lungul unui perete era o bibliotecă plină de cărţi, cu geamuri de sticlă. Câteva tablouri neinspirate acopereau ceilalţi pereţi. Erau decoraţiuni peste tot. Lui Rebus îi săriră în ochi cele de pe raftul şemineului. Nu rămăsese niciun centimetru liber pe suprafaţa lată de lemn; raftul era plin de bibelouri exotice. Rebus recunoscu

suvenire africane, caraibiene şi orientale, fără să fie în stare să numească cu exactitate ţările din care proveneau obiectele.

Vanderhyde se aşeză într-un fotoliu. Rebus îşi dădu seama că nu existau măsuţe răspândite aiurea prin cameră, nici alte piese de mobilier fără noimă de care bărbatul orb s-ar fi putut lovi.

— Mărunţişuri, inspectore. Prostioare strânse în călătoriile din tinereţe.

— Dovada multor călătorii.

— Dovada unei minţi de coţofană, îl corectă Vanderhyde. Vreţi nişte ceai?

— Nu, mulţumesc, domnule.

— Poate ceva un pic mai tare?

— Mulţumesc, dar nu, zise Rebus zâmbind. Am cam exagerat noaptea trecută.

— Zâmbetul dumitale se simte în voce.

— Nu păreţi curios să aflaţi de ce am venit, domnule Vanderhyde.

— Probabil pentru că *ştiu*, inspectore. Sau poate pentru că răbdarea mea este nemărginită. Timpul nu înseamnă atât de mult pentru mine ca pentru majoritatea lumii. Nu mă grăbesc să aflu explicaţiile. Ştiţi, nu stau cu ochii pe ceas.

Zâmbi din nou, cu ochii fixaţi chiar în dreapta inspectorului, puţin deasupra lui. Rebus rămase tăcut, aşteptând continuarea speculaţiilor.

— Şi oricum, continuă Vanderhyde, de vreme ce nu mai ies din casă şi am doar câţiva musafiri şi de vreme ce niciodată, din câte ştiu, n-am încălcat legile ţării, motivele vizitei dumitale se împuţinează. Sunteţi sigur că nu vreţi un pic de ceai?

— N-aş vrea ca eu să vă împiedic să faceţi pentru dumneavoastră.

Rebus observase o cană aproape goală aşezată pe podea, lângă fotoliul bătrânului. Privi în jos de jur-împrejurul propriului fotoliu. Văzu o a doua cană pe covor. Întinse mâna pe ascuns spre ea. Se simţea o uşoară căldură la baza cănii, dar şi dedesubt, pe covor.

— Nu, spuse Vanderhyde. Am băut una de curând. La fel şi musafirul meu.

— Musafir? întrebă Rebus surprins.

Bătrânul zâmbi, încuviinţând uşor, cu blândeţe. Rebus, simţind că Vandeshyde îi ghicise intenţiile, decise să meargă mai departe.

— Credeam că aţi spus că nu aveţi mulţi musafiri?

— Nu, nu-mi amintesc să fi spus asta. Totuşi, se întâmplă să fie adevărat. Astăzi e o excepţie care dovedeşte regula. Doi vizitatori.

— Pot să vă întreb cine a fost celălalt?

— Pot să vă întreb, inspectore, de ce sunteţi aici?

Era rândul lui Rebus să zâmbească, dând din cap. Sângele începea să se ridice pe obrajii bătrânului. Rebus reuşise să-l enerveze.

— Ei bine?

În vocea lui Vanderhyde se simţea nerăbdare.

— Ei bine, domnule.

Deliberat, Rebus se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin cameră.

— Am dat peste numele dumneavastră într-un referat despre ocultism. Vă surprinde?

Bătrânul rămase o clipă pe gânduri.

— Mă bucură oarecum. Până la urmă, am un ego care trebuie hrănit.

— Dar nu vă surprinde?

Vanderhyde ridică din umeri.

— Studiul menţionează că aţi avut legătură cu o grupare din Edinburgh, un soi de sectă, care a acţionat prin anii '60.

— „Sectă" este un termen inexact, dar nu contează.

— Aţi fost implicat în asta?

— Nu mă dezic de acest fapt.

— Ei bine, de vreme ce discutăm despre fapte, aţi fost, oarecum, lumina lor călăuzitoare. „Lumina" poate fi un termen inexact.

Vanderhyde râse, un hohot cavernos, neplăcut.

— *Touché*, inspectore. Într-adevăr, *touché*. Continuaţi.

— N-a fost greu să vă găsesc adresa. Nu sunt prea mulţi Vanderhyde în cartea de telefon.

— Rădăcinile mele sunt în Londra.

— Motivul vizitei mele, domnule Vanderhyde, este o crimă, sau cel puţin un caz care seamănă într-o anumită măsură cu o crimă.

— Fascinant.

Vanderhyde îşi uni mâinile, cu vârfurile degetelor pe buze. Era greu de crezut că bărbatul nu vedea. Mişcările lui Rebus în jurul camerei eşuaseră să aibă până şi cel mai mic efect asupra lui Vanderhyde.

— Trupul neînsufleţit a fost găsit pe podea, cu mâinile întinse în lateral, picioarele apropiate...

— Gol?

— Nu, nu chiar. Fără cămaşă. Erau lumânări topite de fiecare parte a corpului şi o pentagramă pictată pe un perete.

— Altceva?

— Nu. Câteva seringi într-un borcan lângă corp.

— Cauza morţii a fost o supradoză de droguri?

— Da.

— Hm.

Vanderhyde se ridică din fotoliu şi merse fără să se poticnească până la bibliotecă. Nu luă nicio carte de acolo, dar rămase pe loc ca şi când s-ar fi uitat la titluri.

— Dacă avem de-a face cu un sacrificiu, inspectore... să înţeleg că asta e teoria dumitale?

— Una dintre multe altele, domnule.

— Ei bine, *dacă* avem de-a face cu un sacrificiu, atunci mijloacele sunt foarte neobişnuite. Nu, mai mult de atât, sunt nemaiauzite. Pentru început, foarte puţini satanişti ar lua în cosiderare ideea unui sacrificiu uman. Destui psihopaţi au înfăptuit crime pentru ca apoi să se ascundă în spatele unui ritual, dar asta-i altceva. În orice caz, un sacrificiu uman – un sacrificiu de orice fel – implică sânge. Simbolic pentru unele rituri, ca cel legat de sângele şi corpul lui Christos. Propriu-zis în altele. Un sacrificiu *fără* sânge? Asta ar fi original. Şi să administrezi o supradoză... Nu, inspectore, cu siguranţă explicaţia mai plauzibilă este că cineva a vrut să tulbure apele după ce victima murise deja.

Vanderhyde se întoarse din nou spre cameră, încercând să afle unde se afla Rebus. Ridică braţele, semnalizând că asta era tot ce avusese de oferit.

Rebus se aşeză la loc. Când o atinse din nou, cana nu mai era caldă. Proba se răcise, se disipase, se evaporase.

Luă cana şi se uită la ea. Era un obiect nevinovat, imprimat cu flori. Avea o singură crăpătură, care se întindea în jos de la buză. Rebus simţi o neaşteptată supradoză de încredere în forţele proprii. Se ridică din nou în picioare şi se-ndreptă spre uşă.

— Plecaţi?

Nu răspunse la întrebarea lui Vanderhyde, dar merse iute spre scările din stejar întunecat. Urcă câteva trepte, se aplecă. Mai sus se zărea un podest, ca un mic refugiu. Cu o clipă în urmă, fusese cineva acolo, cineva ghemuit care asculta. Nu-l văzuse, ci mai mult îl simțise. Își drese vocea, pe fond nervos, nu pentru că ar fi avut nevoie.

— Coboară, Charlie.

Făcu o pauză. Liniște. Dar tot putea simți prezența tânărului, imediat după cotul scărilor.

— Asta dacă nu vrei să urc eu. Nu cred că vrei asta, nu-i așa? Doar noi doi acolo sus, în întuneric?

Liniștea fu spartă de târșâitul papucilor de lână ai lui Vanderhyde și bocănitul bastonului pe pardoseală. Când se întoarse spre el, Rebus văzu că maxilarul bătrânului se crispase sfidător. Era la fel de mândru. Rebus se întreba dacă simțea vreun pic de rușine.

Apoi un singur trosnet al podelei anunță prezența lui Charlie pe scări.

Rebus zâmbi: victorie, ușurare. Avusese încredere în el însuși și se dovedise demn de acea încredere.

— Salut, Charlie, spuse el.

— N-am vrut s-o lovesc. Ea a dat prima.

Rebus îi recunoștea vocea, dar înfățișarea lui Charlie era schimbată. Stătea cocoșat, cu fața abia vizibilă, cu brațele atârnând. Vocea lui educată părea lipsită de corporalitate, cumva detașată de această umbră-marionetă.

— De ce nu vii încoace?

— Vreți să mă arestați?

— Sub ce învinuire?

Întrebarea venise din partea lui Rebus, pe o voce ușor amuzată.

— Asta ar trebui să fie întrebarea *ta*, Charles, îl provocă Vanderhyde, făcând asta să sune ca un îndemn.

Rebus se plictisi de jocurile astea şi strigă:

— Vino aici jos. Haideţi să mai bem o cană de Earl Grey.

Rebus trase draperiile de catifea stacojie de la ferestrele camerei de zi. Interiorul părea mai puţin înghesuit la lumina zilei, mai puţin copleşitor şi, cu siguranţă, mult mai puţin gotic. Figurinele de pe poliţa şemineului arătau acum ca nişte simple bibelouri. Cărţile din bibliotecă dezvăluiau o bogată colecţie de literatură de ficţiune: Dickens, Hardy, Trollope. Rebus se întrebă dacă Trollope mai era la modă.

Charlie făcea ceai în bucătăria micuţă, în timp ce Vanderhyde şi Rebus aşteptau în linişte în camera de zi, ascultând sunetele îndepărtate: pocnetul ceştilor şi clinchetul linguriţelor.

— Aveţi un auz bun, spuse Vanderhyde într-un final.

Rebus ridică din umeri. Încă evalua încăperea. Nu, n-ar fi putut locui aici, dar se putea imagina vizitând o rudă în vârstă într-un asemenea loc.

— Ah, ceaiul, exclamă Vanderhyde când Charlie aduse tava instabilă.

O aşeză pe podea între fotolii şi canapea, ochii lui căutându-i pe ai lui Rebus. Aveau o căutătură imploratoare. Rebus o ignoră şi luă ceaşca, mulţumind printr-o mişcare a capului. Era chiar pe cale să spună câte ceva despre cât de bine îşi găsise Charlie drumul prin refugiul său secret, când Charlie însuşi vorbi. Tocmai îi dădea o cană lui Vanderhyde. Era plină doar pe jumătate – o precauţie isteaţă – şi Charlie căută mâna bătrânului, ghidând-o spre toarta cănii.

— Poftim, unchiule Matthew, spuse el.

— Mulțumesc, Charles, zise Vanderhyde și, dacă nu ar fi fost orb, zâmbetul său firav ar fi fost direcționat exact spre Rebus, nu cu câțiva zeci de centimetri peste umărul detectivului.

— Plăcut, comentă Rebus, inspirând aroma uscată de Earl Grey.

Charlie stătea pe canapea, cu picioarele încrucișate, aproape relaxat. Da, cunoștea bine camera asta, se strecurase prin ea cum te strecori într-o pereche de pantaloni vechi și comozi. Poate că ar fi vorbit, dar Vanderhyde părea că vrea să fie primul care să-și exprime punctul de vedere.

— Charles mi-a povestit totul despre asta, inspectore Rebus. Bine, prin „totul", vreau să zic că mi-a povestit atât cât a socotit că e necesar să știu.

Charlie se uita încruntat la unchiul lui, care zâmbea, intuind încruntarea.

— I-am spus deja lui Charles că ar trebui să vorbească cu dumneata. Pare refractar. *Părea* refractar. Acum nu mai are de ales.

— Cum ați știut? întrebă Charlie, mult mai în elementul lui aici, se gândi Rebus, decât într-un adăpost mizerabil din Pilmuir.

— Ce să știu? spuse Rebus.

— Să știți unde să mă găsiți? Și despre unchiul Matthew?

— Ah, asta.

Rebus culese câteva scame invizibile de pe pantaloni.

— Eseul tău. Era pe birou. Ce convenabil, nu?

— Ce?

— Să scrii o lucrare despre ocultism având un magician în familie.

Vanderhyde chicoti.

— Nu sunt magician, inspectore. N-am fost niciodată. Cred că am întâlnit un singur vrăjitor, un adevărat magician, în toată viaţa mea. Şi chiar locuieşte prin zonă.

— Unchiule Matthew, îl întrerupse Charlie. Nu cred că inspectorul vrea să audă...

— Din contră, spuse Rebus. De asta sunt aici.

— Of, zise Charlie părând dezamăgit. Deci nu ca să mă arestaţi?

— Nu, deşi ai merita o scatoalcă serioasă pentru vânătaia pe care i-ai făcut-o lui Tracy.

— A meritat-o!

Vocea lui Charlie trăda teama, buza de jos îi tremura ca a unui copil.

— Ai lovit o femeie?

Vanderhyde părea îngrozit. Charlie privi direct spre el, apoi departe, ca şi când nu era în stare să înfrunte o privire care nu era acolo, care nici nu exista.

— Da, şuieră Charlie. Dar uite...

Trase în jos gulerul polo al pulovărului, dezvelindu-şi gâtul. Avea două zgârieturi adânci, rezultatul unor unghii înverşunate.

— Frumoase zgârieturi, comentă Rebus pentru bărbatul fără vedere. Tu te-ai ales cu zgârieturile, ea s-a ales cu un ochi vânăt. Bănuiesc că acest gât-pentru-gât e o replică în stilul ochi-pentru-ochi.

Vanderhyde chicoti din nou, aplecând bastonul uşor în faţă.

— Foarte bine, inspectore, zise el. Da, foarte bine. Acum...

Duse cana la buze şi suflă, apoi continuă:

— Ce putem face pentru dumneata?

— Am văzut numele dumneavoastră în lucrarea lui Charlie. Era o notă de subsol care explica citatul, având ca

sursă un interviu. M-am gândit că asta înseamnă că locuiți în zonă și sunteți destul de disponibil. Și pentru că nu erau prea mulți...

— ...Vanderhyde în cartea de telefon, termină bătrânul. Da, ați mai spus asta.

— Dar mi-ați răspuns deja la cele mai multe întrebări. În ceea ce privește legătura cu magia neagră, adică. Cu toate astea, aș vrea să clarific câteva lucruri cu nepotul dumneavoastră.

— Vreți să...? zise Vanderhyde ridicându-se deja în picioare.

Rebus făcu o mișcare spre el ca să-l oprească, apoi realiză că gestul era inutil. Totuși Vanderhyde se oprise, ca și când anticipase acțiunea.

— Nu, domnule, spuse Rebus în timp ce Vanderhyde se așeza din nou. O să dureze doar câteva minute.

Se întoarse spre Charlie, care era aproape scufundat în pernele moi și adânci ale canapelei.

— Așadar, Charlie, începu inspectorul, până acum te-am prins cu acuzațiile de hoție și complicitate la crimă. Ai ceva de comentat?

Rebus privea cu plăcere cum fața tânărului își pierdea culoarea dată de ceaiul cald și se transforma mai curând în cea de cocă crudă. Vanderhyde tresări, dar mai degrabă cu satisfacție decât cu îngrijorare. Charlie se uita de la un bărbat la celălalt, căutând ochi prietenoși. Ochii pe care-i întâlni erau orbi la scuzele lui.

— O să... o să...

— Da? întrebă imediat Rebus.

— O să mai fac niște ceai, zise Charlie, ca și când doar aceste cuvinte amărâte îi rămăseseră în vocabular.

Rebus rămase sprijinit pe spate, răbdător. Îl lăsă pe prostuţ să umple cana, să reumple ceainicul şi să fiarbă altă apă. Dar îşi primise răspunsurile. Îl făcuse pe Charlie să păleasca şi să transpire abundent şi îşi primise răspunsurile.

— Fife este întotdeauna atât de sumbru?

— Doar părţile mai pitoreşti. Restul nu-i chiar aşa de nasol.

Ofiţerul de la Protecţia animalelor îl călăuzea pe Brian Holmes de-a lungul unui câmp întunecat, întins, a cărui monotonie era întreruptă de un singur copac uscat. Sufla un vânt rece. Bărbatul de la Protecţia animalelor îl numise un *vânt eştic*. Holmes presupuse că acest *eştic* se traducea ca *estic* şi asta însemna că simţul geografic al individului era oarecum deformat, de vreme ce era clar că vântul bătea din vest.

Peisajul se dovedi înşelător. Aparent orizontal, terenul era de fapt înclinat. Urcară o pantă, nu abruptă, dar sesizabilă. Holmes îşi aminti de nişte dealuri aflate undeva prin Scoţia, numite *Electric Brae*, unde un fel de iluzie a perspectivei naturale te făcea să crezi că mergi în sus, când de fapt călătoreai în jos. Sau era invers? Oricum, nu credea că partenerul de drum era persoana potrivită pe care s-o întrebe.

Odată ajunşi în vârful pantei, Holmes văzu întreg peisajul întunecat, prăfos al şantierelor miniere dezafectate, apărate dinspre câmp cu o linie de copaci. Minele din jur erau toate închise încă din anii '60. Acum, banii apăruseră de nicăieri şi haldele care ardeau mocnit de-atâta timp fuseseră nivelate, conţinutul lor fiind folosit pentru a umple prăpăstiile lăsate de mineritul de suprafaţă. Clădirile propriu-zise ale minelor fuseseră dărâmate, terenul fusese dărâmate, ca şi când povestea mineritului în Fife nu existase niciodată.

Brian Holmes ştia bine lucrurile astea. Unchii lui fuseseră mineri. Poate nu lucraseră aici, dar, oricum, fuseseră pentru

el un izvor nesecat de informaţii şi anecdote legate de minerit. Brian pusese la păstrare fiecare detaliu de pe vremea când era copil.

— Sinistru, îşi zise, urmându-l pe ofiţerul de la Protecţia animalelor în jos, pe o pantă uşoară, înspre copaci, unde se afla un grup de şase bărbaţi, care se întoarseră când îi auziră apropiindu-se.

Holmes se prezentă ofiţerului în civil care părea mai în vârstă:

— Agent detectiv Brian Holmes, domnule.

Bărbatul zâmbi, dădu din cap, apoi făcu semn în direcţia unui bărbat mai tânăr. Toată lumea, cei în uniforme, cât şi cei în haine civile, chiar şi cei de la Protecţia animalelor, zâmbeau, savurând eroarea. Holmes simţi cum dintr-odată îi urcă sângele la cap şi rămase împietrit. Bărbatul tânăr îi văzu stânjeneala şi îi întinse mâna.

— Eu sunt sergentul detectiv Hendry, Brian. Câteodată eu conduc aici.

Cei din jur zâmbiră, şi Holmes zâmbi şi el de data asta.

— Scuze, domnule.

— De fapt, sunt flatat. Mă bucur că arăt atât de tânăr, şi că Harry pare aşa de bătrân.

Arătă cu capul spre bărbatul pe care Holmes îl crezuse ofiţer superior.

— Bine, Brian. O să-ţi spun exact ce le-am spus băieţilor. Avem o informaţie dintr-o sursă de încredere că aici va fi o luptă de câini în seara asta. E un loc retras, la un kilometru de drumul principal, doi kilometri de la cea mai apropiată casă. De-a dreptul perfect. Există o urmă de camioane de la drumul principal până aici, în acest loc. Pe aici vor veni, probabil, trei sau patru dubiţe cu câini şi apoi cine ştie câte maşini cu cei care pariază. Dacă vor fi cât pe stadion, cerem

întăriri. Nu ne deranjăm prea tare să înhăţăm suporterii, cât să prindem organizatorii. Umblă vorba că Davy Brightman este omul-cheie. E proprietarul câtorva centre de fier vechi în Kirkcaldy şi Methill. Ştim că are câţiva pitbulli şi credem că îi foloseşte pentru lupte.

Se auzi un pocnet la una dintre staţiile radio, apoi sunetul de apel. Detectivul Hendry răspunse.

— Aveţi un agent detectiv Holmes cu voi? se auzi în staţie.

Hendry se uită la Holmes şi îi întinse aparatul. Holmes nu putu decât să-şi ceară scuze din priviri.

— Detectiv Holmes la aparat.

— Detectiv Holmes, avem un mesaj pentru dumneavoastră.

— Daţi-i drumul, zise Holmes.

— E vorba de domnişoara Nell Stapleton...

Stând în sala de aşteptare a spitalului, în timp ce mânca ciocolată de la un automat, Rebus revedea în minte evenimentele zilei. Amintindu-şi incidentul cu Tracy, îşi simţi scrotul retrăgându-se într-un gest de autoconservare. Încă dureros. Ca o dublă hernie, nu că ar fi avut vreodată vreuna.

Dar după-amiaza fusese într-adevăr foarte interesantă. Vanderhyde fusese interesant. Iar Charlie, ei bine, Charlie ciripise ca o păsărică.

— Ce vreţi să ştiţi? spusese el, aducând ceaiul în camera de zi.

— Sunt interesat de timp, Charlie. Unchiul tău mi-a spus deja că nu este interesat de timp. Poate că pentru dumnealui nu contează, dar pentru poliţie contează. Mai ales într-un caz ca ăsta. Vezi tu, cronologia evenimentelor nu e chiar

perfectă în mintea mea. De aceea vreau s-o clarific dacă e posibil.

— În regulă, zise Charlie. Cum pot să ajut?

— Ai fost la Ronnie în noaptea aia?

— Da, o vreme.

— Şi ai plecat să cauţi o petrecere, nu?

— Exact.

— Lăsându-l pe Neil în casă cu Ronnie?

— Nu, el plecase deja.

— Nu ştiai, bineînţeles, că Neil e fratele lui Ronnie.

Expresia de surpriză de pe faţa lui Charlie părea autentică, dar Rebus ştia că e un actor desăvârşit, aşa că punea totul la îndoială acum.

— Nu, nu ştiam asta. Rahat, fratele lui! De ce nu ne-a spus?

— Eu şi Neil avem aceeaşi meserie, explică Rebus.

Charlie zâmbi şi clătină din cap. Vanderhyde se lăsă pe spate în fotoliu, meditând ca un jurat conştiincios la un proces.

— Aşa, continuă Rebus, Neil zice că a plecat destul de devreme. Ronnie nu avea chef de vorbă.

— Pot să bănuiesc de ce.

— De ce?

— Simplu. Tocmai ce marcase, nu-i aşa? Nu mai văzuse marfă de secole şi în sfârşit marcase.

Deodată Charlie îşi aduse aminte că unchiul lui în vârstă asculta şi se opri brusc, privind spre bătrân. Vanderhyde, subtil ca întotdeauna, păru că simte şi flutură regal mâna ca şi când ar fi spus: „Sunt de prea multă vreme pe planeta asta şi nu mai pot fi şocat."

— Cred că ai dreptate, îi spuse Rebus lui Charlie. Sută la sută. Aşadar, într-o casă goală, Ronnie se droghează. Drogurile îi sunt fatale. Când vine Tracy, îl găseşte în camera lui...

— Aşa spune ea, îl întrerupse Charlie.

Rebus îi acceptă scepticismul.

— Să presupunem pentru moment că aşa s-a întâmplat. El e mort sau aşa i se pare ei. Se panichează şi fuge afară. Perfect. Până aici e bine. Acum începe să devină neclar şi aici este etapa unde am nevoie de ajutorul tău, Charlie. După asta, cineva a mutat corpul lui Ronnie la parter. Nu ştiu de ce. Poate a fost doar o joacă prostească sau, aşa cum a spus succint domnul Vanderhyde, cineva încerca să tulbure apa. Oricum, la un moment dat apare un al doilea pachet de pulbere albă. Tracy văzuse doar unul...

Rebus îşi dădu seama că Charlie era pe cale să-l întrerupă din nou, aşa că adăugă:

— Sau cel puţin aşa spune ea. Aşadar, Ronnie a avut o doză şi şi-a injectat-o. Când a murit, corpul lui a ajuns la parter şi un alt pachet a apărut ca prin minune. Acest nou pachet conţine marfă bună, nu otrava pe care o folosise Ronnie. Şi, pe lângă toate astea, aparatul foto al lui Ronnie dispare, pentru a fi găsit mai târziu în bârlogul tău, Charlie, în camera ta, în punga ta de plastic negru.

Charlie nu se mai uita la Rebus. Privea spre pardoseală, la cană, la ceainic. Nu-şi ridică privirea nici când începu să vorbească.

— Da, eu l-am luat.

— Ai luat aparatul?

— Tocmai ce am spus asta, nu?

— Bine.

Vocea lui Rebus avea un ton neutru. Ruşinea mocnită a lui Charlie putea în orice clipă să se transforme în furie.

— Când l-ai luat?

— Păi, nu cred că m-am oprit ca să mă uit la ceas.

— Charles!

Vocea lui Vanderhyde era puternică, cuvântul ieşise din gura lui ca o muşcătură. Charlie îl înţelese imediat. Se îndreptă de spate, redus la un fel de frică din copilărie faţă de această creatură impozantă, unchiul său, magicianul.

Rebus îşi drese vocea. Gustul de Earl Grey persista pe limbă.

— Era cineva în casă atunci când te-ai întors?

— Nu. Adică, da, dacă îl socoteşti pe Ronnie.

— Era la etaj sau jos?

— Era în capul scărilor, de fapt. Întins acolo, ca şi când ar fi vrut să coboare. Credeam că era drogat. Dar nu arăta bine. Vreau să zic, atunci când cineva doarme, se vede că se mai mişcă oarecum. Dar Ronnie era... rigid. Avea pielea rece, umedă.

— Şi era în capătul scărilor?

— Da.

— Şi ce ai făcut atunci?

— Păi, mi-am dat seama că e mort. Şi era ca şi când visam. Sună prosteşte, dar chiar aşa a fost. Ştiu că am păşit peste trupul lui. M-am dus în camera lui Ronnie.

— Borcanul cu seringi era acolo?

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu contează. Mai departe.

— Păi, ştiam că atunci când s-ar fi întors Tracy...

— Da?

— Dumnezeule, asta o să mă facă să par un monstru.

— Ce anume?

— Păi, ştiam că atunci când s-ar fi întors, Tracy ar fi văzut că Ronnie era mort şi ar fi pus mâna pe lucrurile lui. Ştiam că aşa ar fi făcut, o simţeam. Aşa că am luat ceea ce am crezut că şi-ar fi dorit Ronnie să am.

— Deci din motive sentimentale? întrebă maliţios Rebus.

— Nu chiar, recunoscu Charlie.

Deodată, lui Rebus îi trecu prin minte un gând îngheţat: „Merge prea uşor."

— Era singurul obiect al lui Ronnie care valora ceva bani.

Inspectorul încuviinţă. Da, aşa mai merge. Nu că Charlie s-ar fi aruncat la câteva grăunţe. Se putea baza oricând pe unchiul Matthew. Dar era vorba de natura ilicită a acţiunii care-l atrăgea. Ceva ce Ronnie ar fi vrut ca el să aibă. O ocazie.

— Deci ai săltat aparatul? întrebă Rebus.

Charlie confirmă din cap.

— Apoi ai plecat?

— M-am dus direct la adăpostul meu. Cineva a zis că Tracy trecuse să mă caute. Mi-a spus că era panicată. Deci am bănuit că deja ştia despre Ronnie.

— Şi nu fugise cu aparatul. În loc de asta venise să te caute.

— Da.

Charlie aproape că părea cuprins de regrete. Aproape. Rebus se întreba ce avea de-a face Vanderhyde cu toate astea.

— Şi acest nume, Hyde, îţi spune ceva?

— Un personaj al lui Robert Louis Stevenson.

— În afară de asta.

Charlie ridică din umeri.

— Dar cineva numit Edward?

— Un personaj al lui Robert Louis Stevenson.

— Nu înţeleg.

— Scuze, glumeam. Edward este numele de botez al lui Hyde în *Jekyll şi Hyde*. Nu, nu ştiu pe nimeni cu numele Edward.

— În regulă. Vrei să ştii ceva, Charlie?

— Ce?

Rebus se uită la Vanderhyde, care stătea impasibil.

— De fapt, cred că unchiul tău știe deja ce-am de gând să spun.

Vanderhyde zâmbi.

— Într-adevăr. Corectați-mă dacă greșesc, inspectore Rebus, dar erați pe cale să spuneți că, având în vedere faptul că trupul tânărului a fost mutat din dormitor către scări, puteți să presupuneți că persoana care a mutat cadavrul era de fapt în casă atunci când a sosit Charlie.

Lui Charlie îi căzu falca. Rebus nu fusese niciodată martor la o asemenea reacție în viața reală.

— Corect, spuse el. Aș zice că ești norocos, Charlie. Cred că cineva muta corpul la parter și te-a auzit când ai sosit. Atunci s-a ascuns într-una dintre celelalte camere, poate chiar în baia aia împuțită, până ai plecat. A fost în casă tot timpul cât ai fost și tu.

Charlie înghiți în sec. Închise gura. Apoi își ascunse fața în mâini și începu să plângă. Nu chiar în tăcere, așa că unchiul lui își dădu seama ce se întâmplă și zâmbi, dând din cap spre Rebus.

Rebus terminase ciocolata. Avusese un gust de antiseptic, aceeași aromă puternică a culoarului de afară, a secțiilor și a acestei săli de așteptare, unde fețe îngrijorate stăteau ascunse în spatele revistelor vechi și încercau să se concentreze la ceea ce citeau mai mult de o secundă sau două. Ușa se deschise și Holmes intră, părând stresat și extenuat. Parcursese cu mașina patruzeci de minute în care trăise mental cele mai negre temeri și rezultatul îi era întipărit pe față. Rebus știa că avea nevoie urgentă de veşti bune.

— E bine. Poți s-o vezi când vrei. O s-o țină peste noapte aici, fără vreun motiv serios, și are nasul rupt.

— Nasul rupt?

— Asta-i tot. N-are nicio comoţie, nici vedere înceţoşată. Doar un biet nas rupt, blestemul boxerilor fără mănuşi.

Rebus crezu pentru o clipă că Holmes se va simţi jignit de uşurinţa cu care-i vorbea. Dar apoi uşurarea inundă faţa tânărului şi zâmbi, umerii i se relaxară, capul i se lăsă puţin ca într-o stare de revenire la normal, o stare bine-venită.

— Deci, spuse Rebus, vrei s-o vezi?

— Da.

— Haide, te duc eu.

Puse o mână pe umărul lui Holmes şi-l conduse spre uşă.

— Dar cum de aţi ştiut? întrebă Holmes în timp ce mergeau pe culoar.

— Să ştiu ce?

— Să ştiţi că era Nell? Să ştiţi despre Nell şi mine?

— Ei bine, eşti detectiv, Brian. Gândeşte-te un pic.

Rebus putea vedea cum mintea lui Holmes rezolvă un puzzle. Spera ca procesul să fie unul terapeutic. În cele din urmă, Holmes vorbi.

— Nell nu are familie, deci a cerut să vin eu.

— Păi da, a scris un mesaj pe hârtie. Din cauza nasului rupt e greu să înţelegi ce spune.

Holmes încuviinţă încetişor.

— Dar nu puteam fi localizat şi aţi fost întrebat dacă ştiţi unde sunt.

— Pe aproape. Foarte bine. Apropo, cum a fost în Fife? Merg acolo doar o dată pe an.

„28 aprilie", se gândi.

— Fife? A fost bine. A trebuit să plec înainte de razie. Păcat. Şi nu cred că am impresionat prea tare echipa din care se presupunea că făceam parte.

— Cine s-a ocupat de operaţiune?

— Un sergent-detectiv tânăr, Hendry.

Rebus dădu din cap.

— Îl cunosc. Sunt surprins că tu nu-l ştiai măcar după reputaţie.

Holmes ridică din umeri.

— Sper doar să-i înhaţe pe ticăloşii ăia.

Rebus se oprise în faţa uşii unei rezerve.

— Aici? întrebă Holmes.

Rebus încuviinţă.

— Vrei să intru cu tine?

Holmes îşi fixă superiorul cu o privire în care se citea recunoştinţa, apoi clătină din cap.

— Nu, e în regulă. N-o să stau mult dacă doarme. Totuşi, un ultim lucru?

— Da?

— Cine e vinovat?

Cine e vinovat. Asta era cel mai greu de înţeles. Mergând înapoi de-a lungul culoarului, Rebus îşi aminti figura umflată a lui Nell, neputinţa din ochii ei când încercase să vorbească şi nu reuşise. Făcuse semn că vrea ceva pe care să scrie. El scosese un carnet din buzunar şi-i întinsese un pix. Apoi ea scrisese cu furie un minut întreg. Rebus se opri acum şi scoase carneţelul, citindu-l deja pentru a patra sau a cincea oară în acea seară.

Lucram în bibliotecă. O femeie a încercat să forţeze intrarea în clădire, trecând de gardian. Vorbiţi cu el dacă vreţi să verificaţi. Apoi femeia m-a pocnit în faţă. Încercam să o ajut, să o calmez. Probabil a crezut că vreau s-o opresc. Dar nu asta făceam. Încercam să o ajut. Era fata din fotografie, fotografia nud pe care o avea Brian în servietă seara trecută la local. Eraţi acolo, nu-i aşa,

în acelaşi local ca şi noi? N-a fost greu să vă vedem – locul era pustiu, doar. Unde-i Brian? Pe afară vânând alte poze porcoase pentru dumneavoastră, inspectore?

Rebus zâmbea acum, la fel cum zâmbise atunci. Avea curaj tipa asta. O plăcea, cu faţa ei bandajată, cu ochii învineţiţi. Îi amintea mult de Gill.

Aşadar, Tracy lăsa în urma ei o dâră lipicioasă ca de melc, presărată cu incidente nefericite. Fusese doar la plesneală sau exista un motiv real pentru vizita sa la Biblioteca Universităţii? Rebus se sprijini de peretele coridorului. Dumnezeule, ce zi! Se presupunea că era într-o perioadă de pauză la serviciu. Se presupunea că era în perioada de pus în ordine cazurile neterminate înainte de a începe în forţă campania antidrog. Se presupunea, Dumnezeule, că lua lucrurile mai uşor. Aşa ar fi trebuit să fie.

Uşile salonului se închiseră basculând, anunţându-i prezenţa lui Brian Holmes pe coridor. Holmes părea să nu ştie încotro să se îndrepte, apoi îşi observă superiorul şi străbătu vioi holul. Rebus nu era încă sigur dacă Holmes era de nepreţuit sau doar o obligaţie pentru el. Putea fi ambele lucruri în acelaşi timp?

— E bine? întrebă el cu politicos.

— Da. Cred că da. E trează. Cu toate că faţa ei arată cam rău.

— Doar vânătăi. Nasul o să se vindece. Nici n-o să ştii că a fost rupt.

— Da, asta spunea şi Nell.

— Vorbeşte? Asta-i bine.

— Mi-a spus şi cine a făcut asta.

Holmes se uită la Rebus, care-şi feri privirea.

— Despre ce e vorba? Ce treabă are Nell cu asta?

— Niciuna, din câte știu. S-a întâmplat să fie în locul nepotrivit și așa mai departe. Pune-o pe seama coincidenței.

— Coincidență? E un cuvânt frumos și convenabil. Pune-o pe seama coincidenței și apoi poți să uiți totul, nu-i așa? Nu știu care e jocul tău, Rebus, dar nu-l mai joc de acum înainte.

Holmes se întoarse cu spatele la el și plecă hotărât pe hol. Rebus ar fi vrut să-l avertizeze că nu exista nicio ieșire la acel capăt al clădirii, dar Holmes n-avea nevoie acum de informația asta. Avea nevoie de un pic de timp, de o pauză. La fel și Rebus, pentru că trebuia să se gândească. Secția părea cel mai bun loc pentru asta.

Rebus reuși cu greu să urce scările până la birou. Stătea la masă de zece minute când pofta de un ceai îl făcu să se întindă spre telefon. Apoi se lăsă pe spate, ținând în mână o foaie de hârtie pe care încercase să ordoneze informațiile despre caz. Îngheță la gândul că totul ar putea fi o pierdere de timp și efort. Un posibil juriu ar trebui să lucreze din greu pentru a găsi o urmă de infracțiune în toate astea. Nu exista nicio sugestie că Ronnie nu se injectase singur. Cu toate astea, fusese privat de reaprovizionare, în ciuda faptului că nu exista vreo criză de droguri în oraș și cineva îi mutase cadavrul și lăsase în urmă un pachet cu heroină bună, sperând, probabil, că va fi testată, găsită curată și astfel s-ar înregistra moartea accidentală: un simplu caz de supradoză. Dar fusese depistată otrava de șobolani.

Rebus se uita la hârtie. Deja prea mulți de „poate", prea multe presupuneri. Poate că încadrarea nu fusese bună. „Așadar, mai fă o tură, John, și ia-o de la început."

De ce s-ar fi dat cineva peste cap să-l omoare pe Ronnie? Până la urmă, săracul vagabond s-ar fi omorât singur. Ronnie fusese ahtiat după o doză, apoi primise una, dar ar fi trebuit

să ştie că marfa era prea puţin pură. Deci, fără îndoială, a ştiut că persoana care-l aproviziona îl dorea mort. Dar a luat-o oricum... Nu, privind lucrurile aşa, e şi mai lipsit de sens. De la început.

De ce l-ar fi vrut cineva pe Ronnie mort? Erau câteva răspunsuri evidente. Pentru că ştia ceva ce nu ar fi trebuit să ştie. Pentru că deţinea ceva ce nu ar fi trebuit să deţină. Pentru că nu deţinea ceva ce ar fi trebuit. Care era răspunsul corect? Rebus nu ştia. Se părea că nimeni nu ştia. Imaginea de ansamblu era tot lipsită de sens.

O bătaie în uşă, care apoi se deschise împinsă de un agent care aducea o cană de ceai. Agentul era Harry Todd. Rebus îl recunoscu.

— Eşti mereu prin preajmă, băiete.

— Da, domnule, zise Todd, aşezând ceaiul pe un colţ al biroului, singurii zece centimetri pătraţi vizibili dintr-o suprafaţă acoperită cu hârţoage.

— E o noapte liniştită?

— Obişnuită, domnule. Câţiva beţivi. Vreo două intrări prin efracţie. Un accident urât lângă docuri.

Rebus dădu din cap, întinzându-se după ceai.

— Cunoşti un agent pe nume Neil McGrath?

Ridicând cana, Rebus îl fixă pe Todd, care începu să roşească.

— Da, domnule, zise el. Îl cunosc.

— Mm-hm...

Rebus gusta ceaiul, ca şi când savura aroma laptelului şi a apei fierbinţi.

— Ţi-a zis să stai cu ochii pe mine, nu-i aşa?

— Domnule?

— Dacă se întâmplă să-l vezi, Todd, spune-i că totul este în regulă.

— Da, domnule, zise Todd şi se întoarse să plece.

— Ah, şi Todd?

— Da, domnule?

— Nu vreau să te mai văd prin preajmă, ai înţeles?

— Da, domnule.

Todd era clar descurajat. Ajuns în faţa uşii se opri, ca şi cum îi venise brusc o idee de a se da bine pe lângă superiorul său. Zâmbind, se întoarse din nou spre Rebus.

— Aţi auzit despre acţiunea care a avut loc în Fife, domnule?

— Ce acţiune?

Rebus părea neinteresat.

— Luptele de câini, domnule.

Rebus se străduia din greu să pară impasibil.

— Au oprit desfăşurarea unor lupte de câini. Ştiţi pe cine au arestat?

— Malcolm Rifkind? ghici Rebus.

Asta îl dezumflă total pe Todd. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Nu, domnule, zise el, întorcându-se să plece.

Rebus îşi pierdu răbdarea.

— Atunci pe cine? izbucni el.

— DJ-ul ăla, Calum McCallum, zise Todd, închizând uşa după el.

Rebus se holbă la uşă timp de cinci secunde înainte să-i pice fisa: Calum McCallum... Iubitul lui Gill Templer!

Rebus îşi înălţă capul şi lăsă să-i scape un răget, un amestec între un hohot de râs şi un soi de strigăt de victorie. Când se opri din râs şi îşi şterse ochii cu o batistă, se uită spre uşă şi văzu că era deschisă. Cineva stătea în prag, privindu-i reprezentaţia cu o expresie confuză pe faţă.

Gill Templer.

Rebus se uită la ceas. Era aproape ora 1.00 noaptea.

— Lucrezi în schimbul trei, Gill? spuse el ca să-şi mascheze surprinderea.

— Presupun că ai aflat, zise ea, ignorându-i remarca.

— Ce să aflu?

Gill intră, împinse pe jos nişte hârţoage de pe un scaun şi se aşeză, părând extenuată. Rebus se uită la hârtiile căzute pe podea.

— Oricum vine cineva să facă curat aici de dimineaţă, spuse el.

Apoi adăugă:

— Am aflat.

— De asta urlai aşa?

— Oh, aia.

Rebus încercă să reducă importanţa reacţiei lui, dar îşi simţi obrajii arzând.

— Nu, spuse el, aia era doar ceva... ei bine, altceva...

— Nu sună prea convingător, Rebus, ticălosule.

Avea o voce obosită. Rebus ar fi vrut s-o ajute, să-i spună că arată bine sau ceva de genul ăsta. Dar nu ar fi fost adevărat şi Gill s-ar fi uitat urât la el. Aşa că renunţă la idee. Părea istovită, părea nedormită şi fără niciun pic de entuziasm. Tocmai îi fusese încuiat întregul univers într-o celulă undeva în Fife. Probabil că îl fotografiaseră şi îl amprentaseră deja, gata să trimită actele mai departe. Viaţa ei, Calum McCallum.

Viaţa era plină de surprize.

— Ce pot să fac pentru tine?

Ea privi în sus spre el, studiindu-i faţa ca şi când nu ar fi fost sigură cine este şi ce caută aici. Apoi se dezmetici cu un tremur al umerilor.

— Sună banal, dar chiar treceam pe aici. Am fost la cantină pentru o cafea înainte să merg acasă şi atunci am auzit...

Ea se cutremură din nou, un fior care ascundea multe sentimente. Rebus îşi dădea seama cât de fragilă este. Spera să nu se rupă-n bucăţi.

— Am auzit veste despre Calum. Cum a putut să-mi facă asta, aşa ceva? Să ţină un secret ca ăsta? Vreau să zic, care este distracţia să te uiţi la câini sfâşiindu-se între ei...

— Ar trebui să-l întrebi personal, Gill. Să-ţi mai aduc nişte cafea?

— Isuse, nu, şi aşa îmi va fi destul de greu să adorm. Îţi spun totuşi ce aş vrea, dacă nu e prea mare bătaie de cap pentru tine.

— Spune.

— Să mă duci acasă.

Rebus deja încuviinţa din cap.

— Şi o îmbrăţişare.

Rebus se ridică încet, îşi îmbrăcă haina, puse stiloul şi foaia de hârtie în buzunar şi se duse în mijlocul încăperii. Gill se ridică în picioare şi, înconjuraţi de rapoarte încă necitite, acte încă nesemnate, statistici ale arestărilor şi toate celelalte, se îmbrăţişară strâns. Ea îşi îngropă capul în umărul lui. Rebus, fixând cu privirea uşa închisă, îşi odihni obrazul pe gâtul femeii, masând-o pe umăr cu o mână, bătând-o uşor pe spate cu cealaltă. Într-un târziu, Gill se retrase, întâi capul, apoi pieptul, dar îşi lăsă mâinile pe pe pieptul lui. Avea ochii umezi, dar momentul îmbrăţişării trecuse. Se simţea un pic mai bine.

— Mulţumesc, îi spuse.

— Aveam şi eu nevoie de asta, la fel de mult ca tine, zise Rebus. Haide, te duc acasă.

VINERI

Se părea că toţi locuitorii ei o duceau bine şi, în acelaşi timp, erau dornici de înavuţire, astfel că se întreceau afişând, cu dichis, belşugul câştigurilor.

Cineva bătea la uşă. O bătaie autoritară, folosind vechiul ciocănel de aramă pe care nu-l curăţase niciodată. Rebus deschise ochii. Soarele se strecura în camera de zi, iar discul din pick-up se rotea în gol. Altă noapte petrecută în fotoliu, complet îmbrăcat. Ar fi putut foarte bine să-şi vândă salteaua din dormitor. Ar cumpăra cineva o saltea fără rama patului?

Ciocăneală cioc-cioc din nou. Calm deocamdată. Aşteptând să răspundă. Cu ochii mijiţi, Rebus îşi băgă cămaşa în pantaloni şi traversă camera de zi spre uşa de la intrare. La urma urmei, nu se simţea prea rău. Fără amorţeală, fără dureri de gât. Un spălat şi un bărbierit şi chiar s-ar simţi ca nou.

Deschise uşa chiar când Holmes era gata să bată din nou.

— Brian.

Rebus părea sincer încântat.

— 'Neaţa. Pot să intru?

— Sigur. Nell este bine?

— Am telefonat de dimineaţă. A zis că a avut o noapte liniştită.

Rebus îl conduse spre bucătărie. Holmes îşi imaginase un apartament care mirosea a bere şi ţigări, ca un hogeac tipic de burlac. De fapt, era mai îngrijit decât se aşteptase,

mobilat cu oarecare gust. Avea o mulțime de cărți. Rebus nu-i păruse niciodată a fi genul de om pasioant de lectură. Dar unele dintre volume păreau noi. Poate fuseseră cumpărate pentru a fi citite într-un weekend plictisitor și ploios – weekend care nu sosise niciodată.

Rebus făcu un semn vag spre ibric și cești.

— Nu vrei să ne faci niște cafea? Mă duc să fac rapid un duș.

— Bine.

Holmes se gândi că veștile mai puteau aștepta. Măcar până când Rebus se trezea de-a binelea. Căută în zadar niște cafea instant, dar găsi într-un dulap un pachet vidat de cafea măcinată, expirată de câteva luni. Îl desfăcu și aruncă câteva linguri în ibric în timp ce apa dădea în clocot. Dinspre baie se auzea sunetul apei curgând și murmurul înfundat al unui radio. Voci. Un talk-show, poate.

În timp ce Rebus era în baie, Holmes profită de prilej pentru a da o raită prin apartament. Camera de zi era imensă, cu tavanul înalt încadrat de cornișe. Holmes simți o înțepătură de gelozie. El nu și-ar fi permis niciodată să-și cumpere o casă ca asta. Își căuta ceva în Easter Road sau Gorgie, lângă stadioane – Hibs și Hearts. Își permitea un apartament în oricare dintre aceste două zone, un apartament nu foarte mare, tot cu trei dormitoare. Dar camerele erau mici, cartierele erau rău famate. Nu era snob. E, la dracu', ba era. Își dorea să trăiască în *New Town*, în Dean Village, aici în Marchmont, unde studenții filozofau de zor în cafenele drăguțe.

Se duse la pick-up și ridică acul ca să vadă discul dinăuntru. Era un album de jazz. Părea vechi și nu-i găsi nicicum coperta. Sunetele din baie se opriseră. Se întoarse tiptil în bucătărie și găsi o strecurătoare în sertarul cu tacâmuri. Strecură zațul

şi turnă cafeaua în două căni. Rebus intră în cameră înfăşurat într-un prosop de baie, frecându-şi părul ud. Trebuia să slăbească sau să-şi mai lucreze corpul. Pieptul începuse să-i atârne, palid ca un cadavru.

Luă o cană şi sorbi.

— Mmm. Cafea adevărată.

— Am găsit-o în dulap. N-am găsit, în schimb, laptele.

— Nu contează. E bună. Zici că ai găsit-o în dulap? Detectiv te facem! Mă duc să mă îmbrac.'

Şi dispăru din nou, doar câteva minute de data asta. Reveni îmbrăcat cu nişte haine curate, dar necălcate. Holmes observă că, deşi în bucătărie exista un racord pentru maşina de spălat, aceasta lipsea. Rebus păru că-i citeşte gândurile.

— Nevastă-mea a luat-o când a plecat. A luat o groază de lucruri. D-aia e cam dezolant.

— N-arată dezolant. Pare mai aerisit.

Rebus zâmbi.

— Hai în camera de zi.

Rebus îi făcu semn lui Holmes să ia loc, apoi se aşeză şi el.

— Văd că ai fost deja aici.

Holmes îl privi surprins. Prins cu mâţa-n sac. Îşi aminti că ridicase acul de la pick-up.

— Da, recunoscu el.

— Mă bucur, spuse Rebus. Chiar aşa, detectiv te facem, Brian.

Holmes nu-şi dădea seama dacă Rebus îl lăuda sau îşi bătea joc de el. Dar nu-şi mai bătu capul cu asta.

— E ceva ce cred că aţi vrea să ştiţi.

— Ştiu deja, spuse Rebus. Scuze că-ţi stric surpriza, dar am fost la secţie azi-noapte târziu şi mi-a zis cineva.

— Noaptea trecută?

Holmes nu mai înțelegea nimic.

— Dar au găsit cadavrul abia azi dimineață.

— Cadavrul? Vrei să zici că e mort?

— Da. Sinucidere.

— Doamna... biata Gill.

— Gill?

— Gill Templer. Se vedea cu el.

— Inspectorul Templer? întrebă Holmes șocat. Credeam că se vede cu DJ-ul ăla.

Acum Rebus era cel nedumerit.

— Nu despre asta vorbim?

— Nu, zise Holmes.

Deci putea încă să-l surprindă. Se simți cu adevărat ușurat.

— Atunci despre *cine* vorbim? întrebă Rebus, din ce în ce mai îngrozit. Cine s-a sinucis?

— James Carew.

— Carew?

— Da. A fost găsit în apartamentul lui azi dimineață. Supradoză, se pare.

— Supradoză de ce?

— Nu știu. Niște pastile.

Rebus era șocat. Își aminti expresia de pe fața lui Carew în noaptea în care îl văzuse pe vârful Calton Hill.

— Drace, spuse el. Voiam să vorbesc ceva cu el.

— Mă întrebam... zise Holmes.

— Ce?

— Bănuiesc că n-ați apucat să-l rugați să-mi găsească un apartament.

— Nu, spuse Rebus. N-am mai apucat.

— Glumeam, zise Holmes, realizând că Rebus crezuse că vorbește serios. Erați prieteni? Vreau să zic, știu că ați luat prânzul împreună, dar nu mi-am dat seama...

— A lăsat vreo scrisoare de adio?

— Nu ştiu.

— Ei bine, cine ar putea să ştie?

Holmes se gândi o clipă.

— Cred că inspectorul McCall era la locul crimei.

— În regulă, să mergem, zise Rebus ridicându-se.

— Şi cafeaua?

— Dă-o-n mă-sa! Vreau să-l văd pe Tony McCall.

— Ce spuneaţi despre Calum McCallum? întrebă Holmes, ridicându-se şi el.

— Vrei să zici că n-ai auzit?

Holmes clătină din cap.

— Îţi spun pe drum.

Rebus îşi luă haina grăbit şi îşi scoase cheile să închidă uşa de la intrare. Holmes se întrebă despre ce secret era vorba. Ce făcuse Calum McCallum? Dumnezeule, ura oamenii secretoşi!

Rebus citi biletul în dormitorul lui Carew. Fusese scris elegant cu un stilou adevărat, cu peniţă, dar într-unul sau două dintre cuvinte se citea în mod evident groaza, fiindcă literele erau tremurate, iar mâzgălelile trădau faptul că încercase de mai multe ori. Hârtia era de bună calitate, groasă şi cu filigran. Automobilul V12 era în garajul din spatele locuinţei. Apartamentul în sine era fabulos, un muzeu de piese art deco, pictură modernă şi ediţii princeps valoroase, închise în spatele vitrinelor.

Exact opusul casei lui Vanderhyde, îşi zise Rebus în timp ce admira locuinţa. Apoi McCall îi arătase scrisoarea de adio. „Poate că păcătuiesc ca nimeni altul, dar şi sufăr ca nimeni altul." Ăsta era vreun citat de undeva? În mod cert, suna cam pretenţios pentru un bilet de sinucidere. Trebuie să fi scris mai multe variante până să fi fost mulţumit. Trebuia să

fie exact, trebuia să fie perfect. „Într-o zi poate vei ajunge să înveți ce-i bine și ce-i rău în asta." Rebus n-avea nevoie să scormonească prea adânc. Citind notița, avea sentimentul profund că vorbele lui Carew îi erau direct adresate, că se refereau la lucruri pe care doar Rebus le-ar fi putut înțelege cu adevărat.

— O scrisoare de adio destul de stranie, zise McCall.

— Da, spuse Rebus.

— V-ați întâlnit recent, nu-i așa? Mi-amintesc că ai pomenit. Părea în regulă atunci? Adică, nu era deprimat sau ceva?

— L-am mai văzut de atunci.

— A, da?

— Pe la Calton Hill, acum câteva nopți. Era în mașina lui.

— Aha, mormăi McCall. Totul începe să capete sens.

Rebus îi întinse înapoi biletul și se îndreptă spre pat. Așternuturile erau în dezordine. Pe noptieră erau aranjate trei flacoane goale de pastile, iar pe jos zăcea o sticlă goală de coniac.

— Omu' a dat colțul cu stil, zise McCall, punând biletul în buzunar. A bifat și câteva sticle de vin înainte.

— Da, le-am văzut în camera de zi. Lafite din '61. Ceva ce păstrezi pentru ocazii speciale.

— Mai special de atât nu se poate, John.

Auziră zgomot de pași din spatele lor. Era Fermierul Watson cu răsuflarea tăiată de la urcatul scărilor.

— Chestia asta e a naibii de neplăcută, zise el. Unul dintre oamenii cheie din campania noastră o mierlește, și nu oricum, ci din cauza unei supradoze. Ei, ce-o să zică lumea?

— Neplăcut, domnule, replică Rebus. Exact cum ați spus.

— Ba bine că nu.

Watson arătă cu degetul spre Rebus.

— Depinde de tine, John, să te asiguri că presa n-o să se înfrupte din scandalul ăsta sau din noi.

— Da, domnule.

Watson îşi întoarse privirea spre pat.

— La dracu', păcat, era un om aşa de cumsecade. Oare ce-o fi fost în capul lui? Vreau să zic, uită-te la casa asta. Avea şi o proprietate pe una dintre insule. Propria lui afacere. Maşină scumpă. Lucruri la care noi putem doar să visăm. Te pune pe gânduri, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Bine.

Watson aruncă o ultimă privire spre pat, apoi îl bătu pe umăr pe Rebus.

— Contez pe tine, John.

— Da, domnule.

McCall şi Rebus îşi priviră superiorul plecând.

— Futu-i mama mă-sii, murmură McCall. Nici măcar nu s-a uitat la mine, nici măcar o dată. Ca şi când nici nu eram aici.

— Ar trebui să mulţumeşti stelei tale norocoase, Tony. Ce n-aş da să fiu şi eu invizibil...

Bărbaţii îşi zâmbiră unul altuia.

— Gata, ai văzut destul? întrebă McCall.

— Mai dau o tură. Apoi te las în pace.

— Cum vrei, John. Un lucru mai zi-mi.

— Ce?

— Ce dracu' făceai pe Calton Hill în creierii nopţii?

— Nu întreba, spuse Rebus aruncându-i o bezea în timp ce se îndrepta spre camera de zi.

Desigur, pe plan local, ambele întâmplări aveau să devină subiecte de ştiri. Nu puteau fi trecute cu vederea. Posturilor de radio şi ziarelor avea să le fie greu să decidă care titlu merita mai multă atenţie: „DJ arestat la lupte ilegale de câini" sau „Sinucidere şocantă a unui important agent

imobiliar." Mă rog, titluri de genul ăsta. Lui Jim Stevens i-ar fi plăcut la nebunie, doar că Jim Stevens era la Londra şi căsătorit, după câte se părea, cu o fată care avea jumătate din vârsta lui.

Rebus admira tipul ăsta de manevră periculoasă. Dar nu avea niciun pic de admiraţie pentru James Carew, absolut niciuna. Watson avea dreptate cel puţin într-o privinţă: Carew avusese tot ce-şi putea dori şi părea greu de crezut că s-ar fi sinucis doar pentru că fusese văzut de un poliţist pe Calton Hill. Poate că ăsta a fost unul dintre motive, dar trebuia să mai fie şi altul. Ceva legat, probabil, de apartament sau de birourile Bowyer Carew de pe George Street.

James Carew avea o mulţime de cărţi. Rebus le analiză rapid şi văzu că majoritatea erau scumpe, titluri impresionante, dar necitite, cotoarele troznind ca şi cum ar fi fost deschise pentru prima dată. Partea din dreapta sus a bibliotecii avea câteva titluri care îl interesară mai mult decât altele. Volume de Genet şi Alexander Trocchi, exemplare din romanul *Maurice* al lui Foster şi chiar *Ultima ieşire din Brooklyn*. Poeme de Walt Whitman, textul din *Trilogia Torţei*. Gusturi amestecate, predominant gay. Nimic rău în asta. Dar poziţia lor pe rafturi – dreapta sus şi separate de celelalte volume – îl făcură pe Rebus să-l bănuiască pe Carew că era ruşinat de el însuşi. N-avea niciun motiv, nu în vremurile astea...

Pe cine încerca să păcălească? SIDA împinsese homosexualitatea în cele mai întunecate unghere ale societăţii şi, făcând din adevăr un secret, Carew devenise victima sentimentului de ruşine şi, de aceea, vulnerabil în faţa oricărui tip de şantaj.

Da, şantaj. Sinucigaşii erau câteodată victime ale şantajului, incapabili să găsească altă soluţie de scăpare. Poate

dacă ar găsi vreo dovadă, o scrisoare sau o notiţă sau ceva... *Orice*. Rebus voia să-şi dovedească lui însuşi că nu era complet paranoic.

Atunci a găsit-o.

Într-un sertar. Un sertar încuiat, desigur, dar cheia era în buzunarul lui Carew. Murise în pijama, iar restul hainelor nu fuseseră ridicate odată cu cadavrul. Rebus luă cheia din dormitor şi se îndreptă spre masa de scris din camera de zi. Un birou splendid, antic cu siguranţă, atât de mic încât abia puteai pune pe el o foaie A4 şi-un cot. Ceea ce odinioară fusese o piesă de mobilier folositoare devenise acum o simplă piesă decorativă în casa unui bărbat bogat. Rebus deschise sertarul cu grijă şi scoase un jurnal legat în piele. Fiecare zi avea o pagină, iar paginile erau uriaşe. Nu era o agendă pentru întâlniri, n-ar fi fost îngropată în sertar aşa. Aşadar, era vorba de un jurnal personal. Hulpav, Rebus se repezi să-l deschidă. Dezamăgirea îl lovi pe loc. Majoritatea paginilor erau goale. Câte un rând sau două mâzgălite în creion era tot ce putea găsi.

Rebus înjură.

„În regulă, John. Tot e mai bine decât nimic." Se opri la una dintre pagini care avea ceva scris pe ea. Urma creionului era slabă, scrisă subţire. „Jerry, 16.00." O simplă întâlnire. Rebus sări la ziua în care luaseră prânzul la The Eyrie. Pagina era albă. Bine. Deci astea nu erau întâlniri de afaceri. Nu erau prea multe. Rebus era convins că jurnalul lui Carew de la birou trebuie să fi fost îndesat. Ăsta arăta mai degrabă a agendă personală.

„Lindsay, 6.30."

„Marks, 11.00."

Cam devreme pentru o întâlnire şi apoi, ce-i cu numele „Marks"? Doi tipi, amândoi cu numele de Mark? Ori unul

singur cu porecla Marks? Poate chiar magazinul universal Marks and Spencer? Celelalte nume – Jerry, Lindsay – erau androgine şi anonime. Avea nevoie de un număr de telefon, de o adresă.

Dădu altă pagină. Şi trebui să citească de două ori ce era scris acolo. Atinse cu degetul conturul literelor.

„Hyde, 22.00."

Hyde. Ce-i spusese Ronnie lui Tracy în noaptea în care el murise? „Ascunde-te, el e pe urmele mele." Da, şi James îi dăduse numele: nu *hide*, ci *H-y-d-e*.

Hyde!

Rebus chicoti. Aici era o legătură, deşi una vagă. Mulţumesc. O legătură între Ronnie şi James Carew. Ceva mai mult decât o oarecare tranzaţie pe Calton Hill. Un nume. Se repezi să citească şi celelalte pagini. Mai erau trei referiri la Hyde, întotdeauna seara târziu (atunci când Calton Hill îşi începea activitatea), întotdeauna într-o vineri. Uneori a doua vineri din lună, uneori a treia. Patru însemnări în jumătate de an.

— Ai găsit ceva?

Era McCall, aplecându-se curios peste umărul lui Rebus.

— Da, spuse Rebus.

Apoi se răzgândi.

— Nu, nu prea, Tony. Doar un jurnal prăfuit, dar pederastul n-avea stofă de scriitor.

McCall îl aprobă şi se îndepărtă. Era mai interesat de combina hi-fi.

— Individul avea gust. Pick-up Linn. Ai idee cât costă unul din astea, John? Sute. Nu-s arătoase, dar sunt ale naibii de bune.

— Cam ca noi, spuse Rebus.

Îi trecu prin cap să îndese jurnalul în pantaloni. Ştia că aşa ceva nu era permis. Şi la ce i-ar folosi? Dar Tony McCall era întors cu spatele la el, ceea ce era atât de convenabil... Nu, nu, nu putea. Îl aruncă cu zgomot înapoi în sertar, şi îl încuie. Îi înmână cheia lui McCall, care încă era aplecat în faţa combinei stereo.

— Mulţumesc, John. E un aparat de calitate, să ştii.

— Habar n-aveam că eşti interesat de treburi din astea.

— De când eram copil. A trebuit să-mi vând combina când m-am căsătorit. Prea zgomotoasă.

Se ridică în picioare.

— Ce crezi – vom găsi ceva răspunsuri pe-aci?

Rebus dădu sceptic din cap.

— Cred că-şi păstra toate secretele pentru el. Era un om foarte discret, în fond. Nu, cred că a luat răspunsurile cu el în mormânt.

— Ce să zic? Atunci totul este frumos şi limpede, nu-i aşa?

— Ca lumina zilei, spuse Rebus.

Oare ce spusese bătrânul Vanderhyde? Ceva despre ape tulburi. Rebus avea sentimentul chinuitor că soluţia era una simplă şi aparent clară ca lumina zilei. Problema era că toate întâmplările, fără legătură, fuseseră ţesute într-un întreg. „Mă lupt cu metafore? Foarte bine atunci, mă lupt cu metafore. Tot ce contează este să ajung la fundul eleşteului, înnoroit sau nu, şi să aduc la lumină acea comoară ascunsă numită *adevăr*."

Ştia, de asemenea, că problema era una de clasificare. Trebuia să rupă întâmplările întrepătrunse în iţe separate şi să pornească de la ele. Deocamdată, era vinovat că încercase să le ţească într-un model, un model care poate că nu era bun.

Separându-le, aşadar, pe toate, poate ar fi avut o şansă să le rezolve. Ronnie se sinucisese. La fel şi Carew. Aveau, deci, şi altceva în comun pe lângă numele lui Hyde. Poate vreun client al lui Carew? Care cumpărase o proprietate imensă cu bani provenind din trafic de droguri? Ar fi o legătură, cu siguranţă. Hyde. Numele nu putea fi adevărat. Câţi Hyde apar în cartea de telefon a Edinburghului? Bineînţeles că ar putea fi un nume fals. De altfel, în prostituţia masculină rareori se foloseau numele adevărate. Hyde. Jekyll şi Hyde. Altă coincidenţă: Rebus citise cartea lui Stevenson în noaptea în care Tracy îl vizitase. Poate că ar trebui să caute pe cineva numit Jekyll? Jekyll, doctorul respectabil, admirat de societate; Hyde, alter ego-ul său, mărunt şi primitiv, o creatură a nopţii. Îşi aminti de acele contururi neclare zărite pe Calton Hill... Oare răspunsul era atât de evident?

Parcă maşina în singurul loc rămas liber în faţa secţiei Great London Road şi urcă treptele pe care le cunoştea atât de bine. I se părea că se făcuseră mai mari odată cu trecerea anilor şi putea să jure că erau mai multe acum decât atunci când venise pentru prima dată – oare când se întâmplase asta? – acum şase ani? Raportat la viaţa unui om, şase ani nu înseamnă aşa mult, nu? Atunci de ce dracu' se simţea de parcă ar fi fost un Sisif?

— Bună, Jack, îi spuse sergentului de serviciu, care nu catadicsi să-i răspundă cu obişnuita înclinare a capului.

„Ciudat", se gândi Rebus. Jack nu fusese niciodată un tip sociabil, dar de obicei îşi folosea muşchii gâtului. Era faimos pentru uşoara plecăciune, care ar fi putut însemna orice de la aprobare la insultă.

Dar azi nu schiţă niciun gest.

Rebus decise să ignore mojicia şi urcă scările. Doi agenţi trecură pe lângă el fără să-i adreseze niciun cuvânt. Rebus

începu să se facă stacojiu, dar continuă să urce, convins acum că avea şliţul desfăcut sau că reuşise cumva să se mozolească pe nas. Ceva de felul ăsta. Trebuia să verifice în oglindă când ajungea în birou.

Holmes îl aştepta, aşezat în scaunul lui de la birou, cu câteva acte importante răspândite pe masă. Dădu să se ridice când intră Rebus, adunând laolaltă foile de hârtie ca un puşti prins cu o carte deocheată.

— Bună, Brian.

Rebus îşi scoase haina şi o agăţă în spatele uşii.

— Ascultă, vreau să-mi faci rost de numele complete şi adresele tuturor locuitorilor din Edinburgh care se numesc Jekyll sau Hyde. Ştiu că poate părea prostesc, dar fă-o! Apoi...

— Cred că ar trebui să staţi jos, domnule, zise Holmes tremurând.

Rebus se holbă la el, văzu frica din ochii tânărului şi ştiu că se întâmplase ce era mai rău.

Rebus deschise uşa de la camera de interogatorii. Avea faţa de culoarea sfeclei murate şi Holmes, venind în urma lui, se temea că superiorul său era pe cale să sufere un atac cerebral. În cameră erau doi bărbaţi de la Departamentul de Criminalistică, amândoi cu mânecile cămăşilor suflecate, ca după o discuţie grea. Se întoarseră când intră Rebus. Cel care era aşezat se ridică imediat, ca şi cum ar fi fost gata de luptă. De partea cealaltă a mesei, adolescentul cu faţă de nevăstuică, cunoscut de Rebus drept „James", chiar icni de frică şi sări în picioare, dărâmând scaunul, care se izbi cu o bufnitură de pardoseala de piatră.

— Nu-l lăsa să se apropie de mine! urlă el.

— Hai, John... începu unul dintre detectivi, sergentul Dick.

Rebus ridică o mână în aer ca să transmită că n-avea de gând să fie violent. Detectivii se uitară unul la altul, neştiind dacă să-l creadă.

— O să primeşti exact ceea ce meriţi, spuse Rebus cu ochii la băiat, aşa că ai face bine să nu mai minţi.

În vocea lui Rebus se simţea o furie rece, lucidă.

— O să-ţi rad biluţele pentru asta, băiete. Fii sigur de asta. Vorbesc serios.

Puştanul îşi dădu seama că ceilalţi doi detectivi l-ar fi oprit pe Rebus şi că nu era în pericol. Rânji.

— Da, sigur, zise zeflemitor.

Rebus se aplecă spre el, dar Holmes îi puse o mână pe umăr, trăgându-l înapoi.

— Las-o baltă, John, îl temperă celălalt detectiv, Cooper. Lasă lucrurile să treacă de la sine. N-o să dureze mult.

— E deja prea mult, şuieră Rebus în timp ce Holmes îl împingea afară din încăpere, închizând uşa după ei.

Rebus se opri pe holul întunecat, furia i se consumase şi capul îi era plecat. Era aşa de greu de crezut...

— Inspector Rebus!

Şi Rebus, şi Holmes îşi întoarseră capetele în direcţia vocii. Aparţinea unei agente în uniformă. Şi ea părea speriată.

— Da? răspunse Rebus înghiţind în sec.

— Şeful vrea să vă vadă în biroul lui. Cred că e urgent.

— Sunt sigur că este, spuse Rebus, păşind spre ea atât de ameninţător încât tânăra făcu imediat un pas înapoi.

— Este o înscenare, ce dracu', domnule, cu tot respectul.

„Aminteşte-ţi regula de aur, John", se gândi Rebus în sinea lui: „niciodată nu urla la un superior fără să adaugi *cu tot respectul.*" Învăţase asta în armată. Cât timp adăugai

asta la sfârşit, impertinenţa nu putea fi interpretată ca insubordonare.

— John, va trebui să cercetăm dacă e aşa. E datoria noastră. Eu ştiu că e o tâmpenie şi toţi ceilalţi ştiu că e o tâmpenie, dar va trebui să *demonstrăm* că este o tâmpenie. E datoria noastră.

— Cu toate astea, domnule...

Watson îi reteză vorba cu o mişcare a mâinii.

— Dumnezeu ştie, erai oricum *suspendat* de la îndatoririle pe care le aveai, pentru a începe mica noastră campanie.

— Da, domnule, dar exact asta vrea.

— Cine?

— Un individ numit Hyde. Vrea să mă opresc din căutări în cazul lui Ronnie McGrath. Despre asta e vorba. De asta e o înscenare.

— Posibil. Dar asta e, a fost făcută o plângere împotriva ta...

— De nemernicul ăla mic de jos.

— El zice că i-ai dat bani, douăzeci de lire, mi se pare.

— I-am dat douăzeci de lovele, dar nu pentru o partidă, Cristoase!

— Atunci pentru ce?

Rebus încercă să inventeze un răspuns, dar fără succes. De ce dăduse bani unui adolescent pe nume James? Bineînţeles, căzuse singur în cursă. Nici Hyde însuşi n-ar fi putut să o facă mai bine. Şi acum James era jos, turuind în faţa celor de la Criminalistică o poveste repetată cu atenţie. „Şi poţi să spui tot ce vrei, jegule. Nicio tonă de apă şi săpun n-o să te mai cureţe. Nemernic ce eşti."

— Asta înseamnă că i-o servim direct lui Hyde, domnule, zise Rebus, într-o ultimă încercare. Dacă povestea e adevărată de ce nu a venit de ieri? De ce a aşteptat până azi?

Dar Watson era de neînduplecat.

— Nu, John. Vreau să pleci de aici pentru o zi sau două. Poate o săptămână. Ia-ţi o pauză. Fă ce vrei, dar lasă-ne în pace. O s-o rezolvăm, nu te îngrijora. O să-i demontăm povestea în bucăţele atât de mici că n-o să mai poată să le vadă. Una dintre ele o să se spargă şi, odată cu ea, toată întâmplarea. Nu-ţi face griji.

Rebus îl fixă pe Watson cu privirea. Ceea ce spunea avea sens; mai mult decât atât, era chiar extrem de subtil şi de sclipitor. Poate că până la urmă Fermierul nu era chiar aşa de ţărănoi pe cât îl crezuse. Oftă.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

Watson dădu din cap zâmbind.

— Apropo, zise el. Îţi aminteşti de individul ăla, Andrews, care administra un club numit Finlay's?

— Am luat prânzul cu el, domnule.

— Exact. M-a invitat să aplic ca membru.

— Foarte bine, domnule.

— Se pare că lista de aşteptare e de aproape un an – toţi englezoii ăia bogaţi, veniţi din nord vor să fie membri –, dar a zis că face o excepţie pentru mine. I-am zis să nu se deranjeze. Beau rareori şi cu siguranţă nu joc jocuri de noroc. Dar e un gest frumos. Poate că ar fi mai bine să-l rog să se gândească la tine în locul meu. Aşa ai avea ceva de făcut în timpul liber, nu?

— Da, domnule.

Rebus părea că se gândeşte serios la propunere. Pileală şi jocuri: o combinaţie nu tocmai rea. Se lumină la faţă.

— Da, domnule, spuse el. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Atunci o să văd ce pot să fac. Şi încă ceva...

— Da, domnule?

— Ai de gând să te duci diseară la petrecerea lui Malcolm Lanyon? Ne-a invitat când am luat prânzul împreună la The Eyrie, mai ştii?

— Am uitat cu totul de asta, domnule. Ar fi mai... cuminte din partea mea să stau deoparte?

— Nicidecum. S-ar putea ca eu să nu reuşesc să vin, dar nu văd niciun motiv să nu te duci tu. Dar nicio vorbă despre...

Şi Watson făcu semn cu capul spre uşă şi, indirect, spre camera de interogatorii din spate.

— Am înţeles, domnule. Mulţumesc.

— A, şi John?

— Da, domnule?

— Nu înjura în faţa mea. Niciodată. Cu sau fără „tot respectul"... bine?

Rebus îşi simţi obrajii înroşindu-se, nu de furie, ci de ruşine.

— Da, domnule, spuse el şi ieşi.

Holmes aştepta nerăbdător în biroul lui Rebus.

— Deci ce-a vrut?

— Cine?

Rebus afişa o nonşalanţă teatrală.

— A, te referi la Watson? A vrut să-mi spună că-mi pune numele pe lista de la Finlay's.

— Clubul Finlay's?

Holmes îl privi mirat, nu se aşteptase deloc la asta.

— Exact. La vârsta mea, cred că merit să fiu membrul unui club în oraş, nu crezi?

— Nu ştiu.

— A, şi a mai vrut să-mi amintească despre petrecerea din seara asta de la Malcolm Lanyon.

— Avocatul?

— Chiar el.

Rebus îl prinsese pe Holmes pe picior greşit şi ştia asta.

— Sper că n-ai stat degeaba cât am fost plecat.

— Cum?

— Hyde şi Jekyll, Brian. Ţi-am cerut adresele.

— Am făcut aici lista. Nu prea lungă, slavă Domnului. Bănuiesc că o să mă ocup de treaba asta?

Rebus îl privi surprins.

— Deloc. Ai lucruri mai bune de făcut cu timpul tău. Nu, cred că de data asta mă ocup eu.

— Dar... cu tot respectul, n-ar trebui să staţi pe margine?

— Cu tot respectul, Brian, să fiu al dracului dacă asta e treaba ta!

De acasă, Rebus încercă să o sune pe Gill, dar nu reuşi să dea de ea. Se ţinea departe de toată lumea, probabil. Noaptea trecută, Gill rămăsese tăcută tot drumul până acasă şi nu-l invitase înăuntru. Ceea ce nu-l surprinse. Nu era cazul să profite... Şi atunci de ce încerca s-o sune? Bineînţeles că încerca să profite! O voia înapoi.

Făcu ordine în camera de zi, adună nişte lucruri şi duse un sac de gunoi plin cu haine murdare la o curăţătorie din apropiere. Recepţionera, doamna Mackay, era furioasă pe Calum McCallum.

— Nu te-aştepţi la aşa ceva de la o celebritate... E şocant.

Rebus zâmbi şi aprobă din cap.

Întors în apartament, se aşeză şi luă o carte, ştiind totuşi că nu putea să se concentreze. Nu voia ca Hyde să câştige şi, dacă se ţinea departe de anchetă, exact asta s-ar fi întâmplat. Luă hârtia din buzunar. Nu era nimeni cu numele de familie

Jekyll în zona Lothians şi doar vreo şase cu numele Hyde. Cel puţin de ei era sigur. Dar dacă Hyde îşi scosese numărul din cartea de telefon? O să-i spună lui Brian Holmes să verifice această posibilitate.

Ajunse la telefon şi formase deja jumătate din numărul din cartea de telefoane când realiză că suna la biroul lui Gill. Tastă şi restul numărului. La naiba, oricum nu ar fi avut de ce să fie acolo.

— Alo?

Era vocea lui Gill Templer, mai calmă ca oricând. Da, dar tipul ăsta de şmecherie era uşor de făcut la telefon. La fel ca toate vechile şmecherii.

— Sunt John.

— Salutare. Mersi că m-ai dus acasă.

— Ce faci?

— Sunt bine, sincer. Mă simt doar un pic... Nu ştiu, „confuză" nu e chiar termenul potrivit. Mă simt ca şi când aş fi fost înşelată. Asta ar fi o descriere cât de cât corectă.

— Te duci să-l vezi?

— Ce? În Fife? Nu, nu cred. Nu pentru că n-aş putea să-l înfrunt. Chiar vreau să-l văd. Dar nu vreau să intru în secţie când toată lumea ştie cine sunt şi de ce am venit.

— Merg cu tine, Gill, dacă vrei.

— Mersi, John. Poate peste o zi sau două. Dar nu mai devreme.

— Înţeleg.

Îşi dădu seama că strângea receptorul prea tare şi că îl dureau degetele. Dumnezeule, îl durea totul. Oare Gill avea cea mai mică bănuială despre sentimentele lui chiar în acea clipă? Rebus era sigur că nu ar fi putut să le dea glas. Nu fuseseră inventate cuvintele pentru aşa ceva. Se

simți atât de aproape de e, și totuși atât de departe, ca un puști care-și pierduse prima iubită.

— Mersi că ai sunat, John. Contează mult. Dar m-aș simți mai bine dacă...

— Ah, sigur, sigur ai dreptate. Păi, ai numărul meu, Gill. Ai grijă.

— Pa, J...

Rebus închise telefonul. „Nu o sufoca, John", gândi el. „Așa ai pierdut-o prima dată. Nu te apuca să faci niciun fel de presupuneri. Nu-i place asta. Lasă-i spațiu." Poate că făcuse deja o greșeală sunând-o. La dracu'.

Cu tot respectul.

Turnătorul de James. Nenorocitul... O să-i smulgă capul de pe umeri când o să-l prindă. Se întrebă oare cu cât îl plătise Hyde pe puștan. Cu siguranță, cu mult mai mult de douăzeci de lire.

Telefonul sună.

— Aici Rebus.

— John? Sunt Gill, din nou. Tocmai am aflat. De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ți spun?

Rebus făcea pe indiferentul, deși știa că Gill își dă seama că se preface.

— Despre plângerea împotriva ta.

— A, aia. Nu contează, Gill, știi că se mai întâmplă lucruri din astea din când în când.

— Da, dar de ce n-ai spus? De ce m-ai lăsat să pălăvrăgesc așa?

— N-ai pălăvrăgit.

— La dracu'!

Gill părea gata să izbucnească în plâns.

— De ce încerci întotdeana să-mi ascunzi lucruri? Ce se întâmplă cu tine?

Era pe cale să explice, când legătura se întrerupse. Se holbă înmărmurit la aparat, întrebându-se *de ce* nu îi spusese de la început. Pentru că Gill avea deja prea multe pe cap? Pentru că era jenat? Pentru că nu-şi dorea mila unei femei vulnerabile? Erau destule motive.

Erau, nu-i aşa?

Bineînţeles că erau. Doar că niciunul dintre motive nu părea să-l facă să se simtă mai bine. „De ce încerci întotdeauna să-mi ascunzi lucruri?" Iar acel cuvânt: „ascunzi". *Hide*. Un verb, o acţiune şi un substantiv, un loc. Şi o persoană. Fără faţă, dar Rebus începea să-l cunoască foarte bine. Inamicul era viclean, nu era nicio îndoială în privinţa asta. Dar nu avea nicio şansă să-şi ducă la bun sfârşit ameninţările nedesluşite aşa cum se ocupase de Ronnie şi Carew, aşa cum încercase să se ocupe şi de John Rebus.

Telefonul sună din nou.

— Aici Rebus.

— Sunt inspectorul-şef Watson. Mă bucur că te-am prins acasă.

„Pentru că", adăugă Rebus în sinea lui, „asta înseamnă că nu sunt pe stradă acostând minori".

— Da, domnule. Vreo problemă?

— Din contră. Încă îl interoghează pe băiatul ăla prostituat. N-ar mai trebui să dureze mult. Dar, de fapt, te-am sunat pentru că am fost la cazinou.

— Cazinou, domnule?

— Ştii tu, Finlay's.

— O, da.

— Şi au zis că eşti bine venit oricând, numai să vrei să te duci. Trebuie doar să pomeneşti numele lui Finlay Andrews, ăsta e permisul de acces.

— Am înţeles, domnule. Bine, vă mulţumesc.

— Cu plăcere, John. Păcat că trebuie s-o iei mai uşor, cu treaba asta cu sinuciderea şi aşa mai departe. Presa e peste tot, adulmecă după orice bucăţică de mizerie pe care o pot găsi. Ce mai slujbă ne-am ales şi noi, nu?

— Da, domnule.

— McCall le răspunde la întrebări. Sper doar să nu apară la TV. Nu-i chiar fotogenic, nu-i aşa?

Watson o spuse ca şi când era vina lui Rebus, aşa că era pe punctul de a-şi cere scuze când inspectorul-şef păru să acopere receptorul cu mâna, vorbind cu altcineva din încăpere. Când reveni la conversaţie, fu doar pentru un rămas-bun grăbit.

— Conferinţă de presă se pare, zise el.

Şi asta a fost tot.

Rebus se holbă la telefon un minut întreg. Dacă urma să-l mai sune cineva, era pregătit. Dar nu-l mai sună nimeni. Aruncă telefonul pe podea. Spera, în secret, să-l spargă într-una dintre zilele astea, pentru a reveni la aparatul de modă veche. Dar obiectul ciobit părea mai rezistent decât arăta.

Tocmai deschidea cartea atunci când se auzi ciocănelul de la uşă. Poc, poc, poc. Aşadar, îl căuta cineva de la serviciu, şi nu doamna Cochrane ca să întrebe de ce nu spălase casa scărilor.

Era Brian Holmes.

— Pot să intru?

— Cred că da.

Rebus nu simţea un teribil entuziasm, dar lăsă uşa deschisă pentru ca tânărul detectiv să-l urmeze în camera de zi dacă-şi dorea. Brian intră cu un entuziasm forţat.

— Tocmai am văzut un apartament lângă Tollcross şi-am zis că aş...

— Sari peste explicaţii, Brian. Ai venit să mă verifici. Stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat în lipsa mea.

Rebus se uită la ceas în timp ce Holmes se aşeză.

— Am lipsit, să se consemneze, mai puţin de două ore.

— Oh, eram îngrijorat, asta-i tot.

Rebus îl privi fix. Simplu, direct, la obiect. Poate că totuşi ar putea învăţa ceva de la Holmes.

— Aşadar, nu sunt ordinele Fermierului?

— Deloc. Şi chiar aşa a fost, am văzut un apartament.

— Cum arăta?

— Absolut îngrozitor. Aragazul în camera de zi, duşul într-o cabină micuţă. Fără baie, fără bucătărie.

— Şi cât cereau pe el? Nu, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi spune. M-ar deprima să aflu.

— Pe mine cu siguranţă m-a deprimat.

— Poţi să cumperi apartamentul meu când o să mă bage la zdup pentru corupere de minori.

Holmes se uită în sus, văzu că Rebus zâmbea şi rânji uşurat.

— Povestea puştiului deja se destramă.

— Te-ai îndoit vreun moment?

— Bineînţeles că nu. Oricum, m-am gândit că astea v-ar putea înveseli.

Holmes flutură un plic uriaş din hârtie maro, pe care îl ţinuse până atunci ascuns în sacoul de catifea reiată. Rebus nu-i mai văzuse îmbrăcat în haina asta şi se gândi că era uniforma de cumpărare-apartament a agentului detectiv.

— Ce-i aici? întrebă Rebus luând plicul.

— Poze. Raidul de azi noapte. M-am gândit că vă interesează.

Rebus deschise plicul şi scoase un set de fotografii 18x24 alb-negru. Înfăţişau, mai mult sau mai puţin clar, contururi umane răsfirate pe un câmp. Lumina din imagine părea

să fie un proiector puternic cu halogen, care forma umbre negre, uriașe și surprindea fețe palide exprimând șoc și surpriză.

— De unde ai astea?

— Sergentul-detectiv Hendry mi le-a trimis, lângă o felicitare cu „însănătoșire grabnică" pentru Nell. A crezut că m-ar putea înveseli.

— Ți-am zis eu că e un tip de treabă. Ai idee care dintre prostovanii ăștia este DJ-ul?

Holmes se ridică și veni în spatele lui Rebus, care ținea deja o fotografie în mână.

— Nu aici, zise Holmes, apare în altă poză.

Căută printre poze până găsi imaginea pe care o căuta.

— Aici. Uite. Ăsta e McCallum.

Rebus studie ciudata arătare din fața lui. Expresia spaimei, atât de explicită chiar prin neclaritatea feței, ar fi putut fi desenată de un copil. Ochii larg deschiși și o gură deschisă ca într-o literă „O", brațele ridicate ca într-un amestec de zbor rapid și capitulare finală.

Rebus rânji cu gura până la urechi.

— Ești sigur că ăsta e?

— Unul dintre agenții de la secție l-a recunoscut. A zis că odată i-a cerut lui McCallum un autograf.

— Sunt impresionat. Totuși nu cred că va mai da autografe de acum în colo. Unde l-au dus?

— Toți cei pe care i-au arestat au ajuns la echipa vărgaților.

— Foarte frumos. Apropo, au pus mâna pe organizatori?

— Pe toți. Inclusiv pe Brightman. El era șeful.

— Davy Brightman? Un tip mărunțel?

— Chiar el.

— Am jucat fotbal împotriva dobitocului de câteva ori când eram în şcoală. Juca fundaş stânga pentru echipa adversă. Eu eram extremă stânga. Mi-a dat o cotonogeală zdravănă într-o partidă.

— Răzbunare, dulce răzbunare, zise Holmes.

— Chiar aşa, Brian, spuse Rebus privind cu atenţie imaginea. Chiar aşa.

— De fapt, câţiva dintre cei implicaţi au fugit, dar sunt toţi pe film. Aparatul nu minte niciodată, nu, domnule?

Rebus începu să examineze cu atenţie şi celelalte poze.

— Aparatul foto e o invenţie folositoare! spuse el.

Deodată se schimbă la faţă.

— Domnule, sunteţi bine?

Vocea lui Rebus se redusese la un murmur:

— Chiar acum am avut o revelaţie, Brian. Cum îi spune...? Epifanie, nu-i aşa?

— Habar n-am, domnule.

Holmes era sigur că superiorului său îi plesnise ceva în creier.

— Epifanie, da. *Ştiu* unde ne-au condus toate astea, Brian. Sunt sigur de asta. Nemernicul ăla de pe Calton Hill a zis ceva despre poze, nişte poze de care toată lumea e interesată. Erau pozele lui Ronnie.

— Cum? Cele din dormitorul lui?

— Nu, nu alea.

— Atunci cele din studioul lui Hutton?

— Nu chiar. Nu ştiu exact unde sunt pozele, dar am o bănuială a dracului de bună. „Hide" ar putea fi un substantiv, Brian. Să mergem.

— Unde?

Holmes îl văzu pe Rebus cum se ridică brusc şi porneşte spre uşă. Încercă să adune fotografiile, pe care Rebus le lăsase să cadă pe podea.

— Lasă-le dracului pe alea! ordonă Rebus, îmbrăcându-şi în grabă haina.

— Dar unde dracului mergem?

— Tocmai ţi-ai răspuns singur la întrebare, spuse Rebus, întorcându-se să rânjească la Holmes. Exact acolo mergem.

— Unde?

— În iad, bineînţeles. Haide.

Se lăsa frigul. Soarele tocmai era pe cale să capituleze şi să se retragă din luptă. Norii erau roz-pal. Ultime raze măreţe de soare luminau o singură casă din Pilmuir, lăsând restul străzii în umbră. Rebus îşi ţinu respiraţia. Trebuia să recunoască, era o privelişte impresionantă.

— Ca staulul din Bethleem, zise Holmes.

— Un grajd nenorocit pentru pederaşti, replică Rebus. Dumnezeu are un simţ al umorului cam ciudat dacă asta e idea Lui despre o glumă.

— Spuneaţi că mergem în iad.

— Totuşi nu mă aşteptam să fie un iad pus în scenă de Cecil B. DeMille[1]. Ce se întâmplă aici?

În faţa casei lui Ronnie se zăreau o camionetă şi o benă metalică, aproape ascunse în penumbră.

— Consiliul local? sugeră Holmes. Probabil curăţă casa.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— E o mare nevoie de locuinţe, răspunse Holmes.

Rebus nu-l asculta. Trase maşina pe dreapta, sări afară şi se-ndreptă grăbit spre benă. Era plină de resturile din interiorul adăpostului. Din casă se auzeau zgomote de ciocan. În spatele camionetei, un muncitor sorbea dintr-un pahar de plastic, ţinând un termos în cealaltă mână.

[1] Cecil Blount DeMille (1881–1959), regizor şi producător de filme (n. red.).

— Cine e şef aici? întrebă Rebus.

Muncitorul suflă în conţinutul paharului, apoi luă o altă înghiţitură înainte să răspundă:

— Cred că eu.

Îi privi îngrijorat. Putea mirosi autoritatea de la un kilometru.

— Sunt în pauza legală de ceai.

— Nu contează. Ce se întâmplă?

— Cine vrea să ştie?

— Departamentul de Criminalistică vrea să ştie.

Muncitorul se uită dur spre faţa şi mai dură a lui Rebus şi luă decizia de a răspunde:

— Păi, am primit sarcina să curăţăm locul ăsta. Să-l facem locuibil.

— Din ordinul cui?

— Nu ştiu. Al cuiva. Noi doar am primit sarcina şi am venit să facem treaba.

— Am înţeles.

Rebus întoarse spatele omului şi porni pe alee spre uşa casei. Holmes, zâmbind către şeful de echipă ca şi cum îşi cerea scuze, îl urmă pe Rebus. În camera de zi, doi muncitori care purtau salopete şi mănuşi de cauciuc, groase şi roşii, zugrăveau. Pentagrama lui Charlie deja fusese acoperită, contururile abia se mai zăreau prin stratul uscat de vopsea. Oamenii se uitară spre Rebus, apoi către pereţi.

— Se acoperă complet după următorul strat, zise unul dintre muncitori. Nu vă faceţi griji.

Rebus se holbă o clipă la individ, apoi trecu pe lângă Holmes şi ieşi din cameră. Începu să urce scările şi coti spre dormitorul lui Ronnie unde găsi un alt muncitor, mult mai tânăr decât cei doi de jos. Aduna cele câteva lucruri ale lui Ronnie într-un sac negru de plastic. Când intră în cameră,

Rebus îl prinse pe băiat îndesându-şi un volum necartonat într-unul dintre buzunarele salopetei.

— Aia nu-i a ta, băiete. Pune-o la loc în sac, împreună cu celelalte.

Ceva din tonul său îl convinse pe băiat să-l asculte.

— Te-a mai interesat şi altceva? întrebă Rebus, apropiindu-se de adolescent cu mâinile în buzunare.

— Nimic, răspunse băiatul, cu vinovăţie în glas.

— Mai exact, nişte fotografii, continuă Rebus, ca şi când nu-l auzise. Poate doar câteva, poate un teanc... Mm?

— Nu. Nimic de felul ăsta.

— Eşti sigur?

— Sigur.

— Bun. Du-te jos la camionetă şi adu-mi o rangă sau ceva. Vreau să scoatem scândurile parchetului.

— Ce?

— M-ai auzit, băiete. Du-te!

Holmes îl privea admirativ, în tăcere. Rebus părea de o statură şi mai mare, devenise mai lat, mai înalt. Holmes nu reuşea să găsească o explicaţie pentru asta. Poate că avea de-a face cu felul în care Rebus îşi ţinea mâinile în buzunare, cu felul în care coatele îi erau îndreptate spre exterior, oferind iluzia unui trup masiv. Orice ar fi fost, funcţiona. Tânărul muncitor se împletici în jos pe scări.

— Sunteţi sigur că sunt aici? întrebă Holmes încet.

Încerca să-şi păstreze un ton egal, nu voia să pară prea sceptic. Dar Rebus trecuse de mult de acest prag. În mintea lui, fotografiile erau ca şi găsite.

— Sunt sigur, Brian. Pot să le *miros*.

— Sunteţi sigur că nu e doar de la baie?

Rebus se întoarse şi se uită la el, ca şi cum îl vedea pentru prima dată.

— E posibil să ai dreptate, Brian. E chiar foarte posibil.

Holmes îl urmă pe Rebus spre baie. Când Rebus deschise uşa cu un şut, duhoarea îi izbi pe amândoi şi îi făcu să se aplece în faţă într-un impuls compulsiv de a voma. Rebus scoase o batistă din buzunar, îşi acoperi faţa şi închise uşa la loc.

— Uitasem de locul ăsta, spuse el.

Apoi adăugă:

— Aşteaptă aici.

Se întoarse cu şeful de echipă, un tomberon de plastic, o lopată şi trei măşti albe. Îi dădu una dintre măşti lui Holmes, care îşi prinse elasticul, îşi fixă nasul de carton pe faţă şi respiră adânc, testând aerul. Holmes tocmai se pregătea să spună că mirosul este încă deranjant, când Rebus dădu din nou un şut în uşă şi, în timp ce şeful de echipă îndrepta o lanternă industrială spre baie, trecu pragul.

Rebus împinse tomberonul la marginea băii şi-l lăsă acolo, apoi îi făcu semn şefului de echipă să lumineze cada. Holmes aproape căzu pe spate încercând să iasă cât mai repede din încăpere. Un şobolan gras, surprins în timp ce devora rămăşiţele putrezite din baie, chiţăi, cu ochii roşii strălucind în lumina lanternei. Rebus îl lovi cu ranga şi despică animalul în două jumătăţi exacte. Holmes ieşi pe hol, îşi ridică masca şi vomită în faţa peretelui umed. Încercă să respire adânc, dar duhoarea era copleşitoare şi greaţa se întorcea în valuri rapide.

În baie, şeful de echipă şi Rebus schimbară un zâmbet, care li se citi în ochi, deasupra măştilor. Văzuseră lucruri şi mai rele – mult mai rele – de-a lungul carierelor. Aşadar, cum nimeni nu era atât de naiv încât să mai zăbovească, se apucară de treabă. Şeful de echipă ţinea lanterna în timp ce Rebus încărca atent conţinutul căzii de baie în tomberon. Mizeria lăsată de dejecţiile proaspete aluneca din lopată, stropindu-i cămaşa şi pantalonii. Ignora asta, ignora totul,

mai puțin sarcina pe care și-o asumase. Făcuse munci mai împuțite în armată, munci mult mai împuțite în timpul antrenamentului eșuat pentru SAS. Asta era doar rutină. Și cel puțin sarcina asta avea o finalitate, un scop clar.

Sau cel puțin așa spera.

În timpul ăsta, Holmes își ștergea ochii umezi cu dosul palmei. Urmărea prin ușa deschisă umbrele sinistre formate de lumina lanternei pe perete și pe tavan, în timp ce o siluetă lua cu lopata rahat și-l îndesa în tomberon, umplându-l zgomotos. Era ca o scenă dintr-un un film de groază, *Inferno*, lipseau doar dracii care să-i îndemne la treabă pe muncitorii blestemați. Dar oamenii ăștia păreau, dacă nu fericiți de munca lor, atunci măcar... ei bine, *profesioniști* care știau ce fac. Doamne Dumnezeule, tot ce își dorea era un apartament al lui și câte o vacanță din când în când și o mașină decentă. Și pe Nell, bineînțeles. O să-i povestească într-o bună zi întâmplarea asta și poate o să râdă împreună.

Dar ultimul lucru pe care-i venea să-l facă acum era să zâmbească.

Auzi un hohot de râs și, privind în jurul său, îi trebuiră câteva momente să realizeze că venea din baie. John Rebus râdea îndesându-și mâna în mizerie. Scoase ceva de acolo. Holmes nici măcar nu observă mănușile groase de cauciuc care-l protejau pe Rebus până sus, la coate. Se întoarse pur și simplu și coborî scările, nesigur pe picioare.

— Te-am prins! urlă Rebus.

— E un furtun afară, zise șeful de echipă.

— Arată-ne drumul, spuse Rebus, scuturând pachetul de o parte din mizeriile de pe el. Arată-ne drumul, Macduff.

— Numele este MacBeth, strigă înapoi maistrul, îndreptându-se spre scări.

În aerul răcoros și proaspăt de afară spălară pachetul cu furtunul, lipindu-l de fațada casei. Rebus se uită cu atenție.

O pungă de plastic roşu, ca o sacoşă de la un magazin de discuri, care fusese înfăşurată într-o cămăşă sau ceva asemănător. Totul fusese lipit cu o rolă de bandă adezivă, apoi legat cu sfoară, bine înnodată la mijloc.

— Ai fost un puştan isteţ, nu-i aşa, Ronnie? murmură Rebus ridicând pachetul. Mai isteţ decât te-a crezut lumea.

La camionetă, Rebus îşi dădu jos mănuşile de cauciuc, dădu mâna cu şeful de echipă şi schimbă cu el nume de cârciumi locale, promiţându-şi unul altuia să bea împreună, o tărie într-una din serile viitoare. Apoi se îndreptă spre maşină.Holmes îl urmă jenat. În drum spre apartamentul lui Rebus, Holmes nu îndrăzni nici măcar o dată să sugereze că ar trebui să deschidă un geam şi să lase să intre aer curat.

Rebus era ca un copil care tocmai găsise cadoul surpriză în dimineaţa aniversării. Ţinea pachetul strâns la piept, murdărindu-şi şi mai mult cămaşa, fără să pară că vrea să-l deschidă. Acum, că îl avea, anticipa descoperirea. Urma să-l deschidă, asta era tot ce conta.

Când ajunseră la apartament, totuşi, Rebus deveni brusc agitat şi se repezi în bucătărie după o foarfecă. Între timp, Holmes îndrugă nişte scuze şi se duse la baie, spălându-se temeinic pe mâini, pe partea expusă a braţelor şi pe faţă. Îl mânca pielea capului şi şi-ar fi dorit să se arunce cu totul sub duş şi să stea sub jetul de apă o oră sau două.

Când ieşi din baie, auzi un zgomot în bucătărie. Era opusul hohotului pe care-l auzise mai devreme, era de data asta un fel de hohot deznădăjduit. Se duse repede în bucătărie şi-l văzu pe Rebus stând în picioare, cu capul plecat şi mâinile sprijinite pe blat. Avea în faţă pachetul deschis.

— John? Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Rebus era moale, brusc obosită.

— Sunt doar poze de la un nenorocit de meci de box. Doar atât. Doar niște nenorocite de fotografii sportive.

Holmes înaintă încet, temându-se ca nu cumva zgomotul sau mișcarea să-l facă pe Rebus să cedeze nervos.

— Poate că e cineva în mulțime, sugeră el aruncând o privire peste umărul lui Rebus. În public. Hyde ar putea fi unul dintre spectatori.

— Spectatorii sunt în ceață. Uită-te.

Holmes se uită. Erau cam douăsprezece fotografii în total. Doi boxeri categoria pană, nu cine știe ce, se luptau. Nu era nimic subtil legat de competiție, nimic neobișnuit.

— Poate este clubul de box al lui Hyde.

— Poate, spuse Rebus, fără să-i mai pese.

Fusese atât de sigur că va găsi fotografiile și atât de sigur că acestea îi vor dezvălui cea din urmă și cea mai importantă piesă a puzzle-ului. Dar de ce fuseseră ascunse cu atâta atenție, cu atâta șiretenie? Și atât de bine protejate? Trebuia să existe un motiv.

— Poate, zise Holmes, care începuse din nou să-l enerveze pe Rebus, poate e ceva care ne-a scăpat. Cârpa în care erau învelite, plicul...

— Nu fi prost, Holmes!

Rebus lovi tăblia cu palma, apoi se calmă imediat.

— Scuze. Doamne... scuze.

— E-n regulă, zise calm Holmes. O să fac o cafea sau ceva. Apoi ce-ar fi să ne mai uităm odată cu atenție pe pozele astea? Ce ziceți?

— Da, spuse Rebus, îndreptându-se de spate. Bună idee.

Se duse spre ușă.

— Mă duc să fac un duș, zise el, apoi se întoarse și-i zâmbi lui Holmes. Sigur put de-ți mut nasul.

— Un miros foarte agricol, domnule, zise Holmes, zâmbind la rândul lui.

Râseră împărtăşind aluzia la Fermierul Watson. Apoi Rebus plecă să-şi facă duş şi Holmes pregăti cafeaua, ascultând cu invidie sunetele care se auzeau din baie. Mai aruncă o privire pe fotografii, o privire atentă, sperând să găsească ceva, ceva cu care ar fi putut să-l impresioneze pe Rebus, să-l înveselească măcar un pic.

Boxerii erau tineri, fotografiaţi din ring sau de undeva de al dracului de aproape. Dar fotograful – Ronnie McGrath, probabil – nu folosise blitul, bazându-se pe reflectoarele afumate de deasupra ringului. Prin urmare, nici boxerii, nici publicul nu erau recognoscibili ca indivizi distincţi. Feţele erau granulate, chiar şi contururile corpurilor erau înceţoşate. De ce nu folosise blitul?

Într-o fotografie, partea dreaptă a cadrului era întunecată, acoperită de ceva aşezat în calea lentilei. Ce? Un spectator în trecere? Haina cuiva?

Holmes îşi dădu brusc seama: fotograful îşi ţinuse haina peste obiectiv pentru că făcuse pozele pe furiş. Aşa se putea explica slaba calitate a cadrelor şi unghiurile înclinate ale celor mai multe dintre ele. Aşadar, *trebuia* să existe un motiv pentru care făcuse pozele. Fotografiile erau indiciul pe care-l căuta Rebus. Acum nu mai trebuia decât să afle *ce* fel de indiciu.

Jetul duşului se transformă în picături, apoi se opri de tot. Câteva clipe mai târziu, Rebus apăru înfăşurat într-un prosop, mergând spre dormitor să se schimbe. Tocmai îşi îmbrăca pantalonii când Holmes dădu buzna, fluturând fotografiile.

— Cred că m-am prins! strigă el.

Rebus privi în sus, surprins, apoi îşi trase pantalonii.

— Da, spuse. Cred că m-am prins şi eu. Mi-a venit ideea acum la duş.

— A...

— Adu nişte cafea, spuse Rebus, şi să mergem în camera de zi să vedem dacă ne gândim la acelaşi lucru. Bine?

— Sigur, zise Holmes întrebându-se din nou de ce se alăturase poliției, când existau pe lume atât de multe cariere mult mai profitabile.

Când intră în camera de zi cu cănile de cafea, Holmes îl găsi Rebus învârtindu-se prin încăpere cu telefonul lipit de ureche.

— Am înțeles, spunea el. O să aștept. Nu, nu, n-o să revin cu un telefon. Am zis că o să *aștept*. Mulțumesc.

Luând cafeaua de la Holmes, își dădu ochii peste cap, ca și cum nu-i venea să creadă cât de proastă era persoana de la celălalt capăt al firului.

— Cine e? șopti Holmes.

— Primăria, spuse tare Rebus. Am primit un nume și un număr de interior de la Andrew.

— Cine-i Andrew?

— Andrew MacBeth, șeful de echipă. Vreau să aflu cine a autorizat renovarea casei. Nu ți se pare că e prea mare coincidența? Curățenie exact când ne pregăteam să adunăm probe.

Își îndreptă atenția spre receptor.

— Da? Bine. Of, înțeleg.

Se uită la Holmes, fără să i se poată citi nimic în privire.

— Cum s-a întâmplat așa ceva?

Ascultă din nou.

— Da, înțeleg. O, da, de acord, chiar pare un pic curios. Totuși, lucruri din astea se întâmplă, nu? Trăiască informatizarea! Oricum, mulțumesc pentru ajutor.

Apăsă un buton, întrerupând legătura.

— Probabil că ai prins ideea.

— Cei de la primărie nu știu cine a autorizat renovarea casei.

— Chiar aşa, Brian. Documentele par în ordine, doar cu o mică problemă la semnătură. Nu pot s-o descifreze.

— Avem vreun scris de mână pe care să-l depistăm?

— Chitanţa pe care mi-a arătat-o Andrew era bătută la maşină.

— Deci ce părere ai?

— Cred că domnul Hyde pare să aibă prieteni peste tot. La primărie, pentru început, dar probabil că şi în poliţie. Ca să nu mai vorbim de alte instituţii mai puţin atrăgătoare.

— Şi acum?

— Pozele alea. Ce indiciu mai găsim în ele?

Cercetară de aproape fiecare cadru, pe îndelete, discutând despre un detaliu sau altul, despre o umbră sau alta, schimbând idei. Era o muncă migăloasă. Şi în tot timpul ăsta, Rebus îşi tot repeta teoria cum că ultimele cuvinte pe care Ronnie McGrath i le spusese lui Tracy sunt cheia. Înţelesul triplu: ascunde-te, fereşte-te de un om numit Hyde şi am ascuns ceva bine. Atât de inteligent. Atât de condensat. Aproape prea inteligent pentru Ronnie. Poate că sensurile fuseseră acolo fără ca el însuşi să realizeze asta...

După o oră şi jumătate, Rebus aruncă ultima fotografie pe podea. Holmes stătea pe jumătate întins de-a lungul canapelei, frecându-şi fruntea cu o mână în timp ce în cealaltă ţinea o poză, ochii săi refuzând să se mai concentreze.

— N-are rost, Brian. N-are niciun rost. Nu pot să găsesc niciun indiciu în niciuna dintre ele. Tu poţi?

— Nu prea, recunoscu Holmes. Dar cred că Hyde dorea – doreşte – cu disperare aceste imagini.

— Şi din asta deducem că...?

— Că el ştie că pozele există, dar nu ştie cât de prost sunt făcute. El crede că pozele arată ceva, dar nu e adevărat.

— Da, dar ce crede el că arată pozele? Să-ți zic ceva, Ronnie McGrath avea vânătăi pe corp în noaptea în care a murit.

— Nu e de mirare, având că cineva l-a târât pe scări în jos.

— Nu, atunci era deja mort. Asta a fost înainte. Fratele lui a observat, Tracy a observat, dar nimeni nu l-a întrebat niciodată de unde avea vânătăile. Cineva mi-a spus despre niște chestiuni violente.

Făcu semn spre pozele amestecate.

— Poate că la asta se referea.

— Un meci de box?

— O luptă ilegală. Doi puștani de forțe inegale pocnindu-se unul pe altul până se scot din circulație.

— De ce?

Rebus se holbă la perete, căutând cuvântul potrivit. Apoi se întoarse spre Holmes.

— Din același motiv pentru care se organizează lupte de câini. Pentru senzații tari.

— Nu sună verosimil.

— Poate că nu. Dar în starea în care e mintea mea acum, te cred și dacă-mi zici că s-au găsit bombardiere pe Lună.

Se întinse.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt. Nu trebuia să mergeți la petrecerea lui Malcolm Lanyon?

— Isuse! zise Rebus și sări în picioare. Am întârziat. Am uitat complet.

— Bine, eu am plecat. Nu prea mai avem ce să facem cu astea, zise Holmes arătând spre fotografii. Oricum, ar trebui să trec pe la Nell.

— Da, da, du-te Brian.

Rebus făcu o pauză.

— Şi mulţumesc.

Holmes zâmbi şi ridică din umeri.

— Încă ceva, zise Rebus.

— Da?

— Nu am niciun sacou curat. Pot să-l împrumut pe al tău?

Nu i se potrivea prea bine, avea mânecile prea lungi, la piept îi era prea strâmt, dar se putea şi mai rău. Rebus încercă să pară relaxat în timp ce aştepta în pragul uşii lui Malcolm Lanyon. Fu întâmpinat de aceeaşi femeie orientală uimitoare care venise cu Lanyon la The Eyrie. Era îmbrăcată într-o rochie neagră decoltată care abia dacă îi acoperea partea superioară a coapselor. Îi zâmbi lui Rebus recunoscându-l, sau cel puţin prefăcându-se că-l recunoaşte.

— Intră.

— Sper că n-am întârziat.

— Deloc. Petrecerile lui Malcolm nu încep la oră fixă. Oamenii vin şi pleacă când vor.

Vocea ei avea un ton rece, dar plăcut. Uitându-se în spatele femeii, Rebus observă câţiva invitaţi în costume de seară şi câţiva cu sacouri *casual*. Asistenta personală (Rebus se întreba *cât* de personală) a lui Lanyon îl conduse în sala de mese, unde un barman stătea în spatele unui bar plin de sticle şi pahare.

Se auzi din nou soneria de la intrare.

— Te rog să mă scuzi, zise femeia atingându-l pe Rebus uşor pe umăr.

— Sigur, spuse Rebus şi se întoarse spre barman. Gin tonic.

Apoi o urmări cu privirea pe femeie, care traversa holul uriaş spre uşa principală.

— Salut, John.

O mână mai fermă atinse umărul lui Rebus. Era Tommy McCall.

— Salut, Tommy.

Rebus își luă băutura și McCall îi întinse barmanului paharul său gol ca să i-l umple din nou.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi. Bineînțeles, azi nu este chiar așa de animat ca de obicei. Toată lumea e un pic potolită.

— Potolită?

Era adevărat, conversațiile din încăpere erau liniștite. Uitându-se în jur, Rebus observă câteva cravate negre.

— Am venit doar pentru că am crezut că James și-ar fi dorit asta.

— Bineînțeles, zise Rebus dând din cap.

Uitase cu totul de sinuciderea lui James Carew. Dumnezeule, se întâmplase abia în dimineața asta. Părea ca într-o altă viață. Și toți oamenii din încăpere fuseseră prietenii sau cunoștințele lui Carew. Nările lui Rebus fremătară.

— Părea depresiv în ultima vreme? întrebă el.

— Nu în mod special. Abia își cumpărase mașina aia, îți amintești. Nu pare gestul unui om depresiv!

— Bănuiesc că nu. Îl cunoșteai bine?

— Nu cred că vreunul dintre noi îl cunoștea bine. Era destul de rezervat. Și bineînțeles petrecea foarte mult timp departe de oraș, câteodată pentru afaceri, câteodată rămânea la moșie.

— Nu era căsătorit, nu-i așa?

Tommy McCall îl fixă cu privirea, apoi luă o gură mare de whisky.

— Nu, zise el. Nu cred că a fost vreodată. Într-un fel a fost mai bine așa.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, spuse Rebus, simţind cum ginul îi cobora pe gât. Dar tot nu înţeleg de ce ar fi făcut aşa ceva.

— Mările liniştite sunt cele mai adânci, nu-i aşa? Tocmai l-am auzit pe Malcolm spunând asta acum câteva minute.

Rebus privi în jur.

— Încă n-am întâlnit gazda.

— Cred că e în salon. Să facem un tur?

— Da, de ce nu?

— E o proprietate impresionantă.

McCall se întoarse spre Rebus.

— Să începem de sus de la sala de biliard sau de jos de la piscină?

Rebus râse şi scutură paharul gol.

— Nu crezi că primul loc de vizitat este barul?

Casa era uluitoare, nu exista alt cuvânt care să o descrie. Rebus se gândi un moment la Brian Holmes, care nu şi-ar fi permis o asemenea locuinţă, şi zâmbi. „Tu şi cu mine, puştiule." Şi invitaţii erau de seamă. Îi recunoscu pe unii după faţă, pe alţii după nume, pe câţiva după reputaţie şi pe mulţi după numele companiilor pe care le conduceau. Dar nu era nici urmă de gazdă, deşi toţi pretindeau că vorbiseră cu Malcom, „în seara asta, mai devreme".

Mai târziu, în timp ce Tommy McCall era tot mai zgomotos şi ameţit, Rebus, nici el prea sigur pe picioarele lui, se hotărî să mai facă un tur al casei. Dar singur de data asta. La primul etaj era o bibliotecă, care nu se bucurase de mare atenţie la prima lui vizită. Observase un birou acolo şi era nerăbdător să arunce o privire de aproape. Verifică holul, dar părea că toată lumea era la parter. Câţiva invitaţi stăteau în costume de baie pe marginea piscinei încălzite, lungă de şapte metri, de la subsol.

Roti mânerul greu de alamă şi se strecură în biblioteca slab luminată. Înăuntru mirosea a piele veche, un miros care-l întoarse în timp câţiva zeci de ani – anii '20, sau poate anii '30. Pe birou era o veioză care lumina nişte documente. Rebus se apropie, apoi realiză ceva: veioza nu fusese aprinsă la prima lui vizită. Se întoarse şi-l văzu pe Lanyon în spatele lui, cu braţele încrucişate la piept, rânjind.

— Inspectore, zise el, cu un ton la fel de pompos ca îmbrăcămintea pe care o purta. Ce haină interesantă. Saiko mi-a spus că ai ajuns.

Lanyon făcu un pas înainte şi îi întinse mâna. Rebus i-o strânse ferm.

— Sper că nu am... începu el. Vreau să zic, a fost drăguţ din partea ta...

— Dumnezeule, nicio problemă. Inspectorul-şef vine?

Rebus ridică din umeri, simţind că sacoul îi era prea strâmt.

— Nu? În fine, nu-i nimic. Văd că, la fel ca mine, sunteţi un om studios.

Lanyon măsură cu privirea rafturile de cărţi.

— Asta e încăperea mea favorită din toată casa. Nu ştiu de ce mă chinui să dau petreceri. Se aşteaptă să le dau, bănuiesc, şi de aceea o şi fac. De asemenea, e interesant să observi oamenii, cine vorbeşte cu cine, a cui mână se întâmplă să strângă al cui braţ un pic mai tare. Lucruri de felul ăsta.

— Nu poţi vedea prea multe de aici, spuse Rebus.

— Dar îmi povesteşte Saiko. Ea se pricepe să prindă astfel de detalii, indiferent cât de subtili cred oamenii că sunt. De exemplu, mi-a spus despre sacoul dumitale. Bej, reiat, mi-a zis ea, nu se potriveşte nici cu restul garderobei, nici măcar cu fizicul. Aşadar, e împrumutat, am dreptate?

Rebus îi admiră perspicacitatea.

— Bravo, spuse el. Presupun că de asta sunteţi un avocat atât de bun.

— Nu, sunt bun pentru că am studiat din greu. Dar pentru a fi un avocat *cunoscut*, ei bine, pentru asta sunt de ajuns nişte simple trucuri de petrecere, ca cel pe care tocmai vi l-am demonstrat.

Lanyon trecu pe lângă Rebus şi se opri în faţa biroului. Răsfoi nişte documente.

— E ceva aici care v-ar interesa în mod special?

— Nu, spuse Rebus. Doar această cameră.

Lanyon se uită la el zâmbind, dar nu prea încrezător.

— Sunt mai multe camere interesante în casă, dar le păstrez încuiate.

— Da?

— De exemplu, una cu tablouri despre care nu vreau să afle toată lumea.

— Aha, am înţeles.

Acum Lanyon stătea la birou şi îşi puse o pereche de ochelari cu ramă în formă de semilună. Părea interesat de foile din faţa lui.

— Sunt executorul testamentar al lui James Carew, zise el. Ăsta e lucrul la care încerc să găsesc o soluţie, cine va beneficia de testamentul lui.

— O treabă îngrozitoare.

Lanyon păru confuz pentru o clipă, apoi dădu din cap, încuviinţând.

— Da, da, tragică.

— Aş exagera dacă aş zice că eraţi apropiaţi?

Lanyon zâmbi din nou, de parcă auzise aceeaşi întrebare şi din partea altor invitaţi de la petrecere.

— L-am cunoscut destul de bine, zise el până la urmă.

— Ştiaţi că a fost homosexual?

Rebus spera să vadă o reacţie. Dar se blestemă că îşi jucase atuul prea repede.

— Bineînţeles, zise Lanyon cu vocea la acelaşi nivel.

Se întoarse spre Rebus şi adăugă:

— Nu cred că e o infracţiune.

— Asta depinde, domnule, aşa cum ar trebui să ştiţi.

— Ce vrei să spui?

— Ca avocat, trebuie să ştiţi că încă există anumite legi...

— Da, da, bineînţeles. Dar sper să nu sugerezi că James era implicat în ceva sordid.

— De ce credeţi că s-a sinucis, domnule Lanyon? M-aş bucura să aud o opinie profesională.

— Îmi era prieten. Părerile profesionale nu contează, zise Lanyon uitându-se fix la draperiile grele din faţa biroului său. Nu ştiu de ce s-a sinucis. Nu cred că vom afla vreodată.

— N-aş fi aşa sigur de asta, domnule, spuse Rebus îndreptându-se spre uşă.

Se opri cu mâna pe clanţă.

— M-ar interesa să ştiu cine se va bucura de moştenire; atunci când veţi reuşi să stabiliţi acest lucru, desigur.

Lanyon nu mai spuse nimic. Rebus deschise uşa, o închise după el şi se opri pe hol respirând adânc. „N-a fost un spectacol prost", se gândi. Acum îşi câştigase dreptul să bea ceva. Şi de această dată va toasta – în linişte – în memoria lui James Carew.

Nu-i plăcea să facă pe dădaca, dar ştiuse de la început că se putea ajunge la asta.

Tommy McCall cânta un imn al unei echipe de rugby pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce Rebus îi făcea cu mâna lui Saiko, care îi privea din pragul uşii. Reuşi chiar

să zâmbească. Ce-i drept, îi făcuse o favoare, scăpând-o de beţivul gălăgios.

— Sunt arestat, John? zbieră McCall, oprindu-se din cântat.

— Nu, acum taci din gură, pentru numele lui Dumnezeu!

Rebus intră în maşină şi porni motorul. Mai aruncă o ultimă privire în urmă şi-l văzu pe Lanyon lângă Saiko în prag. Femeia părea să-i dea raportul despre evenimente, iar el dădea din cap aprobator. Era prima dată când Rebus îl vedea de la confruntarea lor din bibliotecă. Eliberă frâna de mână, ieşi din parcare şi se îndepărtă.

— Stânga aici, apoi următoarea la dreapta.

Tommy McCall băuse prea mult, dar simţul orientării nu-i fusese afectat. Totuşi, Rebus avea un sentiment ciudat...

— La capătul străzii, ultima casă pe colţ.

— Dar nu locuieşti aici, protestă Rebus.

— Aşa e, inspectore. Aici stă fratele meu. Mă gândeam să trecem pe la el să bem un păhărel.

— Isuse, Tommy, chiar nu poţi...

— Prostii. O să se bucure să ne vadă.

În timp ce parca în faţa casei, Rebus se uită pe geamul lateral şi se simţi uşurat să vadă că în sufrageria lui Tony McCall lumina era încă aprinsă. Deodată, mâna lui Tommy trecu pe lângă el şi apăsă pe claxon, lansând un trâmbiţat puternic în liniştea nopţii. Rebus îi împinse mâna şi Tommy căzu din nou pe banchetă, dar răul fusese făcut. Draperiile sufrageriei fură date la o parte şi, o clipă mai târziu, se deschise o uşă pe o latură a casei. Tony McCall

ieşi afară, uitându-se în urmă nervos. Rebus coborî geamul portierei.

— John?

Tony McCall părea neliniştit.

— Ce s-a întâmplat?

Dar înainte ca Rebus să-i poată explica, Tommy ieşi din maşină şi îşi îmbrăţişă fratele.

— E vina mea, Tony. Numai a mea. Am vrut doar să te văd, atâta tot. Iartă-mă, iartă-mă.

Tony McCall acceptă situaţia, aruncându-i lui Rebus o privire care spunea: „ştiu că nu-i vina ta", apoi se întoarse spre fratele său.

— Ei bine, e foarte drăguţ din partea ta, Tommy. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut. Intră.

— Vezi? îi zise Tommy lui Rebus. Ţi-am spus că o să fim bine primiţi în casa lui Tony. Întotdeauna eşti bine primit la Tony.

— Ar trebui să intri şi tu, John, zise Tony.

Rebus dădu din cap nefericit.

Tony îi conduse prin hol până în camera de zi. Covorul era gros şi moale sub picioare, mobilierul arăta ca într-un *show-room*. Rebus nu voia să se aşeze, de teamă să nu turtească vreuna dintre pernele pufoase. Dar Tommy se trânti imediat pe un fotoliu.

— Unde sunt piticuţii? întrebă el.

— În pat, răspunse Tony şoptit.

— Aaa, atunci trezeşte-i. Spune-le că a venit unchiul Tommy.

Tony îl ignoră.

— O să pun de ceai, zise el.

Ochii lui Tommy deja se închideau, braţele îi căzuseră de o parte şi de cealaltă a fotoliului. În timp ce Tony era în

bucătărie, Rebus studie încăperea. Era plină de decoraţiuni: pe toată poliţa şemineului, acoperind toate suprafeţele disponibile pentru expunere de pe toţi pereţii, aşezate pe suprafaţa măsuţei de cafea. Mici figurine de ghips, obiecte strălucitoare din sticlă, suveniruri din vacanţă. Braţele şi spătarele fotoliilor şi canapelei erau protejate cu huse. Camera era aglomerată şi lipsită de naturaleţe. Era imposibil să te relaxezi acolo. Începu să înţeleagă acum de ce se dusese Tony McCall la plimbare prin Pilmuir în ziua lui liberă.

Capul unei femei se ivi de după o uşă. Avea buzele subţiri şi drepte, ochii ageri şi negri. Fixă cu privirea silueta adormită a lui Tommy McCall, apoi dădu cu ochii de Rebus şi încercă să zâmbească. Deschise uşa ceva mai mult, dezvăluind că purta un capot de casă. Şi-l strânse cu o mână la gât, în timp ce se prezentă:

— Sunt Sheila. Soţia lui Tony.

— Da, bună, John Rebus.

Rebus dădu să se ridice, dar femeia îi făcu semn să stea jos.

— Oh, da, zise ea. Tony mi-a vorbit despre tine. Lucraţi împreună, nu-i aşa?

— Exact.

— Da.

Nu mai era atentă la el; îşi întorsese privirea spre Tommy McCall. Vocea i se auzi ca un şmirghel.

— Uită-te la el. Fratele de succes. Propria afacere, casă mare. Uită-te la el.

Părea gata să se lanseze într-un discurs despre nedreptatea socială, dar fu întreruptă de soţul ei, care se strecură pe lângă ea aducând o tavă.

— Nu trebuia să te trezeşti, iubire, zise el.

— Cum să nu mă trezesc după claxonul ăla?

Ochii ei erau acum aţintiţi asupra tăvii.

— Ai uitat zahărul, spuse ea pe un ton critic.

— Nu beau cu zahăr, zise Rebus.

Tony turnă ceai în două ceşti.

— Laptele întâi, Tony, apoi ceaiul, spuse ea, ignorând remarca lui Rebus.

— Nu contează ordinea, Sheila, spuse Tony.

Îi întinse o ceaşcă lui Rebus.

— Mulţumesc.

Sheila rămase pentru o secundă sau două uitându-se la cei doi bărbaţi, apoi netezi cu mâna capotul de casă.

— Bine atunci, zise ea. Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse Rebus.

— Încearcă să nu stai prea mult, Tony.

— Bine, Sheila.

Aşteptară în tăcere, sorbind din ceai, în timp ce femeia urcă scările spre dormitor. Apoi Tony McCall răsuflă uşurat.

— Scuze pentru asta, zise el.

— Pentru ce? spuse Rebus. Dacă m-aş fi trezit la miezul nopţii cu doi beţivi la uşă, n-ai vrea să ştii ce primire le-aş fi făcut. Mie mi-a părut remarcabil de calmă.

— Sheila este întotdeauna remarcabil de calmă. Pe dinafară.

Rebus arătă cu capul spre Tommy.

— Ce facem cu el?

— Stă bine acolo unde e. Să-l lăsăm să doarmă.

— Eşti sigur? Pot să-l duc acasă dacă...

— Nu, nu. Cristoase, e fratele meu. Cred că pot să-i ofer un fotoliu.

Tony se uită spre Tommy.

— Uită-te la el. N-ai crede ce trăsnăi făceam când eram mici. Terorizam cartierul. Jucam bate-la-uşă-şi-fugi,

dădeam foc, jucam fotbal până spărgeam ferestrele cuiva. Eram sălbatici, îţi spun. Acum nu-l mai văd deloc, doar dacă e în starea asta.

— Vrei să zici că a mai făcut asta?

— O dată sau de două ori. Se dă jos dintr-un taxi şi se prăbuşeşte pe un fotoliu. Când se trezeşte în dimineaţa următoare, nu-i vine să creadă unde este. Ia micul dejun, le strecoară copiilor ceva bani de buzunar şi dispare. Niciodată nu ne sună, niciodată nu ne vizitează. Apoi într-o noapte auzim un taxi claxonând afară şi uite-l că apare.

— N-am ştiut.

— Ah, nu ştiu de ce-ţi spun toate astea, John. Nu e problema ta, până la urmă.

— Nu mă deranjează să ascult.

Dar Tony McCall părea că ezită să continue.

— Ce zici de camera asta? întrebă el schimbând subiectul.

— E drăguţă, minţi Rebus. Se vede că aţi investit mult timp în decorarea ei.

— Da, zise McCall fără să pară prea convins. Şi o mulţime de bani. Vezi zdrăngănelele alea mici din sticlă? Nu-ţi imaginezi cât costă una de-aia.

— Chiar aşa?

McCall examină încăperea ca şi când ar fi fost musafir.

— Bine ai venit în viaţa mea, spuse el într-un final. Aş prefera o celulă de la secţie.

Apoi se ridică brusc şi traversă camera spre fotoliul lui Tommy. Se ghemui în faţa fratelui său, care avea un ochi întredeschis, dar cârpit de somn.

— Nemernicule, şopti Tony McCall. Nemernicule, nemernicule...

Şi îşi plecă faţa ca să nu i se vadă lacrimile.

Zorile îl prinseră pe Rebus conducând cei opt kilometri înapoi spre Marchmont. Se opri la o patiserie non-stop şi cumpără rulouri calde şi lapte rece. Acesta era momentul când îi plăcea cel mai mult oraşul, atmosfera calmă de dimineaţă devreme. Se întrebă de ce oamenii nu pot fi mulţumiţi de destinele lor. „Am primit tot ceea ce nu mi-am dorit niciodată şi nu este destul." Tot ce voia acum era să doarmă, preferabil într-un pat, nu într-un fotoliu. Tot derula în minte scena: Tommy McCall inconştient, cu saliva curgându-i pe bărbie şi Tony McCall ghemuit în faţa lui, cutremurându-se de plâns. Să ai un frate era ceva teribil. Era un competitor pe viaţă, dar nu-l puteai urî fără să te urăşti pe tine. Şi mai derula şi alte imagini: Malcolm Lanyon în biroul lui, Saiko stând în pragul uşii, James Carew mort în propriul pat, Nell Stapleton cu faţa învineţită, Ronnie McGrath plin de vânătăi, bătrânul Vanderhyde cu ochii goi, groaza din ochii lui Calum McCallum, Tracy cu pumnii ei mici...

„Poate că păcătuiesc ca nimeni altul, dar şi sufăr ca nimeni altul."

Carew a furat replica asta de undeva... dar de unde? Cui îi pasă, John, cui îi pasă? O fi doar un alt nenorocit de fir, şi deja sunt mult prea multe înnodate într-un ghem de nepătruns. Du-te acasă, dormi, uită!

Un lucru era sigur: îl aştepta un somn agitat.

SÂMBĂTĂ

Sau, dacă vei prefera să alegi altminteri, ți se va deschide un nou ținut al cunoașterii și noi căi spre faimă și putere – aici, în această cameră, și în clipa următoare.

De fapt, Rebus avu un somn liniștit. Și atunci când se trezi, era weekend, soarele strălucea și telefonul suna.

— Alo?

— John? Aici Gill.

— A, bună, Gill. Ce faci?

— Sunt bine. Tu?

— Excelent.

Asta nu era o minciună. Nu mai dormise atât de bine de o săptămână și nu se simțea deloc mahmur.

— Scuze că te sun atât de devreme. Vreo noutate despre defăimare?

— Defăimare?

— Despre ce zicea puștanul ăla despre tine.

— A, aia. Nu, încă n-am aflat nimic.

Rebus se gândea s-o invite la prânz, la picnic, într-o excursie la țară.

— Ești în Edinburgh? întrebă el.

— Nu, în Fife.

— Fife? Ce faci acolo?

— Calum e-aici, nu știi?

— Bineînțeles că știu, dar am crezut că te ții departe de el.

— A vrut să mă vadă. De fapt, de asta am sunat.

— Da? întrebă Rebus, încruntându-se, cuprins de curiozitate.

— Calum vrea să vorbească cu tine.

— Cu *mine*? De ce?

— Bănuiesc că o să-ţi spună el asta. M-a rugat doar să-ţi transmit.

Rebus se gândi o clipă.

— Tu vrei să vorbesc cu el?

— N-aş zice că mă deranjează prea mult. I-am spus că îţi transmit mesajul şi i-am spus că este ultimul favor pe care i-l mai fac.

Vocea ei era calmă ca un acoperiş de ardezie în ploaie. Rebus se simţea el însuşi alunecând în jos de pe acel acoperiş, dorind să-i facă pe plac, s-o ajute.

— A da, mai spuse ea, şi a zis că dacă o să ţi se pară ciudat, să-ţi zic că are de-a face cu Hyde's.

— Hydes? repetă Rebus confuz.

— H-y-d-e apostrof s.

— Ce-i cu Hyde's?

Gill râse.

— Nu ştiu, John. Dar pare că înseamnă ceva pentru tine.

— Înseamnă, Gill. Eşti în Dunfermline?

— Te sun de la secţie.

— Bine. Ne vedem acolo într-o oră.

— Perfect, John.

Părea liniştită.

— Pa.

Rebus închise telefonul, se îmbrăcă şi ieşi din apartament. Traficul era aglomerat spre Tollcross, de la Lothian Road până dincolo de Princes Street şi spre Queensferry Road. De la dereglementarea transportului public, centrul oraşului devenise o glumă proastă cu autobuze: vehicule

etajate simple, chiar şi microbuze, toate luptându-se pentru clientelă. Blocat în spatele a două autobuze vişinii, etajate şi a două autobuze simple şi verzi, Rebus începu să-şi piardă mica rezervă de răbdare. Apăsă cu putere claxonul şi ieşi din coloană, depăşind maşinile prinse în traficul împotmolit. Un curier pe motocicletă, care-şi croia drum printre cele două sensuri de circulaţie lentă, fu nevoit să vireze brusc, evitând un accident iminent, şi intră în faţa unui Saab. Rebus ştia că ar fi trebuit să oprească. Continuă să conducă.

Dacă ar fi avut şi el pe capotă un girofar magnetic, cum aveau cei de la Departamentul de Criminalistică, pe care îl foloseau ori de câte ori întârziau la cină sau la vreo întâlnire... Dar nu aveau decât farurile – fază lungă – şi claxonul. Scăpând de coloană, luă mâna de pe claxon, stinse farurile şi se îndreptă spre banda de ieşire.

În ciuda unei pauze la temutul sens giratoriu Barnton, scoase un timp bun până la Forth Road Bridge, plăti taxa şi conduse mai departe, nu prea repede, vrând, ca întotdeauna, să admire peisajul. Şantierul naval Rosyth era dedesubt în partea stângă. Mulţi dintre prietenii lui de şcoală (cuvântul „mulţi" fiind relativ: el nu avusese niciodată mulţi prieteni) prinseseră uşor posturi la Rosyth şi probabil erau tot acolo. Părea cam singurul loc în Fife unde se mai găsea de lucru. Minele se închideau cu o regularitate programată. Undeva pe coastă, în cealaltă direcţie, oamenii ascunşi pe sub Forth, săpau după cărbune pe o curbă descendentă a profitului...

Hyde! Calum McCallum ştia ceva despre Hyde! Ştia, de asemenea, că Rebus e interesat de asta, ceea ce însemna că se răspândise zvonul. Piciorul lui apăsa mai tare pe acceleraţie. McCallum avea să ceară ceva în schimbul informaţiilor, cu siguranţă: retragerea acuzaţiilor sau muşamalizarea cazului,

într-un fel sau altul. Bine, bine, i-ar promite soarele, luna şi stelele.

Depindea doar de cât de multe ştia. Ştia cine e Hyde; ştia unde e Hyde. Depindea doar de cât de multe ştia...

Principala secţie de poliţie din Dunfermline era uşor de găsit, se afla la ieşirea dintr-un sens giratoriu de la marginea oraşului. Şi Gill era uşor de găsit. Stătea în maşină în faţa secţiei. Rebus parcă alături, se dădu jos din maşina lui şi urcă într-a ei.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Salut, John.

— Eşti bine?

După o clipă de reflecţie, îşi dădu seama că întrebarea pe care i-o pusese era inutilă. Faţa ei pierduse din culoare şi din consistenţă, iar capul parcă i se micşora înspre umeri; în timp ce ţinea strâns volanul, lovea uşor în partea superioară a bordului cu unghiile.

— Sunt bine, zise ea, şi amândoi zâmbiră, ştiind că era o minciună. Le-am spus celor din secţie că urmează să vii.

— Vrei să-i transmit ceva prietenului tău?

— Nimic, spuse ea răspicat.

— Bine.

Rebus ieşi din maşină şi închise portiera în urma lui, cu grijă, apoi se îndreptă spre intrarea în secţie.

Cutreieră culoarele spitalului timp de aproape o oră. Erau orele de vizită, aşa că nimeni nu o luă în seamă când trecea printr-un salon sau altul, pe lângă paturi, zâmbind câteodată pacienţilor care o priveau cu ochi trişti. Urmări familii care încercau să hotărască cine ar trebui să meargă la patul bunicului, pentru că erau permişi doar câte doi vizitatori odată. Căuta o

singură femeie, dar nu era sigură că ar fi recunoscut-o. Tot ce ştia era faptul că bibliotecara avea nasul rupt.

Poate că nu mai rămăsese aici. Poate că plecase deja acasă la soţul sau iubitul ei sau ce-o fi fost. Tracy se gândi că ar fi fost mai bine să nu mai piardă vremea şi să se ducă din nou la bibliotecă. Doar că acolo sigur ar fi aşteptat-o cineva. Paznicul ar fi recunoscut-o. Bibliotecara ar fi recunoscut-o. Dar ea ar recunoaşte-o pe bibliotecară?

Se auzi un clopoţel, anunţând că orele de vizită se apropiau de sfârşit. Tracy se grăbi spre următorul salon, întrebându-se dacă bibliotecara nu era cumva într-un salon privat. Sau în alt spital? Sau...

Nu! Aici era! Tracy se opri brusc, se întoarse pe călcâie şi intră în salon. Vizitatorii îşi luau rămas-bun şi le urau sănătate pacienţilor. Toţi păreau uşuraţi, atât vizitatorii cât şi pacienţii. Se amestecă printre ei în timp ce strângeau scaunele unele peste altele şi returnau halatele, măştile, mănuşile. Apoi se opri şi se uită din nou spre patul bibliotecarei. Era înconjurat de flori. Lângă pat era un singur vizitator, un bărbat, care se aplecă spre bibliotecară şi o sărută gingaş pe frunte. Femeia apucă strâns mâna bărbatului şi... Şi bărbatul i se părea cunoscut lui Tracy. Îl mai văzuse înainte... La secţia de poliţie! Era un prieten de-al lui Rebus şi era poliţist! Îşi aminti că îl văzuse acolo când fusese reţinută.

Of, Isuse, o atacase pe soţia unui poliţist!

Acum nu mai era aşa de sigură, nu mai era sigură deloc. De ce venise? Poate ar fi fost mai bine să plece. Ieşi din salon împreună cu una dintre familii, apoi rămase afară sprijinită de peretele coridorului. Putea? Da, dacă îşi păstra cumpătul. Da, putea.

Tracy se prefăcu că se uită la un automat de băuturi, în timp ce Holmes ieşi agale prin uşile batante ale salonului şi porni încet pe culoar, îndepărtându-se de ea. Aşteptă două minute întregi, numărând de la unu la o sută douăzeci. Bărbatul nu se întoarse. Nu uitase nimic. Tracy porni spre uşile batante.

Pentru ea, ora de vizită abia începuse.

Dar nu făcu nici doi paşi, că o asistentă tânără o opri.

— Ora de vizită s-a încheiat.

Tracy se strădui să zâmbească, se strădui să pară normală. Nu-i era uşor să se prefacă, dar îi era uşor să mintă.

— Mi-am uitat ceasul. Cred că l-am lăsat lângă patul surorii mele.

Făcu semn cu capul spre Nell. Aceasta, auzind conversaţia, se întoarse spre ele. I se măriră ochii de uimire recunoscând-o pe Tracy.

— Atunci grăbeşte-te, bine? zise asistenta luând-o din loc.

Tracy îi zâmbi asistentei şi o privi ieşind prin uşile batante. În jur rămăseseră doar pacienţii în paturile lor, o linişte bruscă, şi ea. Se apropie de patul lui Nell.

— Salut, îi spuse.

Se uită la foaia de observaţie agăţată de marginea patului de metal.

— Nell Stapleton, citi ea.

— Ce vrei?

Ochii lui Nell nu erau înspăimântaţi. Vocea ei era slabă, din adâncul gâtului, pentru că nu putea să respire pe nas.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise Tracy.

Se apropie de Nell şi se ghemui lângă pat, astfel că era aproape invizibilă de la uşile salonului. Se gândi că arăta ca şi când ar fi căutat un ceas pierdut.

— Da?

Tracy zâmbi, amuzată de vocea lui Nell. O voce de păpuşă dintr-o emisiune pentru copii. Zâmbetul dispăru rapid şi Tracy roşi aducându-şi aminte că *ea* era responsabilă pentru nasul spart. Plasturii de pe nas, vânătăile de sub ochi, toate erau din cauza ei.

— Am venit să-ţi spun că-mi pare rău. Asta-i tot, pe bune. Îmi pare rău.

Nell nici măcar nu clipea.

— Şi, continuă Tracy, păi... nimic.

— Spune-mi, încercă să zică Nell, dar nu reuşi.

Se epuizase vorbind cu Brian Holmes, şi acum avea gura uscată. Se întoarse să ia carafa cu apă de pe mica noptieră de lângă pat.

— Te ajut eu, poftim.

Tracy turnă apă într-un pahar de plastic şi i-l întinse lui Nell.

— Frumoase flori, zise Tracy.

— De la iubitul meu, zise Nell, printre sorbituri.

— Da, l-am văzut plecând. E poliţist, nu-i aşa? Ştiu că este, pentru că sunt prietenă cu inspectorul Rebus.

— Da, ştiu.

— Ştii? întrebă Tracy surprinsă. Atunci ştii cine sunt?

— Ştiu că numele tău e Tracy, dacă la asta te referi.

Tracy îşi muşcă buza de sus. Se înroşi din nou.

— Nu contează, nu-i aşa? zise Nell.

— O, nu, zise Tracy încercând să pară nonşalantă. Nu contează.

— Aş fi vrut să te întreb...

— Da?

Tracy părea mulţumită de schimbarea subiectului.

— Ce voiai să faci în bibliotecă?

Nu era chiar o întrebare la care ar fi vrut să răspundă. Tracy se gândi, ridică din umeri şi zise:

— Voiam să găsesc fotografiile lui Ronnie.

— Fotografiile lui Ronnie? zise Nell curioasă.

Puţinele informaţii pe care i le dăduse dragul de Brian în timpul vizitei fuseseră despre cazul lui Ronnie McGrath, mai exact, ceva despre descoperirea unor fotografii în casa băiatului mort. Despre ce naiba vorbea Tracy?

— Da, zise ea. Ronnie le-a ascuns în bibliotecă.

— Ce era cu ele? Vreau să spun, de ce trebuia să le ascundă?

Tracy ridică din umeri.

— Mi-a zis că erau asigurarea lui de viaţă. Exact asta mi-a zis: „asigurarea de viaţă".

— Şi unde le-a ascuns?

— La etajul cinci, mi-a zis. Într-un volum legat din ceva ce se cheamă *The Edinburgh Review*. Cred că e o revistă.

— Exact, spuse Nell.

Brian Holmes fu luat prin surprindere de telefonul lui Nell. În primă fază fusese de-a dreptul şocat şi o certă că se dăduse jos din pat.

— Sunt în pat, spuse ea cu voce nedesluşită din cauza entuziasmului ce-o cuprinsese. Acum ascultă...

Treizeci de minute mai târziu, Holmes ajungea la etajul cinci al unei aripi a Bibliotecii Universităţii din Edinburgh. O membră a personalului cercetă complicatele cote afişate pe fiecare raft, până când, mulţumită, îi arătă lui Holmes câteva volume prăfuite. La capătul culoarului, aşezat la un birou de lângă fereastră, stătea un student care se zgâia indiferent în direcţia lor, ţinând un creion ros între dinţi. Holmes îi zâmbi cu simpatie studentului, dar tânărul privea prin el.

— Uite-le aici, zise bibliotecara. *Edinburgh Review* şi *New Edinburgh Review*. A primit şi numele de „New" în 1969, după cum vezi. Desigur, păstrăm ediţiile mai vechi într-un spaţiu închis. Dacă te interesează în special acei ani, îmi va lua un pic mai mult...

— Nu, astea sunt perfecte. Sunt exact ceea ce aveam nevoie. Mulţumesc.

Bibliotecara se înclină uşor, acceptând mulţumirile.

— S-o saluţi pe Nell din partea noastră, zise ea.

— Sigur. O să vorbesc cu ea mai târziu.

Înclinându-se din nou, bibliotecara se întoarse şi se îndreptă spre capătul culoarului. Se opri acolo şi apăsă un întrerupător. Pe tavan pâlpâi un neon şi rămase aprins. Holmes îi zâmbi femeii în semn de mulţumire, dar ea dispăruse, cu tocurile de cauciuc scârţâind vioi spre lift.

Holmes cercetă cotoarele volumelor legate. Colecţia nu era completă, ceea ce însemna că cineva împrumutase exemplarele din anumiţi ani. Ar fi fost o alegere neinspirată să ascunzi ceva aici. Luă 1971–1972, ţinând cotorul cu degetele arătătoare de la ambele mâini şi îl scutură. Nu se desprinseră nici bucăţele de hârtie, nici fotografii. Puse volumul la loc pe raft şi-l luă pe următorul, îl scutură, şi tot aşa.

Studentul de la biroul alăturat nu mai privea în gol. Se uita la Holmes ca şi cum îl credea nebun. Alt volum în care nu era nimic, apoi altul. Holmes începu să se teamă de ce era mai rău. Sperase că o să găsească ceva prin care să-l surprindă pe Rebus, un indiciu care să-i ajute să pună cap la cap toate informaţiile. Încercase să-l contacteze pe inspector, dar Rebus nu era de găsit, nu era nicăieri. Dispăruse.

Fotografiile făcură mai mult zgomot decât se aşteptase când alunecară dintre foi şi căzură pe podeaua lucioasă, cu o

bufnitură puternică. Se aplecă și începu să le adune, în timp ce studentul îl privea plin de fascinație. Din ce se vedea în imaginile împrăștiate pe pardoseală, Holmes deja simțea cum dezamăgirea îi coagulează entuziasmul. Erau copii ale imaginilor cu meciul de box, nimic mai mult. Niciun cadru nou, nicio revelație, nicio surpriză.

Blestematul de Ronnie McGrath îi dăduse speranțe. Astea erau doar „asigurarea lui de viață" pentru o viață deja confiscată.

Așteptă liftul, dar era ocupat, așa că plecă pe scări, care șerpuiau abrupt, și se trezi la parter, dar într-o zonă a bibliotecii pe care nu o cunoștea, un fel de culoar îngust, ca un anticariat cu volume pline de praf, stivuite pe ambele laturi. Se strecură pe acolo, simțind instantaneu un fior rece pe care nu-l putea explica, și se trezi deschizând o ușă spre holul principal. Bibliotecara care-l ghidase era la biroul ei. Îl văzu și îi făcu frenetic semn cu mâna. Holmes îi înțelese gestul și se grăbi spre ea. Femeia ridică un receptor și apăsă pe un buton.

— Un apel pentru dumneavoastră, zise ea, întinzându-i receptorul.

— Alo?

Era nedumerit: cine dracu' știa că era aici?

— Brian, pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost?

Era Rebus, bineînțeles.

— Am încercat să dau de tine peste tot. Sunt la spital.

Lui Holmes i se tăie răsuflarea.

— Nell? întrebă el, cu o panică în voce care-o făcu pe bibliotecară să-și ridice capul.

— Ce? mormăi Rebus. Nu, nu, Nell e bine. Mi-a spus unde te găsesc. Sun de la spital și mă costă o avere.

Ca o confirmare, se auziră bipurile, urmate de clinchetul monedelor în fantă. Legătura telefonică se restabili.

— Nell e bine, zise Brian spre bibliotecară, care dădu din cap uşurată şi se întoarse înapoi la munca ei.

— Bineînţeles că este, spuse Rebus, care-l auzise de la celălalt capăt al firului. Acum ascultă, am să te rog să faci câteva lucruri. Ai ceva de scris la îndemână?

Brian găsi o foaie şi un pix pe birou. Zâmbi amintindu-şi de prima conversaţie telefonică pe care o avusese cu Rebus, foarte asemănătoare cu asta. O listă cu lucruri de făcut. Dumnezeule, ce multe se întâmplaseră de atunci...

— Ai înţeles?

Holmes tresări.

— Mă scuzaţi, domnule. Nu eram atent. Puteţi să repetaţi?

Din receptor se auzi un sunet de furie amestecată cu entuziasm. Apoi Rebus o luă de la capăt şi de data asta Brian Holmes auzi fiecare cuvânt.

Tracy n-ar fi putut spune de ce o vizitase pe Nell Stapleton sau de ce îi povestise ceea ce-i povestise. Simţea că se formase un soi de legătură între ele, nu neapărat ca urmare a celor întâmplate. Era ceva la Nell Stapleton, o isteţime şi o bunătate, care-i lipsiseră lui Tracy până acum. Poate de aceea simţea că îi era atât de greu să părăsească spitalul. Se plimbase pe culoare, băuse două ceşti de cafea într-o cafenea peste drum de clădirea principală, se fâţâise pe la Urgenţe, Radiologie şi chiar pe la secţia de diabetici. Încercase să plece, mersese până la facultatea de artă, dar se întoarse pe loc şi străbătu înapoi cei două sute de paşi până la spital.

Tocmai intra printr-una dintre porţile laterale, atunci când o prinseră.

— Hei!

— Vă rugăm să veniţi cu noi, domnişoară.

Vorbeau ca nişte gardieni, chiar ca nişte poliţişti, aşa că Tracy nu opuse rezistenţă. Poate că iubitul lui Nell Stapleton voia s-o vadă, să-i dea o chelfăneală bună. Nu-i păsa. O duceau spre intrarea în spital, aşa că nu se împotrivi. Când realiză, era deja prea târziu.

În ultimul moment, se opriră brusc şi o împinseră într-o ambulanţă.

— Ce...? Hei, hei, ce faceţi?

Închiseră uşile, le încuiară, lăsând-o singură în spaţiul întunecat şi sufocant. Tracy se năpusti spre uşi, dar vehiculul era deja în mişcare. Când maşina acceleră, Tracy fu aruncată în uşi, apoi pe podea. Când îşi reveni, îşi dădu seama că ambulanţa era veche şi că nu mai era folosită pentru scopul său iniţial. Interiorul fusese curăţat lună, transformând-o mai curând într-o dubă. Geamurile fuseseră acoperite şi un perete despărţitor de metal o separa de şofer. Tracy începu să lovească cu pumnii în panou, scrâşnind din dinţii, zbierând din când în când, pe măsură ce îşi amintea că cei doi indivizi care puseseră mâna pe ea la poartă fuseseră aceiaşi care o urmăriseră pe strada Princes, în ziua în care fugise la John Rebus.

— Of, Doamne, murmură ea, of, Doamne, of, Doamne.

O găsiseră în cele din urmă.

Seara era sufocantă, iar străzile erau liniştite pentru o sâmbătă.

Rebus sună la uşă şi aşteptă privind în stânga şi-n dreapta. Un şir dublu de case imaculate în stil georgian, cu faţade de piatră înnegrită de timp şi de gazele de eşapament. Unele case fuseseră transformate în birouri pentru Scriitorii

Sigiliului Regal, experţi contabili şi firme mici, anonime. Doar câteva, cele mai scumpe, erau încă locuinţe foarte confortabile şi bine mobilate pentru bogătaşi şi pentru industriaşi. Rebus mai fusese pe această stradă demult, când abia se angajase la Criminalistică, ca să ancheteze moartea unei tinere. Acum nu-şi mai amintea prea multe despre caz. Era prea ocupat să se pregătească pentru deliciile serii.

Îşi aranjă papionul negru. Ceva mai devreme, îşi închiriase dintr-un magazin de pe strada George întreaga ţinută: sacoul, cămaşa, papionul şi pantofii. Se simţea ca un dobitoc, dar atunci când se examinase în oglinda de la baie se văzu nevoit să recunoască că arăta chiar bine. Nu ar fi fost nelalocul lui într-un loc ca Duke Terrase a lui Finlay.

Îi deschise uşa o femeie strălucitoare, tânără, splendid îmbrăcată, care-l salută ca şi când s-ar fi întrebat de ce nu vine mai des.

— Bună seara, zise ea. Doriţi să intraţi?

Dorea, aşa că intră. Holul de acces era elegant. Zugrăveală pastelată, covoare groase, o mulţime dezordonată de scaune care trebuie să fi fost create de Charles Rennie Mackintosh. Aveau spătar înalt şi păreau extrem de inconfortabile.

— Văd că ne admiraţi scaunele, zise femeia.

— Da, răspunse Rebus, întorcându-i zâmbetul. Mă numesc Rebus, apropo. John Rebus.

— Ah, da. Finlay mi-a spus că veniţi. Păi, pentru că sunteţi la prima vizită, aţi dori să faceţi un tur?

— Mulţumesc.

— Dar mai întâi, o băutură, iar prima băutură este întotdeauna din partea casei.

Rebus încercă să nu fie băgăreţ, dar la urma urmei era poliţist şi a nu fi băgăreţ ar fi fost împotriva firii lui. Aşa că puse câteva întrebări femeii, al cărei nume era Paulette. I se

arătă crama („Finlay are conținutul pivniței asigurat pentru un sfert de milion"), bucătăria („Bucătarul nostru valorează mai mult decât greutatea lui în icre negre") și camerele de oaspeți („Judecătorii beau cel mai mult, unul sau doi dintre ei rămân să doarmă aici"). Subsolul adăpostea crama și bucătăria, în timp ce parterul cuprindea un spațiu liniștit ocupat de bar și un mic restaurant, cu garderobe și un birou. La primul etaj, urcând pe scara acoperită cu mochetă și trecând pe lângă colecția de pictură scoțiană din secolele al XVII-lea și al XIX-lea, care conținea tablouri semnate de Jacob More și David Allan, se afla zona pentru jocuri: ruletă, blackjack, alte câteva mese pentru jocuri de cărți și o masă de zaruri. Jucătorii erau oameni de afaceri, pariurile lor, discrete, nimeni nu pierdea mult și nimeni nu câștiga mult. Își țineau jetoanele aproape.

Paulette îi arătă două încăperi închise.

— Camere private pentru partide private.

— Partide de ce?

— În principal poker. Jucătorii serioși le rezervă cam o dată pe lună. Partidele pot dura toată noaptea.

— Ca în filme.

— Da, râse ea. Chiar ca-n filme.

La etajul al doilea erau trei camere de oaspeți și apartamentul personal al lui Finlay Andrews.

— Accesul interzis, desigur, zise Paulette.

— Desigur, spuse Rebus, în timp ce coborau din nou.

Așadar, ăsta era Clubul Finlay. Pentru moment nu era aglomerat. Rebus văzuse doar două sau trei fețe cunoscute: un avocat, al cărui nume nu și-l amintea, deși avuseseră o dispută la tribunal, un crainic de televiziune, al cărui bronz puternic părea fals, și Fermierul Watson.

— Salutare, John.

Watson, îndesat în costum şi cravată, arăta exact ca un poliţai fără uniformă. Paulette şi Rebus îl găsiră aşezat la bar. Ţinea în mână un pahar cu suc de portocale, încerca să pară nonşalant, dar se vedea că se simte nelalocul lui.

— Domnule.

Rebus nu-şi imaginase nicio clipă că Watson, în ciuda ameninţării pe care o făcuse mai devreme, şi-ar putea face apariţia aici. I-o prezentă pe Paulette, care îşi ceru scuze că nu fusese prin preajmă pentru a-l întâmpina.

Watson flutură din mână în semn de „nu contează", rotind paharul.

— Am fost tratat foarte bine, zise el.

Se aşezară la o masă liberă. Aici scaunele erau confortabile şi capitonate, iar Rebus se simţi relaxat. Însă Watson privea în jur cu mare atenţie.

— Finlay nu-i aici? întrebă el.

— Trebuie să fie pe aici, zise Paulette. Finlay e-ntotdeauna prin preajmă.

Ciudat, se gândi Rebus, că nu-l zăriseră în timp ce făceau turul.

— Cum ţi se pare locul ăsta, John? întrebă Watson.

— Impresionant, răspunse Rebus, acceptând surâsul lui Paulette ca pe o laudă pe care elevul adorabil o primeşte de la profesor. Foarte impresionant. E mult mai mare decât vă închipuiţi. Să vedeţi etajele.

— Şi mai este şi anexa, zise Watson.

— Oh, da, uitasem.

Rebus se întoarse spre Paulette.

— Exact, zise ea. Construim o anexă în spate.

— Construiţi? întrebă Watson. Am crezut că e deja totul terminat.

— Oh, nu, spuse ea zâmbind. Finlay este foarte pretenţios. Nu i-a plăcut parchetul, aşa că a pus muncitorii să-l refacă. Acum aşteptăm să sosească marmura din Italia.

— Aia trebuie să coste ceva bănet, zise Watson clătinând din cap pentru sine.

Rebus se întreba despre anexă. La parter, după toalete, secretariat, birouri, garderobe, mai era probabil o uşă, chipurile uşa către grădina din spate. Dar acum, probabil devenise uşa către anexă.

— Încă un pahar, John?

Watson era deja în picioare, făcând semn spre paharul gol al lui Rebus.

— Gin şi fresh de portocale, vă rog, spuse el, întinzând paharul.

— Şi pentru tine, Paulette?

— Nu, mulţumesc, spuse ea ridicându-se. Am treabă. Acum că aţi văzut o părticică din club, ar trebui să mă întorc la îndatoririle de întâmpinarea oaspeţilor. Dacă doriţi să jucaţi sus, puteţi primi jetoane la birou. La unele jocuri se acceptă lichidităţi, dar nu la cele mai interesante.

Zâmbi iarăşi şi dispăru într-o fluturare de mătase şi un licăr de nailon negru. Watson observă că Rebus o urmărea cu privirea.

— Pe loc repaus, inspectore, zise el, chicotind în timp ce se îndrepta spre bar.

Barmanul îi spuse că dacă mai voia ceva de băut, trebuia doar să facă un semn şi comanda era luată de la masă şi adusă direct.

Watson se întoarse la locul lui.

— Asta da viaţă, nu, John?

— Da, domnule. Ce se mai întâmplă la secţie?

— Vrei să spui cu nemernicul ăla mic care a făcut plângerea? A întins-o. Dispărut. Ne-a dat o adresă complet falsă.

— Deci am scăpat de plutonul de execuţie?

— Aproape.

Rebus era pe cale să protesteze.

— Mai aşteaptă câteva zile, John, doar atât îţi cer. Dă-i timp să se stingă de la sine.

— Vreţi să spuneţi că lumea vorbeşte?

— Câţiva dintre băieţi s-au amuzat pe seama ta. Nu pot să-i condamn. Într-o zi sau două, o să apară altceva de luat în băşcălie şi totul va fi uitat.

— Nu e nimic de uitat!

— Ştiu, ştiu. Totul e doar o conspiraţie ca să fii ţinut în afara jocului, iar misteriosul domn Hyde e cel care a plănuit totul.

Rebus se uită fix la Watson, cu buzele strânse. Ar fi vrut să urle, să strige şi să înjure. În loc de asta, respiră adânc şi înşfăcă băutura când chelnerul puse tava pe masă. Deja trăsese vreo două gâturi înainte ca chelnerul să-i poată spune că băuse sucul de portocale al celuilalt domn. Ginul lui cu portocale era încă pe tavă. Rebus se înroşi, în timp ce Watson, râzând din nou, puse o bancnotă de cinci lire pe tavă. Chelnerul tuşi stânjenit.

— Băuturile dumneavoastră fac şase lire cincizeci, îi zise lui Watson.

— Ei, da!

Watson se căută prin buzunare după ceva mărunţiş, găsi o bancnotă mototolită de o liră şi câteva monede şi le puse pe tavă.

— Mulţumesc, domnule.

Chelnerul luă tava şi se întoarse rapid, înainte ca Watson să apuce să întrebe despre restul pe care-l aştepta. Se uită la Rebus, care acum zâmbea.

— Păi, zise Watson. Chiar aşa? Şase lire şi cincizeci! De-ajuns cât să hrăneşti câteva familii o săptămână.

— Asta da viață, spuse Rebus, întorcând replica inspectorului-șef împotriva lui.

— Da, bine zis, John. Eram gata să uit că în viață sunt lucruri mai importante decât confortul personal. Spune-mi, la ce biserică te duci?

— Ia te uită, ia te uită. Ați venit să ne arestați pe toți, nu-i așa?

Se întoarseră amândoi către cel care vorbise. Era Tommy McCall. Rebus se uită la ceas. 20.30. Tommy arăta ca și când trecuse pe la câteva baruri în drum spre club. Se așeză greoi la masa lor, pe scaunul pe care stătuse Paulette.

— Ce beți?

Pocni din degete și chelnerul, încruntat, veni încet spre masă.

— Domnilor?

Tommy McCall privi în sus la el.

— Salut, Simon. Încă un rând pentru forțele de ordine și pentru mine ca de obicei.

Rebus se uita cu atenție la chelner în timp ce acesta asculta comanda lui McCall. „Ai dreptate, băiete", gândi Rebus, „noi suntem poliția. Oare de ce te înspăimântă atât de tare chestia asta?" Chelnerul se întoarse, ca și cum citise mintea lui Rebus, și se îndreptă țeapăn spre bar.

— Așadar, ce vă aduce pe amândoi aici?

McCall își aprinse o țigară, încântat că găsise companie și dornic de distracție.

— A fost ideea lui John, zise Watson. El a vrut să vină, așa că am aranjat cu Finlay, apoi m-am gândit că aș putea veni și eu.

— Bine ați făcut.

McCall se uită în jur.

— Totuşi nu e prea multă lume în seara asta, cel puţin nu încă. De obicei vezi peste tot feţe cunoscute. Vin multe personalităţi aici. E o seară liniştită.

Le întinse pachetul lui de ţigări şi Rebus luă una, pe care şi-o aprinse, inhalând cu recunoştinţă, dar regretând imediat ce fumul amestecat cu aburii alcoolului îi ajunseră în piept. Trebuia să gândească repede şi limpede. Trebuia să scape de Watson şi acum şi de McCall – ar fi preferat să nu aibă de-a face cu niciunul dintre ei.

— Apropo, John, zise Tommy McCall, mulţumesc că m-ai dus cu maşina noaptea trecută.

Tonul accentuă subînţelesurile.

— Scuze dacă a fost vreo problemă.

— Nicio problemă, Tommy. Ai dormit bine?

— N-am avut niciodată probleme cu somnul.

— Nici eu, interveni Fermierul Watson. Dovada unei conştiinţe curate, nu-i aşa?

Tommy se întoarse către Watson şi spuse:

— Păcat că n-ai putut ajunge la petrecerea lui Malcolm Lanyon. Am petrecut de minune, nu-i aşa, John?

Tommy îi zâmbi lui Rebus, care-i întoarse zâmbetul. Un grup de la masa alăturată râdea la o glumă oarecare, bărbaţii pufăind din trabucurile groase, femeile jucându-se cu bijuteriile de la încheieturi. McCall se întinse pe diagonală spre ei, sperând probabil să poată gusta bancul, dar ochii strălucitori şi zâmbetul strâmb îl ţinură departe de ei.

— Ai băut cam mult în seara asta, Tommy? întrebă Rebus.

Auzindu-şi numele, McCall se întoarse din nou spre Rebus şi Watson.

— Un pahar, două, zise el. Două camioane n-au livrat la timp pentru că şoferii s-au făcut mangă. Am pierdut două contracte mari. Îmi înec amarul.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Watson cu sinceritate.

— Nu-i nimic. Oricum mă gândesc să-mi vând afacerea, să mă retrag cât sunt încă tânăr. Barbados, Spania, cine știe... Să-mi cumpăr o vilă.

Mîji ochii. Vocea i se reduse la o șoaptă:

— Și ghici cine e interesat să-mi cumpere afacerea? N-ai ghici nici într-un milion de ani! Finlay.

— Finlay Andrews?

— Chiar el.

McCall se lăsă pe spate, pufăind din țigară, clipind din cauza fumului.

— Finlay Andrews, spuse el și se întinse din nou în față, cu un aer confidențial. Și-a băgat degetul în mai multe plăcinte, să știi. Cazinoul nu e singura lui afacere. Are afacerea asta și aia, acțiuni ici, colo și peste tot, nici nu-ți dai seama.

— Băuturile dumneavostră.

Vocea chelnerului trăda nemulțumire. Părea că vrea să zăbovească, chiar și după ce McCall îi aruncase în tavă o bancnotă de zece lire și fluturase mâna izgonindu-l.

— Oho, continuă McCall după ce chelnerul se retrase. Degete într-o mulțime de plăcinte. Și toate respectă legea, atenție. Ar trebui să depui o muncă de Sisif să dovedești contrariul.

— Și vrea să cumpere afacerea ta? întrebă Rebus.

— A oferit un preț bun, zise McCall ridicând din umeri. Nu un preț extraordinar, dar n-o să mor de foame.

— Restul dumneavostră, domnule.

Era chelnerul din nou, cu vocea rece și tăioasă. Ținea tăvița îndreptată spre McCall, care se holba în sus la el.

— N-am cerut niciun rest! zise el. Ți-am lăsat bacșiș. Totuși, continuă el făcând cu ochiul spre Rebus și Watson

şi adunând monedele de pe tăviţă, dacă nu-l vrei, băiete, presupun că aş putea să-l iau înapoi.

— Mulţumesc, domnule.

Rebus se distra la culme. Chelnerul îi dădea lui McCall toate tipurile de semnale de ameninţare, dar McCall era prea beat sau prea naiv ca să le observe. În acelaşi timp, Rebus era conştient de complicaţiile care ar fi putut rezulta din prezenţa inspectorului-şef Watson şi a lui Tommy McCall la Finlay's, într-o noapte în care cei de la Finlay's se dezlănţuiau.

În holul de la intrare se stârni brusc agitaţie, se auzeau voci ridicate, mai mult zgomotoase decât supărate. Se auzea şi vocea lui Paulette rugând, apoi protestând. Rebus aruncă iarăşi o privire la ceas. 20.50. Exact la timp.

— Ce se întâmplă?

Toată lumea din bar era curioasă şi câţiva se ridicaseră de la mese ca să vadă ce se-ntâmplă. Barmanul apăsă un buton de pe perete, ascuns privirilor, apoi se îndreptă spre hol. Rebus îl urmă. Chiar în faţa uşii de intrare, Paulette se certa cu câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în costume, dar extrem de ponosite. Unul îi explica femeii că nu-l poate refuza, pentru că purta cravată. Altul îi spunea că erau în oraş pentru o seară şi auziseră de club de la cineva dintr-un bar.

— Philip, aşa îl chema. Ne-a spus să zicem la intrare că Philip vă transmite că este în regulă şi putem să intrăm.

— Îmi pare rău, domnilor, dar aici este un club privat.

Barmanul i se alăturase acum, dar prezenţa lui nu era dorită.

— Amice, vorbeam cu doamna de aici, bine? Tot ce vrem e ceva de băut şi poate să pariem ceva, care-i problema?

Rebus văzu cum încă doi chelneri, tineri şi solizi, cu feţe pătrate, coborau în fugă scările.

— Acum ascultă...

— Doar un pariu...

— În oraş pentru o noapte...

— Îmi pare rău...

— Lasă haina, amice...

— Hei...!

Neil McGrath lovi primul, trăgându-i un pumn în stomac unuia dintre bărbaţii solizi, făcându-l să se încovoaie. Lumea se aduna în hol, lăsând barul şi restaurantul nesupravegheate. Rebus, încă urmărind lupta, începu să meargă încet cu spatele îndepărtându-se de mulţime, dincolo de uşa dinspre bar, după restaurant, spre garderobe, toalete, uşa biroului şi uşa din spatele biroului.

— Tony! Tu eşti?

Era inevitabil. Tommy McCall observase că fratele său Tony este unul dintre aşa-zişii beţivi de-o seară. Tony, cu atenţia distrasă, primi o lovitură în faţă care-l proiectă în perete.

— Îl pocniţi pe frate-miu!

Tommy se aruncă şi el în luptă, alăturându-se grupului de bătăuşi. Agenţii Neil McGrath şi Harry Todd erau tineri, sănătoşi şi în formă şi îşi purtau singuri de grijă. Dar când îl văzură pe inspectorul-şef Watson, îngheţară instantaneu, chiar dacă el habar n-avea despre identitatea lor. Primiră amândoi câte o lovitură năprasnică şi se treziră la realitate. Uitară de Watson şi atacară din plin.

Rebus observă că unul dintre bătăuşi se dăduse înapoi un pic, fără să se arunce de-a binelea în confruntare. Stătea lângă uşă, gata să dispară dacă trebuia, privind spre capătul coridorului. Rebus îi făcu semn cu mâna. Agentul detectiv Brian Holmes nu reacţionă. Atunci Rebus se întoarse spre uşa de la capătul coridorului, uşa către anexa

clubului. Îşi închise ochii, îşi adună curajul, strânse mâna dreaptă în pumn şi se pocni direct în faţă. Fără putere deplină, instinctul de autoconservare nu l-ar fi lăsat să facă asta. Se întrebă cum reuşeşte lumea să-şi taie venele, apoi îşi deschise ochii umezi şi-şi pipăi nasul. Era mânjit de sânge pe buza de sus, curgându-i din ambele nări. Îl lăsă să curgă şi bătu în uşă.

Nimic. Bătu din nou. Zgomotul luptei era acum la apogeu. „Haide, haide." Îşi scoase batista din buzunar şi o ţinu sub nas, pătând-o cu picături de un roşu-aprins. Cineva descuie uşa. Se deschise doar câţiva centimetri şi doi ochi se aţintiră asupra lui Rebus.

— Ce-i?

Rebus se dădu puţin înapoi pentru ca individul să vadă agitaţia de la uşa de intrare. Ochii se deschiseră larg cu surprindere şi omul se uită la faţa însângerată a lui Rebus înainte de a deschide uşa mai larg. Bărbatul era voinic, nu părea în vârstă, dar avea un păr nenatural de rar pentru vârsta lui. Ca şi când ar fi compensat asta, avea o mustaţă straşnică. Rebus îşi aminti descrierea pe care o făcuse Tracy omului care o urmărise în seara când venise la el acasă. Individul ăsta se potrivea descrierii.

— Avem nevoie de tine aici, spuse Rebus. Haide!

Omul ezită. Rebus crezu că e pe cale să închidă uşa, aşa că se pregătea să-l pocnească cu toată puterea, dar tipul deschise uşa de tot şi ieşi afară, trecând pe lângă Rebus. Inspectorul îl bătu scurt, complice, pe spate când trecu.

Uşa era deschisă. Rebus intră, căută cheia şi încuie după el. Erau zăvoare sus şi jos. Îl trase pe cel de sus. Să nu intre nimeni, se gândea el, şi nici să nu iasă. Atunci, şi abia atunci, privi în jur. Se afla în capătul de sus al unui segment îngust de trepte, din beton. Poate că Paulette avusese

dreptate. Poate că, de fapt, anexa nu era terminată. Această scară nu prea părea să facă parte din clubul lui Finlay. Era prea înghesuită, aproape secretă. Rebus începu să coboare încet, tălpile pantofilor săi închiriați scârțâind mult prea zgomotos la contactul cu treptele.

Rebus numără douăzeci de trepte și își dădu seama că era acum sub nivelul demisolului, undeva la nivelul pivniței sau chiar un pic mai jos. Poate că, în cele din urmă, restricțiile de urbanism îl *forțaseră* pe Finlay Andrews. Neputând să construiască în sus, fusese nevoit să construiască în *jos*. Ușa de la capătul scărilor părea destul de solidă. Din nou o construcție cu aspect utilitar, mai degrabă decât decorativ. I-ar fi trebuit un ciocan de zece kilograme ca să treacă prin ușă. În loc de asta, apăsă pe clanță și ușa se deschise.

Întuneric beznă. Rebus se strecură înăuntru, folosind lumina care venea din capătul scărilor pentru a vedea cât de cât. Mai degrabă nimic. Părea că se află într-un fel de zonă de depozitare. Un fel de spațiu gol uriaș. Apoi se aprinseră luminile, patru rânduri de neoane pe tavanul înalt; neoane cu putere scăzută, dar suficientă pentru a ilumina scena. Un mic ring de box așezat în centrul încăperii, înconjurat de câteva zeci de scaune cu spătar. Așadar, ăsta era locul. DJ-ul avusese dreptate.

Calum McCallum avea nevoie tot ajutorul de care putea face rost. Îi spusese lui Rebus totul despre zvonurile pe care le auzise, zvonuri despre un mic club în interiorul altui club, unde bogătașii orașului, din ce în ce mai plictisiți, pariau pe lucruri interesante. Un pic ieșite din comun, spusese McCallum. Da, de exemplu pariau pe doi băieți drogați, plătiți cu generozitate să se bată între ei și să păstreze tăcerea despre asta. Plătiți cu bani și droguri.

Nu era criză de nici unele acum că bogătaşii se întorseseră în nord.

Clubul Hyde's. Numit astfel după personajul negativ al lui Robert Louis Stevenson, Edward Hyde, partea întunecată a sufletului omenesc. Hyde însuşi era bazat pe legenda oraşului, Deacon Brodie, afacerist ziua şi tâlhar noaptea. Rebus simţea mirosul de vinovăţie şi frică şi ierarhii sociale în această sală. Trabucuri împuţite şi whisky vărsat, stropi de sudoare. Şi peste toate astea Ronnie şi întrebarea care aştepta încă răspuns. Fusese Ronnie plătit să-i fotografieze pe cei influenţi şi bogaţi fără ca ei să ştie? Sau acţionase pe cont propriu, convocat aici doar ca sac de box, dar destul de „invizibil" pentru a aduce cu el o cameră ascunsă. Probabil că răspunsul nu era important. Ceea ce conta era că proprietarul acestui loc, maestrul păpuşar al jocului josnic, îl omorâse pe Ronnie – nu-i dăduse doza, apoi îi oferise nişte otravă de şobolani. Îşi trimisese unul dintre acoliţi la adăpost ca să se asigure că va arăta ca un simplu caz de supradoză. Aşa că lăsaseră prafurile bune lângă Ronnie. Şi pentru a tulbura apele, mutaseră cadavrul jos, la lumina lumânărilor. Crezând că tabloul era convenabil de şocant. Dar la lumina lumânărilor nu văzuseră pentagrama pe perete şi nu avuseseră nicio intenţie anume aşezând corpul aşa cum o făcuseră.

Rebus făcuse greşeala, încă de la început, de a citi prea multe din situaţia dată. Îşi începuse adevărata imagine, văzuse legături, intrigă şi conspiraţie imaginară. Adevărata intrigă era atât de mare, cât carul cu fân pentru acul său.

— Finlay Andrews!

Urletul reverberă în încăpere, zăbovind în aer. Rebus urcă în ringul de box şi privi în jur spre scaune. Aproape că putea să vadă feţele transpirate, răutăcioase ale spectatorilor. Podeaua de prelată a ringului era stropită cu pete

maronii – sânge uscat. Nu se termina aici, bineînțeles. Mai erau și *dormitoarele de oaspeți*, încăperile încuiate unde se jucau *jocurile private*. Da, putea să-și imagineze întreaga Sodoma, desfășurată în a treia vineri din lună, judecând după jurnalul lui James Carew. Băieți aduși de pe Calton Hill pentru servirea clienților. La masă, în pat, oriunde. Și Ronnie probabil că fotografiase tot. Dar Andrews a aflat că Ronnie avea un fel de asigurare, niște fotografii bine ascunse. Nu știa, desigur, că erau aproape inutile pentru șantaj sau probe. Tot ce știa era că existau.

Așa că Ronnie fusese omorât.

Rebus coborî din ring și trecu dincolo de primul rând de scaune. La capătul sălii, ascunse în întunecime, erau două uși. Trase cu urechea la una, apoi la cealaltă. Niciun sunet, era sigur... Era pe cale să deschidă ușa din stânga, dar ceva, un fel de instinct, îl făcu să aleagă ușa din dreapta. Așteptă, apăsă pe clanță, împinse.

Chiar lângă ușă era un întrerupător. Rebus îl apăsă și două veioze delicate, aflate de o parte și de cealaltă a patului, se aprinseră. Patul era lipit de zidul lateral. Nu prea erau alte lucruri în cameră, în afară de două oglinzi uriașe, una pe peretele opus patului și una deasupra patului. Ușa se închise cu un clic în spatele lui Rebus în timp ce se-ndrepta spre pat. Fusese de câteva ori acuzat de superiorii săi că avea o imaginație debordantă. Dar acum își puse frâu imaginației. „Concentrează-te pe realitate, John." Realitatea patului, realitatea oglinzilor. De la ușă se auzi un nou clic. Sări înainte și încercă clanța, dar era prea târziu, ușa era deja încuiată.

— Rahat!

Se dădu înapoi și lovi ușa cu călcâiul pantofului. Ușa se zgudui, dar rezistă. Pantoful lui Rebus, nu. Îi zbură flecul.

„Minunat, s-a dus garanţia pentru închirierea costumului. Dar stai, gândeşte-te." Cineva încuiase uşa, prin urmare, cineva era aici jos cu el şi unicul loc unde ei se puteau ascunde era cealaltă cameră, vecină cu asta. Se întoarse din nou şi studie oglinda de vizavi de pat.

— Andrews! urlă el către oglindă. Andrews!

Vocea era înăbuşită de perete, ca venind de departe, dar totuşi deslușită:

— Bună, inspectore Rebus. Îmi pare bine să te văd.

Rebus aproape zâmbi, dar se strădui să ascundă asta.

— Aş fi vrut să pot spune acelaşi lucru.

Se holbă în oglindă, imaginându-şi-l pe Andrews stând exact în faţa lui, privindu-l.

— O idee bună, spuse el făcând conversaţie pentru că avea nevoie de timp ca să-şi adune forţele şi gândurile. Unii şi-o trag într-o cameră, în timp ce toţi ceilalţi se uită la liber printr-o oglindă bi-direcţională.

— „Se uită la liber"?

Vocea părea mai aproape.

— Nu, nu la liber, inspectore. Totul costă.

— Bănuiesc că ai şi un aparat foto acolo, înăuntru, nu-i aşa?

— Fac fotografii şi le pun în ramă.

— Şantaj, spuse Rebus ca şi cum făcea o simplă observaţie.

Fusese o observaţie, nimic mai mult.

— Doar favoruri. Deseori, o simplă rugăminte e de ajuns. Dar o fotografie poate fi o unealtă folositoare atunci când favorurile sunt retrase.

— De asta s-a sinucis James Carew?

— Oh, nu. Asta s-a întâmplat chiar din vina ta, inspectore. James mi-a spus că l-ai recunoscut. S-a gândit că o să urmezi firul de la el până la Hyde's.

— L-ai omorât?

— Noi l-am omorât, John. Ceea ce e păcat. Țineam la James. Era un prieten bun.

— Păi, ai o mulțime de prieteni, nu-i așa?

Andrews izbucni în râs, dar vocea îi era plată, aproape tristă.

— Da, cred că le-ar fi greu să găsească un judecător, un procuror care să mă acuze și cincisprezece oameni de încredere care să formeze un juriu. Toți au fost la Hyde's. Cu toții. Căutând un joc un pic mai palpitant decât ce se joacă sus. Mi-a venit ideea de la un prieten din Londra. El conducea un club similar, totuși unul puțin mai cuminte. Sunt foarte mulți bani proaspăt câștigați în Edinburgh, John. Bani pentru toate. Vrei bani? Vrei senzații? Nu-mi spune că ești fericit în micul tău apartament, cu muzica ta și cărțile tale și sticlele tale de vin.

Rebus păru surprins.

— Da, știu câte ceva despre tine, John. Informațiile sunt drogul de care am nevoie.

Vocea lui Andrews scăzu.

— Calitatea de membru aici este încă valabilă, dacă o vrei, John. Cred că poate o vrei. Până una alta, membrii au privilegiile lor.

Rebus își apropie capul de oglindă și spuse aproape în șoaptă:

— Tarifele tale sunt prea mari.

— Ce spui?

Vocea lui Andrews părea mai aproape ca oricând, respirația aproape că i se auzea. Rebus repetă tot în șoaptă:

— Am zis că tarifele tale sunt prea mari.

Deodată, își trase brațul în spate, strânse pumnul și lovi direct prin oglindă, spărgând-o. Alt truc învățat în

antrenamentul SAS. Nu lovi *în* ceva, întotdeauna loveşte *prin* ceva, chiar dacă ataci un zid de cărămidă. Sticla se sparse, tăindu-i mâneca hainei, căutând carnea. Pumnul deschis deveni o gheară. Chiar în spatele oglinzii, găsi gâtul lui Andrews, îl prinse şi-l târî pe bărbat spre el. Andrews ţipă. Avea sticlă pe faţă, cioburi în păr, în gură, înţepându-i ochii. Rebus îl ţinea strâns, scrâşnind din dinţi.

— Am zis, şuieră el, că tarifele tale sunt prea mari.

Apoi strânse cealaltă mână pumn şi-l pocni pe Andrews în bărbie, lăsându-l să cadă inconştient pe podea.

Rebus îşi scoase pantoful şi îndepărtă cu el resturile de sticlă care stăteau agăţate de marginile ramei oglinzii. Apoi, cu atenţie, se strecură în cameră, se duse la uşă şi o deschise.

O văzu imediat pe Tracy. Stătea în mijlocul ringului de box, cu braţele atârnându-i pe lângă corp.

— Tracy? spuse el.

— S-ar putea să nu te audă, inspectore Rebus. Heroina te poate face cam confuz, doar ştii.

Rebus îl văzu pe Malcolm Lanyon ieşind din umbră. În spatele lui erau doi bărbaţi. Unul era înalt, bine făcut pentru un bărbat în vârstă. Avea sprâncenele dese şi negre, şi o mustaţă bogată cu o tentă de argintiu. Avea ochii adânciţi în orbite, o faţă ameninţătoare. Era fiinţa cea mai apropiată de înfăţişarea unui calvin pe care o văzuse Rebus vreodată. Celălalt bărbat era mai gras, mai puţin îndreptăţit în dorinţa lui de a păcătui. Avea părul ondulat, dar rar, şi o faţă plină de riduri, o faţă de muncitor. Se uita chiorâş.

Rebus se uită din nou la Tracy. Avea pupilele cât vârful unui ac. Se duse la ring, urcă, o îmbrăţişă. Corpul îi era inert şi părul, ud de transpiraţie. Părea o păpuşă de cârpă în

mărime naturală. Dar când Rebus îi ridică bărbia astfel încât să-l vadă, Tracy clipi şi el îi simţi corpul contractându-se.

— Atuul meu, spuse Lanyon. Se pare că aveam nevoie de el.

Aruncă o privire spre încăperea în care Andrews zăcea inconştient.

— Finlay spunea că te poate înfrunta de unul singur. Văzându-te noaptea trecută, eu m-am îndoit.

Făcu un semn cu mâna spre unul dintre oamenii săi.

— Vezi dacă Finlay e-n regulă.

Individul se duse. Lui Rebus îi plăcea direcţia în care se-ndreptau lucrurile.

— Vrei să vii în biroul meu să discutăm? zise el, invitându-l în ring.

Lanyon se gândi, văzu că Rebus era un tip solid, dar şi că avea mâinile ocupate. În plus, Lanyon îşi avea oamenii alături, în timp ce Rebus era singur. Se îndreptă spre ring, se prinse de o frânghie şi se săltă înăuntru. Acum, faţă în faţă cu Rebus, văzu tăieturile de pe braţul şi palma inspectorului.

— Neplăcut, zise el. Dacă nu te duci cu astea la...

— O să sângerez până la moarte?

— Exact.

Rebus se uită în jos spre podea, unde propriul lui sânge desena urme proaspete peste sângele celor fără nume.

— Câţi dintre ei au murit în ring? întrebă el.

— Chiar nu ştiu. Nu mulţi. Nu suntem animale, inspectore Rebus. Poate că au existat accidente... ocazionale. Eu vin rareori la Hyde's. Nu fac decât să introduc noi membri în club.

— Deci? Când ajungi judecător?

Lanyon zâmbi.

— Nu prea curând. Dar se va întâmpla. Odată am fost la un club similar în Londra. De fapt, acolo am cunoscut-o pe Saiko.

Rebus făcu ochii mari.

— O, da, zise Lanyon, este o tânără foarte versatilă.

— Bănuiesc că Hyde's v-a garantat, ţie şi lui Andrews, *carte blanche* în tot oraşul.

— Ne-a mai ajutat cu câte un plan urbanistic, cu câte o hotărâre judecătorească „întâmplător" în favoarea noastră, lucruri de felul ăsta.

— Şi acum, că am aflat toate astea, ce se întâmplă?

— Ah, păi, nu trebuie să-ţi faci griji. Eu şi Finlay vedem un viitor pe termen lung pentru tine în dezvoltarea Edinburghului ca mare oraş al comerţului şi industriei.

Gorila lui Lanyon chicoti.

— Ce vrei să spui? întrebă Rebus.

Simţea cum corpul lui Tracy se încorda, prinzând puteri. Dar nu ştia că de mult avea să dureze până îşi revenea.

— Vreau să spun, zise Lanyon, că ai putea fi conservat în beton, sprijinind una dintre noile şosele de centură.

— Ai mai făcut asta şi altora, nu-i aşa?

Întrebarea era retorică, chicotitul gorilei îi răspunsese deja.

— Da, o dată sau de două ori. Atunci când am fost nevoiţi să scăpăm de cineva.

Rebus văzu că mâinile lui Tracy se strângeau încet în pumni. Apoi gorila care se dusese să verifice starea lui Andrews se întoarse.

— Domnule Lanyon! strigă el. Cred că domnul Andrews este rănit destul de grav.

Exact atunci, când Lanyon se întoarse, Tracy se smuci din braţele lui Rebus cu un urlet teribil. Rotindu-şi pumnii,

îl pocni pe Lanyon între picioare. Bărbatul nu căzu, dar se chirci, icnind, în vreme ce Tracy se împletici din cauza efortului prea mare și se prăbuși pe podea.

Rebus era și el iute. Îl apucă pe Lanyon și-l trase în sus, blocându-i un braț și prinzându-l de gât. Cele două gorile se apropiară, dar Rebus își înfipse mai adânc degetele în carnea lui Lanyon și ezitară. Pentru o clipă fu ca într-o situație de pat[1] la șah, înainte ca unul dintre ei să țâșnească spre scări, urmat îndeaproape de colegul său. Rebus respira greu. Îi dădu drumul lui Lanyon și se uită la el cum cade pe podea. Apoi, stând în mijlocul ringului, numără rar până la zece – ca un arbitru – înainte să ridice un braț în aer.

Sus, lucrurile se calmaseră. Membrii personalului își reveneau după incident, mulțumiți de ei înșiși pentru că se descurcaseră bine. Bețivii – Holmes, McCall, McGrath și Todd – fuseseră alungați și Paulette încălzea atmosfera oferind băuturi gratuite. Îl văzu pe Rebus ieșind prin ușa de la Hyde's și încremeni pentru o clipă, apoi se transformă imediat în gazda perfectă, dar cu un ton mai puțin cald decât înainte și un zâmbet forțat.

— A, John.

Era inspectorul-șef Watson, tot cu paharul în mână.

— Ai văzut încăierarea? Unde ai dispărut?

— Tommy McCall e pe-aici, domnule?

— Undeva prin preajmă, da. A auzit de oferta cu băutura gratis și s-a dus direct la bar. Ce-ai pățit la mână?

Rebus se uită în jos și văzu că mâna încă îi sângera în câteva locuri.

---

[1] Situație la șah în care jucătorul care trebuie să mute nu este în șah, dar nu poate face nicio mișcare legală (n. red.).

— Şapte ani de ghinion, spuse el. Aveţi un minut, domnule? Aş vrea să vă arăt ceva. Dar mai întâi trebuie să chem o ambulanţă.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? S-a terminat scandalul, nu-i aşa?

Rebus se uită la superiorul său.

— N-aş paria pe asta, domnule, spuse el. Nici măcar dacă jetoanele sunt din partea casei.

Rebus îşi croi drum spre casă epuizat, nu din cauza unei oboseli fizice reale, ci pentru că-şi simţea mintea asaltată. Casa scării aproape îl înfrânse. Se opri la primul etaj, în faţa uşii domnei Cochrane, pentru câteva clipe îndelungate. Încercă să nu se gândească la Hyde's, la ceea ce reprezenta, ceea ce fusese, la ce emoţii simţise. Dar fără să se gândească conştient la toate astea, crâmpeie îi zburau prin cap, mici bucăţi ascuţite de groază.

Pisicile domnei Cochrane voiau afară. Le putea auzi de partea cealaltă a uşii. Soluţia ar fi fost o uşiţă batantă pentru pisici, dar domna Cochrane nu credea în ele. Ca şi când ai lăsa uşa deschisă pentru străini, spunea ea. Orice cotoi bătrân ar putea pătrunde pe acolo.

Cât de adevărat. Cumva, Rebus găsi un mic impuls de putere necesar pentru urca încă un rând de trepte. Descuie uşa şi o încuie la loc după el. Sanctuar. În bucătărie, ronţăi un sandvici uscat în timp ce aştepta să fiarbă apa pentru ceai.

Watson ascultase povestea lui cu nelinişte crescândă şi cu neîncredere. Se întrebase cu voce tare câte persoane importante erau implicate. Dar numai Andrews şi Lanyon puteau răspunde la întrebarea asta. Găsiseră câteva filmări, precum şi o impresionantă colecţie de fotografii. Watson fusese vizibil

şocat, dar lui Rebus nu-i erau cunoscute feţele din poze. Totuşi, recunoscu câţiva judecători şi avocaţi. Din fericire, niciun poliţist. Cu excepţia unuia.

Rebus dorise să rezolve o crimă, dar dăduse în schimb peste un cuib de vipere. Nu era sigur dacă ceva din toate astea va ieşi la lumină. Prea multe reputaţii ar avea de suferit. Încrederea publicului în valorile şi instituţiile oraşului, ale ţării întregi ar fi spulberate. Cât timp ar trebui să treacă pentru a aduna cioburile *acestei* oglinzi sparte? Rebus îşi examină încheietura bandajată. Cât timp pentru ca rănile să se vindece?

Îşi luă cana de ceai şi se duse în camera de zi. Tony McCall stătea în fotoliu, aşteptând.

— Salut, Tony, spuse Rebus.

— Salut, John.

— Mulţam pentru ajutorul de acolo.

— Pentru ce sunt prietenii?

Mai devreme în aceeaşi zi, atunci când Rebus îi ceruse ajutorul lui Tony McCall, acesta izbucnise în plâns.

— Ştiu totul despre asta, John, i se confesase el. Tommy m-a dus acolo o dată. Era înfiorător şi n-am stat prea mult. Dar poate că au imagini cu mine... Nu ştiu... Poate că au.

Nu fusese nevoie ca Rebus să-i ceară mai multe amănunte. Totul ieşise la iveală ca berea turnată dintr-o halbă: situaţia nasoală de acasă, un pic de distracţie, fără să fi putut spune nimănui despre asta pentru că nu ştia cine era la curent deja şi cine nu. Chiar şi acum, Tony credea că cel mai bine ar fi fost să păstreze tăcerea. Rebus îi ignorase avertizarea.

— O să merg mai departe, îi spusese Rebus. Cu tine sau fără. Tu alegi.

Tony McCall acceptase să-l ajute.

Rebus se aşeză, puse ceaiul pe podea şi căută în buzunar fotografia pe care o găsise în dosarele de la Hyde's. I-o aruncă lui McCall. Acesta o ridică şi se uită la ea cu ochi înspăimântaţi.

— Ştii, spuse Rebus, Andrews umbla după compania de transport a lui Tommy. Ar fi obţinut-o, şi la un preţ de nimic.

— Ticălos nenorocit, zise McCall, rupând metodic fotografia în bucăţele din ce în ce mai mici.

— De ce ai făcut-o, Tony?

— Ţi-am zis, John. Tommy m-a dus acolo. A spus că e doar un pic de distracţie...

— Nu, vreau să zic de ce ai pătruns în adăpost şi ai plantat praful ăla lângă Ronnie?

— Eu?

Ochii lui McCall erau acum mai mari decât oricând, dar păreau mai curând plini de frică decât de surpriză. Fusese doar o presupunere, dar Rebus îşi dădu seama că presupunerea era corectă.

— Las-o baltă, Tony. Crezi că Finlay Andrews are de gând să lase vreun nume secret? Se duce la fund şi n-are niciun motiv să lase capul nimănui deasupra apei.

McCall căzu pe gânduri. Lăsă bucăţelele de fotografie să cadă în scrumieră, apoi le aprinse cu un chibrit. Se dizolvară în cenuşă neagră şi McCall păru satisfăcut.

— Andrews avea nevoie de un favor. Întotdeauna vorbea despre „favoruri". Cred că s-a uitat de prea multe ori la *Naşul*. Pilmuir era zona mea, teritoriul meu. Ne întâlnirăm prin Tommy, aşa că s-a gândit să-mi ceară mie.

— Şi ai fost încântat să-l faci să-ţi fie dator.

— Păi, avea poza cu mine, nu-i aşa?

— Trebuie să fi fost mai multe motive.

— Păi...

McCall se opri iarăşi, strivind scrumul din scrumieră cu arătătorul. Mai rămăsese doar un praf fin.

— Da, drace, am fost destul de încântat s-o fac. Tipul era un vagabond la urma urmei, un gunoi. Şi era deja mort. Tot ce am avut de făcut a fost să aşez un pachetel lângă el, asta-i tot.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

— Fără întrebări şi aşa mai departe, zise el zâmbind. Vezi, Finlay îmi oferise calitatea de membru. Membru la Hyde's. Păi, ştiam ce înseamnă asta. M-aş fi tras de şireturi cu oamenii importanţi, nu-i aşa? Chiar începusem să visez la o avansare, ceva ce nu mi se mai întâmplase de ceva timp. Să recunoaştem, John, suntem nişte peştişori într-o găleată cu apă.

— Şi Hyde îţi oferea şansa să joci alături de rechini?

McCall zâmbi trist.

— Da, bănuiesc că asta a fost.

Rebus oftă.

— Tony, Tony, Tony. Şi unde te-ar fi dus asta?

— Probabil aş fi ajuns destul de sus încât să trebuiască să mi te adresezi cu „domnule", răspunse McCall, cu o voce mai fermă. În loc de asta, presupun că procesul mă va pune pe pagina întâi a ziarelor de scandal. Nu-i chiar tipul de celebritate pe care mi-o doream.

Se ridică din fotoliu.

— Ne vedem la proces, zise el, lăsându-l pe John Rebus cu ceaiul lui fără aromă şi cu gândurile sale.

Rebus dormi agitat şi se trezi devreme. Îşi făcu duş, dar fără obişnuitul acompaniament al radioului. Dădu telefon la spital şi află că Tracy era bine şi că Finlay Andrews fusese peticit fără să piardă prea mult sânge. Apoi se duse

în Great London Road, unde Malcolm Lanyon era reţinut pentru interogatoriu.

Rebus era încă, în mod oficial, în concediu, aşa că inspectorii detectivi Dick şi Cooper se ocupau de interogatoriu. Dar Rebus voia să fie pe aproape. Ştia răspunsurile la toate întrebările lor, ştia tipul de şiretlicuri pe care Lanyon era capabil să le folosească. Nu voia ca ticălosul să scape din cauza unor chestiuni de procedură. Se duse mai întâi la cantină, cumpără un sandvici cu şuncă şi, văzându-i pe Dick şi Cooper la o masă, li se alătură.

— Salut, John, zise Dick holbându-se în fundul unei căni murdare de cafea.

— Aţi ajuns devreme, observă Rebus. Probabil sunteţi nerăbdători.

— Fermierul Watson vrea să terminăm cât de repede posibil, chiar mai repede de atât.

— Pun pariu că vrea. Să ştiţi că o să fiu prin preajmă azi, dacă aveţi nevoie de mine pentru orice.

— Îţi mulţumim, John, zise Dick, cu o voce care-i spuse lui Rebus că oferta lui era la fel de bine-venită ca o durere de cap.

— Păi, începu Rebus, dar nu-şi termină propoziţia.

Preferă în schimb să-şi mănânce sandviciul.

Dick şi Cooper nu păreau prea bucuroşi de trezirea matinală forţată. Cu siguranţă, nu erau cei mai vioi tovarăşi de masă. Rebus termină repede şi se ridică în picioare.

— Vă deranjează dacă trec rapid pe la el?

— Deloc, zise Dick. O să fim acolo în cinci minute.

Trecând prin holul de la parter, Rebus aproape se ciocni de Brian Holmes.

— Toată lumea se agită în dimineaţa asta, spuse Rebus.

Holmes îi aruncă o privire nedumerită, somnoroasă.

— Nu contează. Mă duc să-l întreb una-alta pe Lanyon-alias-Hyde. Te interesează un pic de voyeurism?

Holmes nu răspunse, dar îl urmă pe Rebus.

— De fapt, spuse Rebus, Lanyon ar putea aprecia imaginea asta.

Holmes îl privi și mai confuz.

— Nu contează, oftă Rebus.

— Îmi cer scuze, domnule, dar a fost o noapte albă.

— A, da. Apropo, mulțam.

— Era să mor când l-am văzut pe afurisitul de Fermier holbându-se la noi, în costumul lui de cioclu, iar noi ne prefăceam că suntem niște beți din Dundee.

Zâmbiră amândoi. Da, planul nu fusese strălucit. Rebus îl concepuse în timpul cursei de cincizeci de minute la volan când se întorcea din celula lui Calum McCallum din Fife. Dar funcționase. Avuseseră un rezultat.

— Da, spuse Rebus. Mi s-a părut că erai cam speriat noaptea trecută.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, ai adoptat un fel de tactică a armatei italiene, nu-i așa? Atacuri în retragere și toate alea.

Holmes se opri împietrit, cu gura căscată de uimire.

— Astea sunt mulțumirile pe care le primesc? Ne-am pus carierele la bătaie pentru dumneavoastră, toți patru. M-ați folosit ca pe omul cu pingelele – du-te să găsești asta, du-te să verifici asta – ca un fel de nenorocit de trepăduș, jumătate din timp cu treburi care nici nu erau oficiale, aproape mi-ați omorât iubita...

— Hei, stai puțin...

— ...și totul ca să vă satisfaceți curiozitatea. Bun, deci băieții răi sunt la zdup, asta-i bine, dar uitați-vă la proporții. Dumneavostră i-ați prins, noi ceilalți ne-am ales cu praful de

pe tobă, cu nişte vânătăi, şi am rămas şi fără nenorocitele alea de pingele de la pantofi.

Rebus privi fix în jos, aproape pocăit. Aerul îi ieşea din nări ca unui taur spaniol.

— Am uitat, zise el în cele din urmă. Am uitat să returnez nenorocitul de costum în dimineaţa asta. Pantofii sunt distruşi. Mi-am adus aminte când ai pomenit de pingele.

Apoi porni din nou, de-a lungul coridorului, spre celule, lăsându-l pe Holmes fără cuvinte.

Pe uşa celulei, numele lui Lanyon fusese scris cu cretă pe o placă. Rebus ajunse la uşa de oţel şi trase vizorul într-o parte, gândindu-se că îi amintea de vizorul uşilor unor cluburi din vremea prohibiţiei. Foloseşti ciocănitul secret şi vizorul se va deschide. Aruncă o privire în celulă şi, îngrozit, bâjbâi după butonul de alarmă de lângă uşă. Când auzi alarma, Holmes uită că era supărat şi jignit şi veni în fugă. Rebus trăgea de uşa încuiată.

— Trebuie să intrăm!

— E încuiată, domnule.

Holmes era speriat: superiorul său părea nebun.

— Uite-i că vin.

Un sergent în uniformă sosea grăbit, cu cheile zdrăngănind pe lanţ.

— Repede!

Deschiseră încuietoarea şi Rebus trânti uşa de perete. Înăuntru, Malcom Lanyon zăcea pe podea, cu capul pe pat. Picioarele erau depărtate ca la o păpuşă. În jurul degetelor înnegrite de la o mână avea înfăşurat un fir subţire de nailon, ca un fel de gută. Firul era prins de gâtul lui printr-o buclă care pătrunsese atât de adânc în carne încât abia putea fi observată. Ochii lui Lanyon era bulbucaţi oribil, limba umflată obscen în contrast cu faţa pământie de sânge. Era ca

un ultim gest macabru și Rebus se uită la limba scoasă spre el, părând că o ia ca pe o insultă personală.

Știa că e mult prea târziu, dar sergentul dezlegă firul și întinse corpul la orizontală pe podea. Holmes stătea cu capul sprijinit de ușa metalică rece, forțându-se să-și închidă ochii ca să nu vadă scena din celulă.

— Probabil că l-a avut ascuns la el, zise sergentul, arătând spre fir, ca și cum își găsea scuze pentru monumentala gafă.

— Isuse, ce mod de a te duce...

Rebus se gândea: „M-a păcălit, m-a păcălit. Eu n-aș fi avut curajul să fac asta, să mă sufoc încet singur... N-aș putea niciodată să fac asta, ceva din mine m-ar opri..."

— Cine a mai fost aici de când a fost adus?

Sergentul se uită fix la Rebus, fără să înțeleagă.

— Echipa obișnuită, presupun. Trebuia să răspundă la câteva întrebări când l-au adus.

— Da, dar după aia?

— Păi, a primit masa după ce a plecat echipa. Cam atât.

— Mama mă-sii, mormăi Rebus, ieși repede din celulă și porni de-a lungul coridorului.

Holmes, cu fața palidă și transpirată, mergea cu câțiva pași în urma lui.

— Au de gând să-și ascundă urmele, Brian, spuse Rebus, cu vocea într-un vibrato furios. Au de gând să-și ascundă urmele, știu că asta fac și n-o să mai rămână niciun fel de semn despre ce s-a întâmplat, nimic. Un drogat a murit pentru că și-a făcut-o cu mâna lui. Un agent imobiliar s-a sinucis. Acum un avocat s-a spânzurat într-o celulă a poliției. Nicio legătură, niciun delict.

— Și Andrews?

— Unde crezi că ne ducem?

Ajunseră la spital exact la timp pentru a fi martorii eficienţei personalului în caz de urgenţă. Rebus se grăbi, împingându-se ca să-şi facă loc. Finlay Andrews, întins pe pat cu pieptul descoperit, primea oxigen, în timp ce se instala aparatura medicală. Un medic ţinea cele două padele, apoi le apăsă uşor pe pieptul lui Andrews. Peste o clipă, un şoc străbătu corpul. Niciun semnal de la maşinărie. Mai mult oxigen, mai multă putere... Rebus se îndepărtă. Văzuse scenariul, ştia cum se termina filmul.

— Ei? spuse Holmes.

— Atac de cord.

Vocea lui Rebus era moale. Începu să se îndepărteze.

— Hai să-i zicem aşa, pentru că aşa va scrie în fişă.

— Şi acum ce urmează?

Holmes îşi potrivi paşii după ai lui. Şi el se simţea înşelat. Rebus se gândi la întrebare.

— Probabil că pozele vor dispărea. Cel puţin cele importante. Şi cine a rămas să depună mărturie? Ce să mărturisească?

— S-au gândit la toate.

— Cu un singur amendament, Brian. Eu ştiu cine sunt.

Holmes se opri.

— Şi asta o să conteze? îi strigă superiorului său care se îndepărta.

Dar Rebus continua să meargă.

A urmat un scandal, dar unul mic, uitat repede. Curând după aceea, camerele cu obloane din elegantele şiruri de case în stil georgian se luminară iarăşi, într-o măreaţă renaştere a spiritului. Se aflase că Finlay Andrews şi Malcolm Lanyon muriseră şi jurnaliştii relataseră toate informaţiile disponibile. Da, Finlay Andrews condusese un club ale cărui activităţi nu erau toate legale, şi da, Malcolm Lanyon se sinucisese atunci

când autoritățile începuseră să se intereseze de micul său imperiu. Nu, nu sunt disponibile detalii despre acele „activități". Sinuciderea agentului imobiliar local James Carew nu era în niciun fel legată de sinuciderea domnului Lanyon, deși era adevărat că cei doi fuseseră prieteni. Cât despre legătura domnului Lanyon cu Finlay Andrews și clubul lui, ei bine, probabil că nu vom afla niciodată. Faptul că Lanyon fusese numit executorul testamentar al domnului Carew era doar o tristă coincidență. Totuși, se mai găseau și alți avocați în Edinburgh, nu-i așa?

Și așa se încheie. Povestea era dată uitării, zvonurile mureau încet-încet. Rebus se bucură când Tracy îl anunță că Nell Stapleton îi găsise o slujbă într-o cafenea lângă biblioteca universității. Într-o seară, după ce băuse în barul Rutherford, Rebus se hotărî să-și ia un meniu indian la pachet, pentru acasă. În restaurant îi văzu pe Tracy, Holmes și Nell Stapleton la o masă de colț, luând cina împreună și râzând. Se întoarse și ieși fără să comande.

Întors acasă, se așeză la masa din bucătărie pentru a nu știu câta oară, scriind o ciornă a cererii de demisie. Cumva, cuvintele nu reușeau să exprime emoțiile în mod adecvat. Mototoli hârtia și o aruncă în coșul de gunoi. Își amintise în restaurant câte vieți omenești se pierduseră din cauza clubului Hyde's și cât de puțină dreptate fusese făcută acolo. Se auzi un ciocănit la ușă. Deschise ușa plin de speranță. Gill Templer se afla în prag, zâmbind.

Noaptea târziu, se strecură în camera de zi și aprinse lampa de birou. Lumina acuzatoare, ca lanterna unui paznic de noapte, dezvălui dulăpiorul de lângă combină. Cheia era pitită sub un colț al covorului, într-o ascunzătoare la fel de sigură ca sub salteaua bunicii. Deschise dulăpiorul și scoase un dosar subțire, apoi merse spre fotoliu, fotoliul care-i servise atât de multe luni

drept pat. Se aşeză liniştit, amintindu-şi ziua din apartamentul lui James Carew. Atunci fusese tentat să ia jurnalul personal al lui Carew şi să-l păstreze. Dar rezistase tentaţiei. Dar nu şi în noaptea de la Hyde's. Acolo, singur în biroul lui Andrews pentru o clipă, şterpelise fotografia lui Tony McCall. Tony McCall, un prieten şi coleg cu care, acum, nu mai avea nimic în comun. Probabil cu excepţia unui sentiment de vinovăţie.

Deschise dosarul şi scoase fotografiile. Le luase împreună cu cea a lui McCall. Patru fotografii, luate la întâmplare. Studie feţele din nou, aşa cum făcuse aproape în toate nopţile în care somnul venea greu. Feţe pe care le recunoştea. Feţe alăturate numelor şi nume alăturate strângerilor de mână şi vocilor. Oameni importanţi. Oameni influenţi. Se gândise mult la asta. De fapt, se gândise aproape doar la asta din noaptea aia de la clubul Hyde's. Scoase de sub birou un coş metalic pentru hârtii, aruncă fotografiile înăuntru şi aprinse un chibrit, ţinându-l deasupra coşului, aşa cum mai făcuse de multe ori înainte.

CUPRINS

LUNI 17
MARŢI 44
MIERCURI 89
JOI 156
VINERI 197
SÂMBĂTĂ 245

Paladin Crime

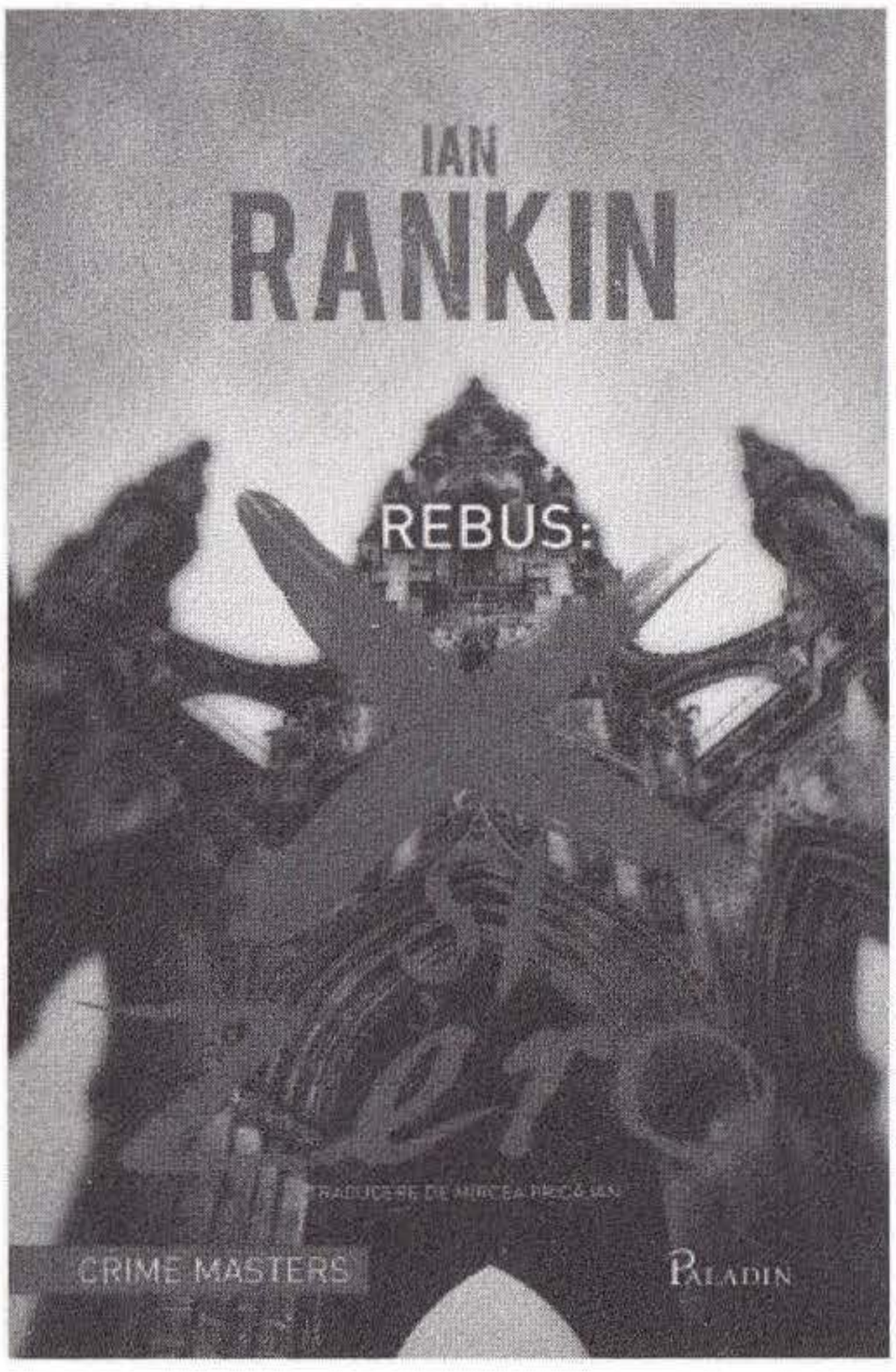

Ian Rankin, *Rebus X şi zero*

Traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

Răpirea şi uciderea unor tinere a şocat Edinburghul. Sergentul-detectiv John Rebus – un poliţist care bea excesiv, fumează prea mult şi nu le e prea drag colegilor lui – pare a fi doar unul dintre cei desemnaţi să rezolve cât mai repede misterul acestor crime. Foarte curând însă, implicarea sa în acest caz va deveni mult mai personală decât şi-ar fi dorit, scoţând la iveală un trecut pe care enigmaticul detectiv cu nume predestinat ar fi preferat să-l uite.

Paladin Crime

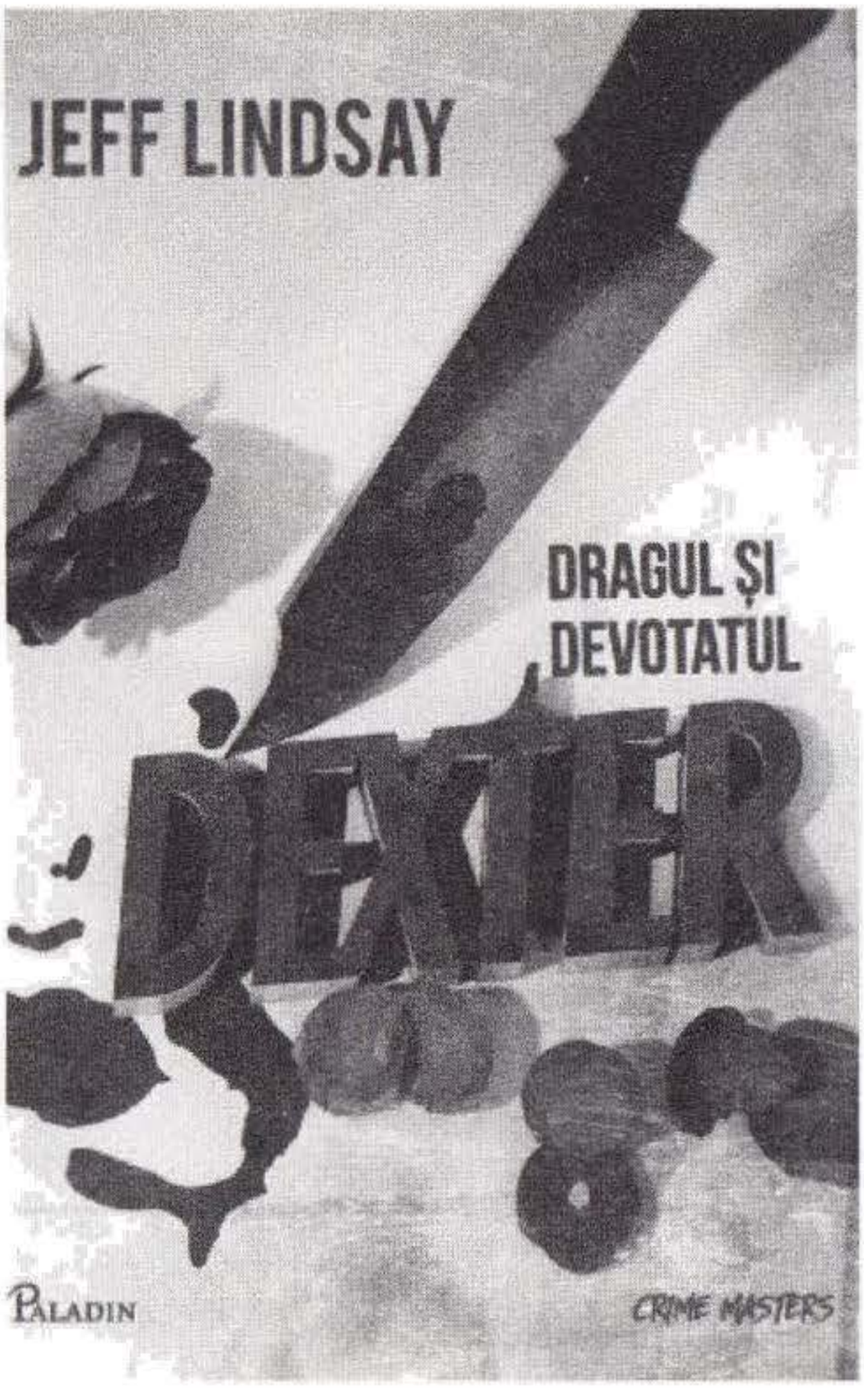

Jeff Lindsay, *Dragul și devotatul Dexter*

Traducere din limba engleză de Răzvan Năstase

Viața e grea pentru Dexter Morgan. Nu e ușor să fii singurul criminal în serie din lume cu principii morale, mai ales dacă lucrezi pentru poliția din Miami. Ca să evite suspiciunile, Dexter e nevoit să se ascundă sub masca normalității: își petrece timpul cu iubita lui, Rita, și copiii acesteia, transformându-se treptat într-un ucigaș domesticit.

Dar când un psihopat mai periculos decât el începe să facă victime în Miami – lăsându-l până și pe Dexter înmărmurit – și când însăși sora lui este implicată în caz, Dexter e nevoit să iasă din ascunzătoare și să vâneze monstrul. Asta dacă nu cumva ajunge să fie el cel vânat...

Paladin Crime

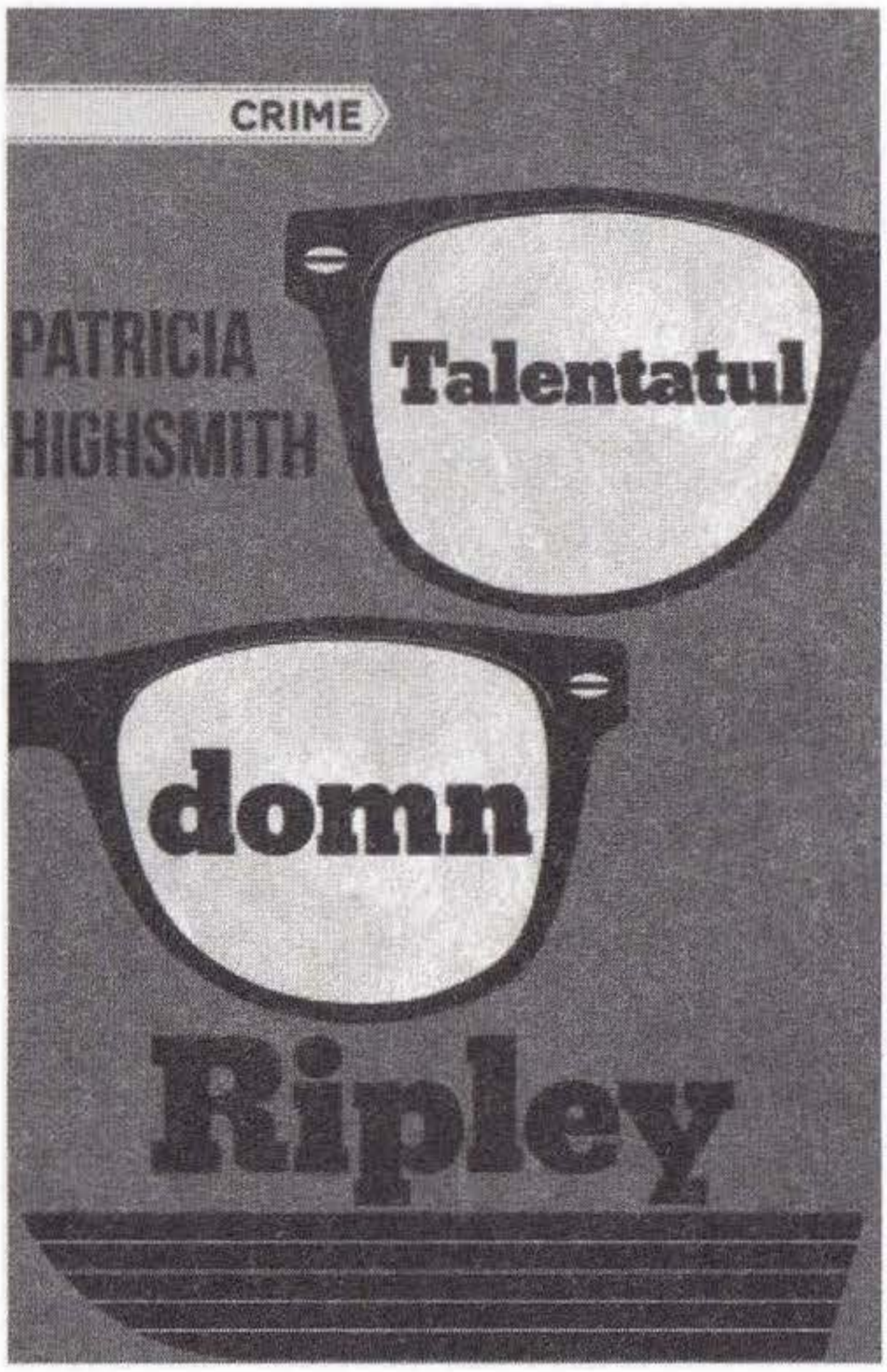

Patricia Highsmith, *Talentatul domn Ripley*
Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

După o copilărie marcată de moartea ambilor părinți și de experiențele traumatizante trăite alături de o mătușă care îl umilește, Tom Ripley devine un tânăr anxios, cu o sexualitate incertă, care își câștigă existența în New York punând la cale diverse fraude fiscale și luându-și identități false. Atunci când magnatul Herbert Greenleaf îl roagă pe Tom să meargă în Italia pentru a-l convinge pe fiul său, Dickie, să se întoarcă acasă, el acceptă fără ezitări. Ajuns acolo, Tom este vrăjit de personalitatea lui Dickie, însă fascinația lui se transformă treptat în atașament bolnav, apoi în dorința obsesivă a tânărului de a deveni chiar persoana pe care o adoră. Iar de aici până la crimă ar putea fi doar un pas.

Paladin Crime

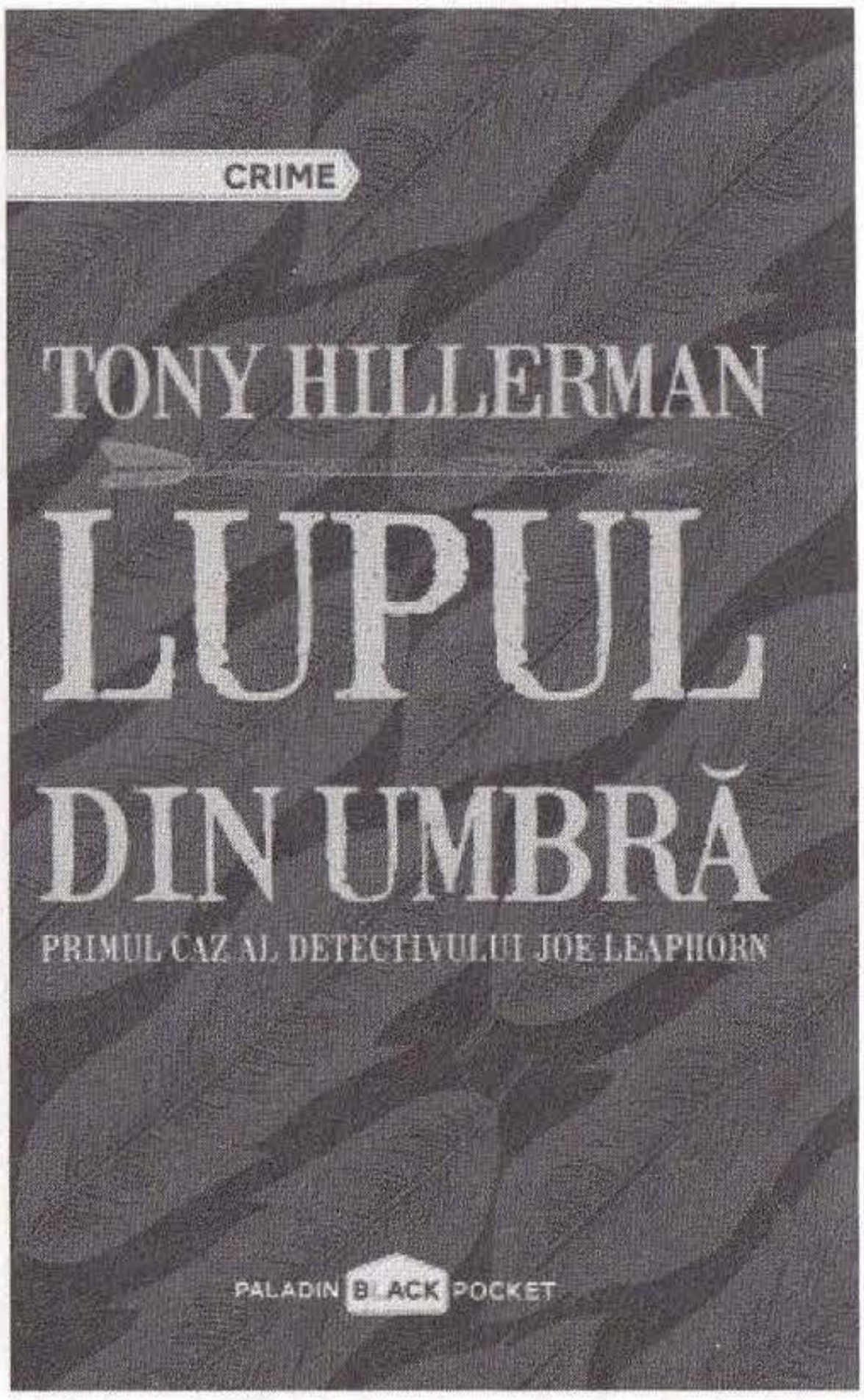

Tony Hillerman, *Lupul din umbră*

Traducere din engleză de Ştefan şi Cristina Ghidoveanu

Investigând moartea suspectă a unui tânăr indian navajo în pustietatea deşertului, locotenentul Joe Leaphorn se vede nevoit să ia în considerare varianta existenţei unui criminal cu puteri supranaturale. Urmele lăsate de acesta îl poartă pe Leaphorn pe un drum înfricoşător, care şerpuieşte periculos între misticism şi crimă.

Atunci când prezenţa forţelor malefice devine palpabilă, până şi cei mai curajoşi oameni încep să se teamă.

Paladin Noir

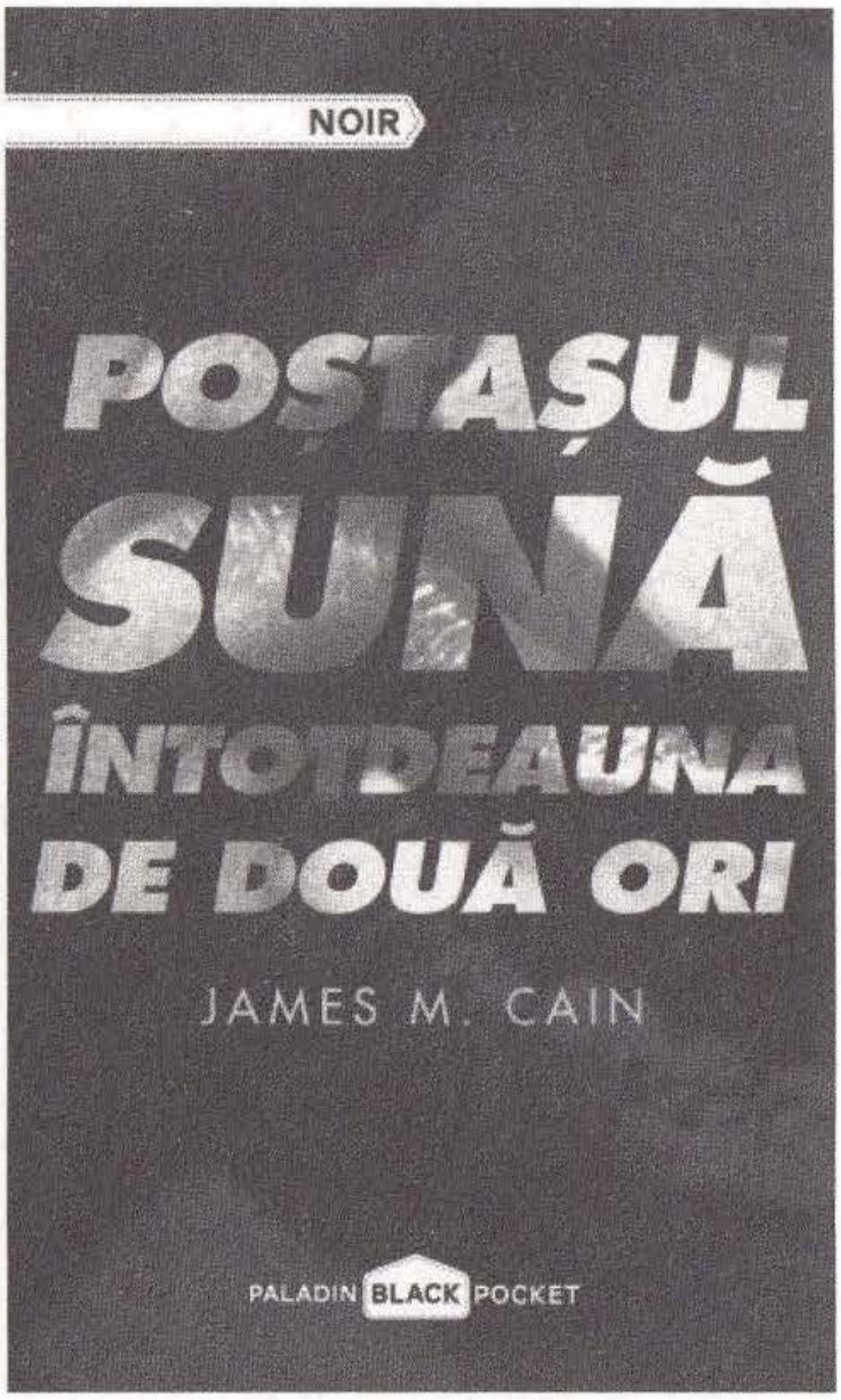

James M. Cain, *Poștașul sună întotdeauna de două ori*
Traducere din limba engleză de Gabriel Tudorie

Interzis în Boston la momentul apariției din cauza mixului de violență și erotism, *Poștașul sună întotdeauna de două ori* este un clasic al romanului *noir*, care l-a transformat pe James M. Cain într-unul dintre cei mai importanți scriitori ai literaturii de acest gen. Povestea de dragoste dintre un vagabond și o femeie căsătorită cu un bărbat pe care nu îl iubește ia o turnură neașteptată în momentul în care cei doi hotărăsc că sunt capabili de orice pentru a fi împreună. Stilul concis, dialogurile vii, personajele puternice și atmosfera plină de suspans fac din acest thriller psihologic un adevărat *page-turner*.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

Inima-ncepu să-i bată cu putere. Cercurile erau tot acolo. Și steaua cu cinci colțuri cuprinsă în ele. Dar apăruseră și adăugiri proaspete, semne zodiacale și alte simboluri desenate cu roșu între cele două cercuri. Atinse vopseaua. Era lipicioasă. Îndepărtându-și degetele de perete, lumină cu lanterna zidul mai sus și citi mesajul din care se scurgea încă vopsea:

SALUT, RONNIE!

Într-un cartier rău-famat din Edinburgh, poliția descoperă un cadavru înconjurat de seringi, lumânări și simboluri satanice. Deși ar putea întocmi pentru acest caz un raport de moarte accidentală prin supradoză, detectivul John Rebus n-o face, ci își începe investigațiile, atât prin adăposturile toxicomanilor, cât și prin reședințele luxoase ale bogătașilor, încercând să descopere ucigașul. Treptat înaintea lui se dezvăluie o lume a corupției, pariurilor ilegale și afacerilor dubioase.

„Ian Rankin se numără printre cei mai buni autori contemporani de romane polițiste."

Michael Connelly

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-14-1

9 786068 673141